HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ŞI DUBLA ENIGMĂ

— ediţie revăzută —

EDITURA MEDICALĂ ● BUCUREŞTI, 1993

PARTEA ÎNTÎI

Avînd în vedere faptul că această carte a fost concepută ca o ficțiune românească, precizez că orice asemănare cu situații, persoane sau nume reale trebuie să fie considerată ca întîmplătoare.

Capitolul I

PRIMUL COLET

— Alo! Vă rog, cu căpitanul Apostolescu...

— Să trăiți, eu sînt.

— Lasă totul baltă și vino imediat la mine... — spuse șeful Direcției judiciare, colonelul Alexandrescu, lăsînd receptorul să cadă în furcă.

Două-trei minute mai tîrziu, Apostolescu bătu la ușa șefului său și intră. Acesta începu să vorbească cu laconismul și precizia care-l caracterizau:

— Acum cîteva minute am primit un telefon de la șeful Gării de Nord, care mă anunța că, într-o sală de așteptare, a fost descoperit un colet în care se află un corp omenesc depesat. Coletul este depus la biroul de colete găsite sau așa ceva... Ia-ți oamenii de care ai nevoie și du-te la gară.... Să mă ții la curent... adăugă el, în timp ce Apostolescu închidea ușa în spatele său.

* * *

— Îmbracă-te! spuse Apostolescu unui bărbat tînăr care stătea la biroul opus celui spre care se îndreptă el pentru a ridica receptorul telefonului.

— Alo...? Alo! Spuneți-i lui Vartanian să vină cu mașina în față.... Nu, imediat! Cobor acum...

— Ce-i, șefu' arde? zise Simionescu ridicîndu-se de la birou și apucîndu-și haina de tercot care era așezată pe spătarul scaunului.

Apostolescu, fără să-i mai răspundă, se îndreptă spre ușă și ieși lăsînd-o deschisă.

Locotenentul Simionescu mai ezită un moment, apoi dînd cu nemulțumire din umerii săi lați cît un dulap, mormăi supărat: „Hm, ce chestie! Vin la birou cu un sfert de oră mai devreme, special, pentru a putea bea o cafea în liniște, și... gata, arde!" Apoi, aducîndu-și aminte că Apostolescu a ieșit, se decide să-și pună în mișcare picioarele, și din cîțiva pași îșî ajunse șeful, care începuse să coboare treptele scării de beton.

Văzînd că pînă la etajul întîi nu i se acordă nici o atenție, zise supărat:

— Și cu cafeaua, pe care am cerut-o de la bufet, ce se întîmplă?

— În cazul cel mai bun o s-o bem rece, deși mă îndoiesc că vom mai avea timp de ea... — se hotărî să-i răspundă Apostolescu, cînd ajunseră la parter.

Apoi, în timp ce pășeau spre Dacia de serviciu, adăugă, lovindu-l ușor cu degetul arătător peste tocul pistolului care-i atîrna la subsuoara stîngă.

— Vezi, poate te hotărăști să-ți îmbraci haina... Sau, dacă ai de gînd s-o faci pe cowboy-ul, fă-ți barem rost și de un cal...

— E cald, șefu' — mormăi îmbufnat Simionescu, în timp ce-și îmbrăca haina printr-o mișcare scurtă a umerilor.

— Dă-i drumul cu toată viteza la Gara de Nord — ceru Apostolescu șoferului, în timp ce se așeza pe bancheta din spate a mașinii, alături de Simionescu.

— Ei bravo, șefu'! Ni s-a aprobat — în sfîrșit — plecarea în concediu și o faci pe misteriosul...

— Ascultă, Dane — îl întrerupse Apostolescu — ai văzut vreodată un om căsăpit?

— Nu. Numai pe unul căruia îi scurtase picioarele un tren. În rest, împușcați, înjunghiați...

— Atunci, mai stăpînește-ți curiozitatea cîteva minute...

— Pentru ce peron opresc, domnule căpitan? interveni Vartunian, șoferul, un băiat subțirel, brunetel nevoie mare și cu ochii vioi.

— Oprește la clasa întîi.

Vartunian mai acționă o dată sirena, pentru a zori un șofer care pilota cu mașina prin fața treptelor gării, și opri scurt la locul indicat.

— Stai aici pînă la noi ordine! mai spuse Apostolescu.

trîntind portiera mașinii și începînd să urce scările, cîte trei trepte odată.

— Știi unde-i biroul obiectelor găsite, Dane?

— Da, lîngă bagajele de mînă... De altfel, „marca e depusă" — zise acesta arătînd un subofițer de poliție feroviară postat în fața unei uși.

După ce-și flutură legitimația pe sub nasul cerberului, pătrunseră într-o încăpere cu pereții acoperiți cu rafturi, în care erau expuse cele mai diferite obiecte, de la servicte și umbrele la putini de brînză și landouri pentru copii.

Cînd se auzi deschizîndu-se ușa, patru bărbați, care stăteau în picioare în jurul unei mese, neobișnuit de mari, se întoarseră către noii veniți. În încăpere erau un ofițer și un plutonier de poliție, șeful de gară, după chipiul său roșu, și un impiegat.

— Sîntem de la brigada omucideri — a zis Apostolescu prezentîndu-se atît pe el cît și pe însoțitorul său. Ce s-a întîmplat?

— Domnule căpitan, vă raportez că am fost sesizat de șeful de gară despre găsirea acestui monstruos pachet... — zise locotenentul major, arătînd un colet care stătea în fața lor, pe masă.

Apostolescu își aruncă privirea spre masă și văzu un pachet, de fapt mai mult o boccea, cu un diametru de aproximativ 50 de centimetri, învelit într-o pătură gălbuie, în jurul căreia era înfășurat un ziar. Pătura, care fusese cusută îngrijit, cu o sfoară de cînepă, era desfăcută, la cusătură, pe o lungime de vreo 20 de centimetri. Cînd se apropie de masă, zări, prin deschizătura practicată în pătură, cîteva coaste, dintr-un torace omenesc. Nu mai exista nici un dubiu asupra originii oaselor din colet. Dacă Apostolescu mai sperase să vadă un schelet vechi, pentru studii anatomice, abandonat de studenții la medicină pentru a se distra pe socoteala poliției, trebuia să-și mărturisească că s-a înșelat de departe. Rămășițele din colet aparțineau unui om care cu cel mult 24 de ore mai înainte era încă în viață.

Tocmai se pregătea să întrebe în ce împrejurări a ajuns coletul pe masă, cînd ușa se deschise și intră un bărbat cu o servietă mare în mînă. Era de statură mijlocie, rotofei și în vîrstă de aproximativ 55 de ani. Se grăbi să dea bună-ziua celor prezenți. Apoi, văzîndu-l pe Apostolescu, se duse spre el și-i strînse mîna.

— Da' ce s-a întîmplat, căpitane? întrebă noul venit, medicul legist Gheorghe Capolide.

Fără să-i răspundă, Apostolescu îi indică pachetul care se afla pe masă.

Medicul Capolide se apropie ușor de colet, parcă măsurîndu-și pașii și, după ce privi cîteva secunde, ca hipnotizat, oasele ce se vedeau, se decise să pună pe masă servieta pe care o ținea în mînă. Apoi o deschise și începu să caute ceva înăuntru.

Obiectul scos din trusă fu un bisturiu. Cînd i-l arătă detectivului, și acesta își înclină aprobator capul, lăsă servieta pe podea și, revenind la colet, începu să taie sfoara de cînepă.

Curînd pătura căzu, ca o cortină, în jurul conținutului pe care-l ascundea. Sub pătură, urma o învelitoare de hîrtie albă.

După ce și acest ultim accesoriu al ambalajului fu înlăturat, apăru un trunchi omenesc, ciopîrțit, cu oasele aproape complet dezgolite de carne. În coșul pieptului se aflau introduse oasele femur, iar capul, mîinile și partea inferioară a picioarelor lipseau.

După ce termină cu examinarea resturilor omenești din colet, Capolide își ridică privirea spre Apostolescu și-i zise:

— De aproape trei decenii numai cu de-astea mă ocup, dar atîta monstruozitate, mărturisesc, n-am văzut niciodată! Nu mi-aș fi putut imagina că este posibilă atîta bestialitate...

— Ce poți să-mi spui?... întrebă Apostolescu cu un glas neliniștit. Fața lui colțuroasă și de obicei bronzată, era albă ca hîrtia.

— Deocamdată, nimic! răspunse Capolide, ridicînd neputincios din umeri.

— Barem vîrsta sau sexul — insistă Apostolescu.

— Pînă nu-l examinez la institut mi-e imposibil să-ți dau vreo precizare.

— Bine. Acum e ora nouă. Cînd am primele indicii?

— Sper ca în două ore să-ți pot spune ceva, deși, dacă nu găsim celelalte părți ale corpului, și mai ales organele interne, nu trebuie să-ți pui prea multe speranțe în precizările mele!...

Capitolul II

ÎNCEPEREA INVESTIGAȚIILOR

— În ce împrejurări s-a descoperit coletul? întrebă Apostolescu după ce ajunse în biroul șefului de gară.

— Un hamal a remarcat că pachetul n-are stăpîn și a cerut unui portar să-l ducă la biroul obiectelor găsite. Aici, au început să-l desfacă pentru a afla cine-i păgubașul. Cînd au văzut conținutul, portarul a dat fuga la mine și m-a anunțat. Am făcut și eu același lucru, anunțîndu-vă pe dumneavoastră... Apoi m-am dus și eu să văd despre ce-i vorba. Asta-i tot ce pot să vă spun.

— Bine, vă rog să-i chemați pe cei care au găsit coletul.

— Dă-mi o țigară, Dane — ceru Apostolescu, după ce șeful gării părăsi încăperea.

— Scîrboasă treabă, șefule — comentă Simionescu, întinzîndu-i pachetul de Snagov.

Apostolescu luă țigara, o aprinse și trase cîteva fumuri din ea, apoi, privindu-și colaboratorul, zise dezgustat:

— Am văzut multe porcării în meseria mea, dar ceva atît de odios, încă n-am întîlnit...

— O fi vreun dement, șefu'...

— Indiferent de faptul că și-a comis fapta în mod conștient sau nu, reprezintă un pericol pentru societate și nu-mi voi găsi liniștea pînă cînd nu voi pune mîna pe el...

Ușa se deschise și intră șeful de gară însoțit de doi bărbați.

Apostolescu îi măsură cu privirea pe însoțitorii omului cu chipiu roșu, și se decise:

— Dumneata ești hamalul care a găsit coletul? întrebă el pe cel care avea pe piept o cocardă metalică indicînd cifra 305.

După ce primi confirmarea hamalului, se adresă celuilalt:

— Te rog să aștepți afară pînă cînd termin de discutat cu colegul dumitale.

— Dacă credeți că vă puteți dispensa de serviciile mele, am să plec și eu. Dealtfel, nu mai am nimic de adăugat la ce v-am spus — zise șeful de gară.

— De acord. Vedeți-vă de treburi. Dacă vom avea nevoie de dumneavoastră, o să vă căutăm.

— Ia loc și spune-mi cum te numești? îl invită Apostolescu pe martor. Apoi, văzînd cum își învîrtește emoționat cascheta în mînă, îl întrebă dacă fumează. Primind un răspuns afirmativ, îi făcu semn lui Simionescu să-l servească cu o țigară și i-o aprinse el.

În timp ce trăgea cu aviditate primul fum din țigară, Apostolescu îl privi sub gene. Era un bărbat voinic, în vîrstă de aproximativ 40 de ani, cu ochii limpezi și inteligenți.

— Ei, ia spune-mi, lucrezi de mult aici, la gară? îl întrebă el, cînd consideră că s-a mai liniștit puțin.

— De cinșpe' ani, domnule ofițer.

— Cum te numești?

— Vasile Stratulat.

— Bravo. Ia povestește-mi acum cum ai găsit coletul acela învelit în pătură? Dar vezi, încearcă să-ți amintești toate amănuntele.

— Da' e simplu! Trecînd prin sala de clasa a doua, am văzut rezemat de o bară, sub balustrada de la casa de abonamente, coletul acela învelit într-un ziar și am întrebat pe călătorii care erau acolo, cui aparține. Dacă am văzut că nu-mi răspunde nimeni, l-am chemat pe portarul Ioniță Gheorghe și i-am spus să-l ducă la obiecte găsite. Asta-i tot!

— Nu prea-i tot. Te rog să-mi spui cum ți-a atras atenția coletul acela și nu altul, doar gara e plină cu pachete?

— Păi, să vedeți, eu l-am mai zărit o dată pe la șapte și jumătate, cînd duceam geamantanul unui călător... Știți, la ora șapte jumătate e lume multă la casa de bilete, pentru că pleacă o cursă spre Ploiești și, zărindu-l lîngă balustradă, m-am întrebat cine o fi deșteptu' care l-a pus acolo, în mijlocu' drumului. Cînd am trecut înapoi, la ora opt, și l-am zărit din nou, tot acolo, mi-am zis că l-o fi uitat cineva și i-am spus lui Ioniță să-l ducă la obiecte pierdute.

— Ai mai trecut prin sala clasei a doua și înainte de ora șapte și jumătate?

— Nu.

— Deci la șapte și jumătate era acolo. Ești sigur?

— Sînt foarte sigur, domnule ofițer.

— Ce au răspuns călătorii cînd i-ai întrebat al cui e pachetul?

— S-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri. Toți spuneau că pachetul era acolo cînd au venit ei.

— Bine, îți mulțumesc, poți pleca. Roagă-l pe colegul dumitale să intre — ceru Apostolescu, cînd martorul puse mîna pe clanța ușii.

Urmă o scurtă bătaie în uşă şi portarul îşi făcu apariţia în birou.

Era un bărbat de aproximativ 55 de ani, cu o figură comună.

— Ia loc, te rog, şi spune-mi ce ştii despre pachetul pe care l-ai dus la biroul de obiecte găsite.

— Mă aflam la intrarea din Calea Griviţei, unde controlam biletele de peron, cînd a venit la mine hamalul Stratulat şi mi-a spus că, în sala de la a doua, a uitat cineva un pachet. L-am însoţit pînă în sală şi, după ce mi l-a arătat, l-am luat şi am plecat cu el la biroul de obiecte găsite. Acolo, impiegatul a început să-l desfacă pentru a-şi da seama, după conţinut, cine poate fi păgubaşul. Eram numai noi doi în birou şi cînd am văzut ce-i înăuntru, mai întîi am crezut că e carne tăiată clandestin. Apoi, cînd am văzut coastele, am înlemnit de frică şi am alergat la domnu' şef şi i-am spus ce-am găsit...

— Spui că ai fost de serviciu la intrarea din Calea Griviţei, nu-ţi aminteşti, ai văzut pe cineva intrînd cu pachetul găsit?

— Nu. Dealtfel, trece atîta lume pe acolo şi toţi cu pachete...

— Ştii cumva cine face curăţenie în sala unde s-a găsit pachetul?

— Stan Ion, un coleg de-al meu, dar e învoit astăzi.

— Şi cine i-a ţinut locul?

— Eu.

— La ce oră ai făcut curăţenie, acolo, în sala de clasa a doua?

— Conform programului, la ora şapte dimineaţa.

— Pachetul era acolo cînd ai făcut curăţenie?

— Nu, dacă ar fi fost acolo, nu se putea să nu-l văd.

— Bine, îţi mulţumesc, poţi pleca. Sau, nu, mai bine caută-l pe şeful de gară şi spune-i că-l rog să vină aici.

— Ce dracu' o fi fost în capul asasinului de-a lăsat pachetul într-un loc atît de aglomerat? Nu pare prea isteţ dacă a riscat să se lase văzut de cineva — zise Simionescu, cînd rămaseră singuri.

— Din contră, nu-i deloc prost! A ales locul cel mai potrivit pentru a scăpa de un pachet. Acolo unde toată lumea circulă cu colete, putea fi sigur că nu-l va remarca nimeni.

— Crezi că va mai abandona şi restul corpului?

— Sînt sigur! Gestul lui a urmărit o logică elementară. Acum, la sfîrşit de mai, temperatura se ridică pînă la 35 de grade, şi, în aceste condiţiuni, nu putea păstra cadavrul în casă mai mult de 24 de ore, fără să atragă atenţia vecinilor prin mirosul cărnii intrate în descompunere... Apropo, aşteaptă un moment — se întrerupse Apostolescu şi ridică receptorul care se afla pe biroul şefului de gară.

— Alo, dispeceratul? Brigada omucideri. Un apel general pentru descoperirea unui pachet abandonat, care conţine resturile unui cadavru mutilat. Orice descoperire de acest gen să fie comunicată de urgenţă la brigadă.

— Dar cine-l obligă să aibă vecini? Poate locuieşte undeva la marginea Bucureştiului, singur în curte! reluă Simionescu, după ce Apostolescu închise telefonul.

— Ipoteza e greşită! Dacă presupunerea ta ar fi corectă, n-am fi văzut resturile omeneşti găsite. Era mai simplu şi mai puţin riscant să-şi îngroape victima în curte. Sau, — continuă gînditor Apostolescu — să-l ducă cu o maşină, la o oarecare distanţă de casa lui, şi să-l arunce aiurea. Transportul l-ar fi făcut noaptea şi riscul era aproape nul.

— Nu-i aşa! După cum a măcuit cadavrul, apare evident faptul că asasinul e un psihopat! În aceste condiţii, de ce n-am admite că, în megalomania lui, s-a hotărît să-şi dovedească „geniala-i superioritate"?

— Dă-mi o ţigară, Dane. Trase cîteva fumuri, şi, după ce şi-o aprinse zise: Nu-i exclus să avem de-a face, aşa cum spui tu, cu un schizofrenic. Totuşi, eu rămîn la părerea mea. Asasinul nu-i un sadic! Oare pentru un dement nu ţi se pare curios faptul că n-a cruţat nici o parte a resturilor cadavrului, care ar fi putut duce la identificarea victimei? A „lucrat" atît de bine încît chiar Capolide, care prin specificul muncii sale a văzut mii de cadavre mutilate, n-a fost în stare să ne indice nici măcar sexul victimei...

Se întrerupse cînd se deschise uşa pe jumătate, pentru a lăsa să se strecoare înăuntru umerii şi capul negricios ale lui Vartunian.

— Domnule căpitan, veniţi repede la maşină. Vă caută centrala.

Cînd trecură pragul uşii, le ieşi în faţă şeful gării.

— M-aţi căutat, domnule căpitan?

— Da, am o rugăminte la dumneavoastră. Vă rog să-i adunaţi pe toţi subalternii dumneavoastră şi să încercaţi să aflaţi dacă există cineva care ne poate da unele amănunte cu privire la persoana care a adus coletul găsit. Acelaşi apel vă rog să-l faceţi şi către călători, prin difuzoarele gării. Ţinînd seama de faptul că la ora abandonării pachetului, circulă o mulţime de curse cu navetiştii — care, cunoscîndu-se între ei, ar fi putut remarca un străin —, cred că ar fi bine să faceţi apelul amintit, între orele şapte şi opt dimineaţa, mai multe zile la rînd.

Dacă aflaţi ceva, vă rog să-mi daţi un telefon la aceste numere — zise Apostolescu, lăsîndu-i cartea sa de vizită.

Capitolul III

AL DOILEA COLET

Apostolescu se îndreptă spre mașină, deschizînd portiera din față, opusă șoferului, și, stînd cu picioarele pe treptele scării de beton, își băgă capul înăuntru. După ce manevră un buton, aduse lîngă gură microfonul radiotelefonului.

— Alo... Alo, stația?... sînt căpitanul Apostolescu... Aveți vreun mesaj pentru mine?

— Da, domnu' colonel Alexandrescu a ordonat să vă duceți imediat la podul Șerban Vodă, unde s-a găsit ceva care v-ar putea interesa.

— Primit mesajul, plecăm spre locul indicat — zise Apostolescu, punînd microfonul la locul lui. Apoi, urcîndu-se lîngă șofer îi făcu semn lui Simionescu să ia loc pe bancheta din spate.

— Ai auzit destinația, Varturian? Dă-i drumul cît poți de repede.

După o cursă de cîteva minute, în acompaniamentul sirenei, Dacia opri pe podul Șerban Vodă, unde un grup de curioși, sprijiniți de balustrada podului, priveau cu insistență spre apa murdară a Dîmboviței, care se scurgea alene spre aval.

Cînd coborîră din mașină și se apropiară de balustradele laterale ale riului, văzură jos, lîngă picioarele podului, un subofițer de poliție care se uita spre un pachet agățat în perdeaua de zăbrele lăsată peste arcada podului.

După ce mai întîi privi cu atenție pachetul, care, fiind împins de curentul Dîmboviței, se blocase pe mijlocul riului, în grila metalică care închidea accesul sub pod, îi recunoscu ambalajul. Era învelit într-o pătură similară cu cea în care fusese împachetat și coletul găsit în Gara de Nord. Apostolescu avu certitudinea că au apărut și celelalte resturi ale victimei și începu să coboare spre picioarele podului.

— Cum l-ai descoperit? întrebă Apostolescu, după ce ajunse lîngă subofițer și-și declină calitatea.

— M-a anunțat un cetățean despre existența acestei boccele și, cum mi s-a ordonat să fiu atent la pachetele care n-au stăpîn, am anunțat secția mea. Mai mult nu știu — spuse el ridicînd din umeri.

— Trebuie să-l scoatem de acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, subofiţerul reuşi să pescuiască pachetul şi să-l ducă pe mal.

— Acum ce facem cu el? întrebă subofiţerul care-l pescuise.

— Îl ducem la morgă — zise Apostolescu, arătînd spre clădirea Institutului Medico-legal, care se zărea la vreo sută de metri de ei.

Traversară podul — printre curioşii care-i priveau ducînd un pachet, cu un diametru de aproximativ 30 centimetri, din care şiroia apa murdară şi urît mirositoare a Dîmboviţei. Puţin mai tîrziu, Apostolescu şi Simionescu îl priveau pe doctorul Capolide desfăcînd pachetul, pus pe o masă de ciment

După ce fu tăiată pătura, pe masa de disecţie apărură, înfăşurate într-o hîrtie albă, la fel cu cea care se afla şi în primul colet, ţesuturile cărnoase ce fuseseră îndepărtate de pe toracele descoperit cu cîteva ore mai înainte în sala de aşteptare a gării.

— Odios! exclamă enervat Capolide, trîntind pe masă bisturiul cu care desfăcuse pachetul, şi întorcîndu-se spre cei doi detectivi care, livizi, făceau eforturi pentru a-şi înlătura repulsia şi senzaţia de vomă.

— Să mergem! mai spuse Capolide, părăsind grăbit sala de disecţie.

Cei doi detectivi îl urmară tăcuţi. Cînd trecuseră prin curticica ce ducea la biroul mediculuı, deşi afară era o căldură toridă, Apostolescu avu impresia că respiră cel mai curat şi proaspăt aer de munte. Îşi umplu de cîteva ori plămînul, cu aviditate, şi încercă să schiţeze un zîmbet de încurăjare pentru colaboratorul său, dar acesta, scîrbit şi îngrozit de ce văzuse mai înainte, nu păru să-l remarce.

Faţa lui Simionescu, de obicei zîmbitoare, era palidă şi încruntată, iar ochii săi albaştri, de obicei şireţi şi ironici, ilustrau, prin felul nesigur în care priveau în jurul lui, cît era de răvăşit.

— Luaţi loc, îi invită Capolide, după ce, intrînd în biroul său, scoase o sticlă şi trei pahărele pe care le umplu repede.

— Beţi cîte un coniac, băieţi! O să vă simţiţi mai bine — zise el, grăbindu-se să şi-l golească pe al lui dintr-o dată

Ceilalţi doi îi urmară exemplul. Apostolescu simţi cum arsura alcoolului îi linişteşte stomacul, şi un val de căldură binefăcătoare i se ridică pînă în obraji.

— Cum te simţi, Dane? întrebă îngrijorat Apostolescu.

— Cred că dacă mai stăteam un minut acolo leşinam.

— N-ai de ce te scuza, băiete — interveni Capolide. Eu numai cu treburi din astea mă ocup, dar ce-am văzut astăzi,

depășește orice imaginație... Cred că cel puțin trei ore a chinuit cadavrul pînă l-a adus în starea în care l-ați văzut.

— E o fiară demență, dezlănțuită! exclamă indignat Simionescu.

— Desigur, e o fiară, dar nu demență, ci conștientă... Demențul distruge la întîmplare, asasinul „nostru" a făcut-o metodic... Atît de metodic, încît cred că e un specialist, poate chiar un medic. Nu te văd bine, căpitane — se adresă Capolide lui Apostolescu. Ai tot atîtea șanse să identifici victima, cîte ai să deosebești un pumn de nisip de altul luat de pe aceeași plajă.

— Sînt de acord, doctore Asasinul și-a măcuit victima, în primul rînd, pentru a împiedica identificarea ei. Ceea ce mă intrigă însă, sînt spusele dumitale cu privire la faptul că „ucigașul ar fi un specialist, poate chiar un medic". Pe ce-ți bazezi afirmația? Pe faptul că a știut să distrugă acele părți ale corpului care permit individualizarea, respectiv, identificarea victimei?

— Nu numai asta, căpitane. Felul în care au fost extrase inima, ficatul și pulmonii indică o mînă de medic. Nimic smuls, totul secționat, exact acolo unde aș fi tăiat și eu.

— Doctore, poți să ne spui ceva în legătură cu cauzele decesului?

— Întrucît lipsesc organele interne, aproape nimic.

— Sexul?

— Feminin.

— Vîrsta?

— Aproximativ 35 de ani.

— Ora decesului?

— Cred că azi noapte, în jurul orei zece.

— Doctore, mai există ceva care ți-a atras atenția?

— Exceptînd niște fire de păr alb și negru, nimic!

— Cînd primesc un raport complet?

— Cînd îmi vei da capul și celelalte organe esențiale.

— Dacă ar depinde de mine, ți le-aș da imediat. Așa însă, sîntem condiționați de furnizorul nostru, ucigașul. Fii, te rog, amabil și dă-ne corpurile delicte găsite în colete.

— Rămîneți aici cîteva minute, pînă le adun și pe cele de la pachetul al doilea. Pînă atunci, mai serviți-vă cu un coniac.

— Mulțumim, dar ajunge! Acum trebuie să avem capul mai limpede ca oricînd. Mai dă-mi o țigară, Dane. Astăzi am uitat să-mi cumpăr țigări.

— Nu-i nimic șefu'. Servește-te cu încredere, că începînd de mîine cred că, cel puțin o chenzină, am să „uit" și eu să-mi iau țigări.

— Sînt sigur că ai fi în stare s-o faci — încercă el să glumească.

— Şefu', cum dracu' ne descurcăm?

— Te referi la cadavrul ciopîrţit? Dar e foarte simplu! Nu trebuie decît să răspundem la patru întrebări şi cazul e rezolvat: 1. Cine e victima? 2. Care-i mobilul? 3. Unde s-a comis omuciderea? 4. Cine-i criminalul? Crezi că am scăpat ceva? întrebă maliţios Apostolescu.

— Da, să-mi dai mandatul de arestare completat cu numele şi adresa asasinului — replică pe acelaşi ton Simionescu.

— Hm, ai prins glas?

— De ce, l-am pierdut vreodată?

— Acum vreo jumătate de oră, cînd am fost de faţă la destacerea celui de-al doilea colet, păreai cam indispus.

— Aoleu! Şefu', nu-mi mai aminti de ce-am văzut că-mi iau concediu medical! zise Simionescu, punîndu-şi în mod semnificativ mîna pe abdomen.

— Uite, astea sînt toate piesele pe care le-am putut aduna — zise Capolide, după ce intră în birou şi-i întinse un pachet mărişor băgat într-un sac din masă plastică.

— Doctore, dacă mai scoţi ceva interesant, anunţă-mă imediat. La revedere!

Capitolul IV

PRIMELE MĂSURI DE IDENTIFICARE

— Dane, — zise Apostolescu, după ce intrară în biroul lor — mai întîi, dă-i un telefon căpitanului Maier şi pofteşte-l aici.

— S-a făcut, vine imediat — zise Simionescu, închizînd telefonul.

— Bine! Acum, dă-mi şi mie aparatul.

Formă un număr cu trei cifre:

— Alo, Dispeceratul?.. Căpitanul Apostolescu la telefon, am de dat două circulare... Notaţi, vă rog... „Către toate posturile de poliţie O femeie a fost ucisă şi secţionată în mai multe părţi Pînă în prezent s-au găsit două colete conţinînd

părți din cadavru, în diferite puncte ale capitalei. Se presupune că asasinul va mai abandona cel puțin încă unul. Vă rugăm cercetați pachetele care sînt fără stăpîn, precum și toate persoanele suspectate că ar avea asupra lor un pachet ce ar putea conține capul unui om" Terminat, trec la mesajul al doilea: „Către toate posturile de poliție: S-a descoperit un cadavru dezmembrat. Întrucît după resturile găsite nu se poate face identificarea victimei, vă rugăm să cercetați și să ne informați asupra tuturor femeilor care v-au fost semnalate ca dispărute de la domiciliu în ultimele două săptămîni".

— De ce în ultimele două săptămîni, cînd victima a fost ucisă azi noapte? întrebă mirat Simionescu, după ce Apostolescu termină convorbirea telefonică. O să ne trezim cu sute de cazuri și pînă-l depistăm pe cel ce ne interesează, vom pierde un timp prețios...

— Mai bine așa, decît să ne asumăm un risc și mai mare. Nu rezultă de nicăieri că victima trebuie să fi fost ucisă, neapărat, chiar în ziua cînd a dispărut de acasă sau că este obligatoriu ca dispariția ei să fie sesizată imediat de familie sau cunoscuți. Nu uita că sîntem în perioada concediilor de vară, în aceste condiții nu este exclus ca victima, plecată spre vreo stațiune de odihnă, să fi ajuns pe mîna criminalului. Deci, știindu-se că e plecată în vilegiatură, nimeni nu-i va semnala lipsa. În schimb, două săptămîni ar putea reprezenta o perioadă suficient de lungă pentru ca victima, nescriind acasă, să-și îngrijoreze familia sau cunoștințele...

Se deschise ușa și un respectabil abdomen își făcu apariția odată cu stăpînul lui: căpitanul Maier.

— Ia loc, Gelule — îl invită Apostolescu, ridicînd receptorul telefonului. După ce formă încă o dată trei numere pe disc, acoperi pîlnia cu mîna și zise: Am uitat ceva.. Alo, oficiul de presă? Căpitanul Apostolescu la telefon... Exact, de la „omucideri"... Am o rugăminte la dumneavoastră. Vi s-a adus la cunoștință cazul victimei ciopîrțite, nu?... Perfect, vă rog să luați legătura cu redacțiile ziarelor și să le furnizați toate amănuntele cu privire la conținutul coletelor, precum și împrejurările în care au fost descoperite.. Întocmai, să se ceară concursul tuturor cetățenilor pentru identificarea victimei și, eventual, a asasinului. Mulțumesc.

— Ce dracu mai e și chestia asta? Tot Inspectoratul e în alertă... Ce s-a-ntîmplat? întrebă Maier.

Apostolescu îl puse la curent cu toate particularitățile cazului în anchetă.

— Atîta timp cît nu identifici victima, eşti departe de asasin — zise Maier, gînditor. Eu cu ce-ţi pot fi de folos?

— Am făcut apel la toţi cei care, într-un fel sau altul, ne-ar putea ajuta. Dar, pînă la primirea sprijinului solicitat, trebuie să începem activitatea noastră de detecţie criminalistică. Vreau să examinăm împreună anexele cadavrului. Dane, curăţă un birou să putem privi mai îndeaproape ambalajul coletelor — zise Apostolescu, în timp ce începu să desfacă săculeţul din masă plastică dat de doctorul Capolide.

— Acesta-i ambalajul coletului numărul unu: mai întîi ziarul în care a fost înfăşurat coletul.

Luară ziarul şi-l examinară cu atenţie pe toate feţele. Nu remarcară nimic deosebit, în afară de faptul că era cotidianul „Dimineaţa" şi era datat cu o zi mai înainte, adică, pe 26 mai.

Trecură la examinarea păturii celui de-al doilea ambalaj al coletului. Era o pătură de culoare gălbuie, în formă dreptunghiulară, dimensiunile ei depăşeau cu puţin o jumătate dintr-o pătură obişnuită.

Pe suprafaţa ei se observau două pete gălbui, asemănătoare cu cele provocate de un fier de călcat încins. Cînd începură s-o examineze cu lupa, găsiră mai multe fire de păr, unele de culoare închisă. Mai remarcă, ca o particularitate, faptul că pătura avea la fiecare din cele patru colţuri cîte o gaură; cele patru găuri erau simetrice. Cel de-al treilea ambalaj, şi ultimul, era format din mai multe coli de hîrtie albă de mărimea unui ziar. După toate aparenţele, o hîrtie care se foloseşte de obicei în comerţ, pentru ambalaje.

— Acum să trecem la al doilea colet — zise Apostolescu, strîngînd cu grijă lucrurile de pe birou şi aşezîndu-le pe covor. Apoi începu să etaleze pe biroul eliberat ambalajele coletului găsit în Dîmboviţa.

Pătura era din acelaşi material ca şi precedenta, dar de dimensiuni mai mici. Era evident că a doua bucată completa partea care lipsea din prima. Ultima parte a ambalajului era formată din aceeaşi hîrtie albă de împachetat pe care o mai văzuseră şi la coletul numărul unu.

— Asta-i totul — zise Apostolescu, strîngînd ambalajul de pe birou.

Se aşezară cu toţii pe scaunele din jurul biroului lui Apostolescu.

— Ce părere aveţi? întrebă căpitanul, după ce se rezemă de spătarul scaunului.

— Mai întîi, ţinînd seama de firele de păr găsite, după ce vom afla culoarea părului victimei, vom şti şi ce culoare are

părul asasinului — zise Simionescu.

— E foarte posibil să ai dreptate, cu condiția ca părul victimei să nu fi fost încărunțit... și ambele nuanțe pe care le-am găsit să-i aparțină...

— Ceea ce mă preocupă pe mine, Nicule, este scopul la care ar fi putut să servească bucata cea mare de pătură. Mă refer la cele patru găuri simetrice — precizează Maier. Deși ambele bucăți fac parte din aceeași pătură, ele nu au fost rupte cu ocazia ambalării coletelor, cu mult înainte. Repet, cele patru găuri de la colțuri nu lasă nici un dubiu...

— Într-adevăr, Gelule. — confirmă Apostolescu. Crezi că serviciul tehnico-științific ne poate ajuta să aflăm la ce a servit pătura înainte de a ne fi fost livrată nouă?

— Nu știu, dar poți fi sigur că ne vom strădui să-ți răspundem la această întrebare.

— Bine, șefu', nu-i oare clar că a fost utilizată la călcatul rufelor sau a hainelor? zise mirat Simionescu. Cele două urme de arsură, cu fierul încins, nu lasă nici o îndoială în această problemă!

— Și cele patru găuri de la colțuri?

— Poate că pătura a fost fixată de o masă cu patru cuie — răspunse Simionescu.

— Atîta timp cît o masă are utilizări atît de variate, de ce trebuia să i le rezume numai la călcatul rufelor? Ar fi fost cu mult mai simplu să apeleze la serviciile ei numai atunci cînd trebuia să se calce pe ea.

— Păi asta-i, șefu'! Masa la care mă refer a avut un singur scop: să se calce pe ea! Asta ar însemna că fostul ei proprietar ar putea să fie un croitor, un lenjer sau cam așa ceva...

— Nicule, nu-i exclus ca băiatul să aibă dreptate — zise Maier, dînd aprobator din cap.

— De acord — confirmă Apostolescu — vom îndrepta cercetările și spre această categorie de meseriași. Asta nu te scutește însă pe tine, Gelule, s-o duci la oamenii tăi și să vă gîndiți cu toții și la alte utilizări posibile.

— Bineînțeles — replică Maier.

— Vă veți ocupa de isprava asta pînă mîine dimineață.

— De ce atîta zor?

— Pentru că mîine intenționez să expun ambele bucăți pe pătură în curtea Poliției Capitalei, pe Calea Victoriei. Poate că reușim să-i stabilim paternitatea cu ajutorul cetățenilor, la care vom apela prin presă.

506.542

Capitolul V

AL TREILEA COLET

Trecuseră trei zile de la descoperirea primelor două colete macabre și Apostolescu se plimba descurajat și obosit prin biroul lui. Era tras la față și nebărbierit.

Ultimele trei zile fuseseră un coșmar pentru el. Telefonul suna neîntrerupt pentru a-i anunța că în cartierul X a dispărut o femeie sau în cartierul Y s-a găsit un pachet misterios. Cînd ajungea la locul respectiv, trebuia să constate că femeia dispărută, în loc să vină acasă de la serviciu, se dusese la o prietenă în vizită sau „se uitase" prin magazinele care expuneau ultimele modele de imprimeuri. În ceea ce privește coletele suspecte, în cazul cel mai bun, conțineau resturi menajere.

Simionescu, la fel de deprimat și de nebărbierit, stătea de-a-ndaratelea pe un scaun și, cu bărbia sprijinită pe spătarul acestuia, urmărea cu o privire obosită mișcarea de du-te-vino a lui Apostolescu.

— Ar trebui să te duci și să te bărbierești, Dane — zise Apostolescu, oprindu-se și privindu-și cu milă colaboratorul.

— Nu știu, șefu' — spuse Simionescu, fără să pară că a auzit recomandarea lui Apostolescu —, cum e posibil să nu reclame nimeni dispariția victimei, cînd, de trei zile toate ziarele vuiesc de amănuntele acestei crime?

— Asta dovedește că asasinul se bucură de niște circumstanțe deosebit de favorabile... Și că el a cunoscut această situație cînd și-a suprimat victima. În ceea ce privește ciopîrțirea cadavrului — cu mult mai mult decît era necesar pentru a-l băga în cîteva pachete — a urmărit, în mod indubitabil, împiedicarea identificării victimei. El a știut că singura-i șansă de a scăpa de răspundere este să împiedice, cît mai mult posibil, identificarea victimei. Și trebuie să recunoaștem că, pînă acum, a reușit destul de bine ceea ce și-a propus... — spuse Apostolescu și își reluă mărșăluirea prin birou.

— Ah, dacă am fi găsit pe cineva capabil să ne identifice pătura pe care am expus-o în curtea Poliției Capitalei... — mîrîi cu necaz Simionescu.

Se întrerupse cînd începu să sune telefonul și întinzîndu-și mîna, ridică receptorul.

— Locotenentul Simionescu... Unde se găsește acest pachet? întrebă el plictisit, gîndindu-se că iar sînt puși pe drumuri degeaba. Bine, venim...

— Ce, s-a mai găsit vreun pachet? întrebă Apostolescu. Unde?

— În lacul Herăstrău. Ăștia ne confundă cu întreprinderea de salubritate, nu pun mîna pe nici un pachet pînă nu-l vedem și avizăm că poate fi aruncat la gunoi...

— Lasă comentariile. Să mergem!

Zece minute mai tîrziu, se aflau la stăvilarul care deversa în lacul Floreasca. Aici, trei subofițeri de poliție se învîrteau în jurul unui colet învelit într-o pînză albă și înmuiată de apă. Apostolescu se aplecă spre pachet și, după ce-l pipăi cu degetele, ridică privirea spre cei trei oameni în uniformă și-i întrebă:

— Cine a găsit pachetul?

— Eu, domnule ofițer — răspunse unul dolofan și negricios, luînd poziție reglementară de drepți.

— În ce împrejurări?

— Vă raportez că patrulam pe marginea lacului, cînd am zărit în apă acest pachet. Gîndindu-mă că ar putea fi vreunul dintre cele semnalate, am rugat un puști care înota pe lîngă stăvilar să mi-l aducă la mal.

— Vă ocupați de acest sector? întrebă Apostolescu. Bine — zise el după ce i se confirmă. Am o treabă cu voi. Vă rog să mergeți pe la toți cetățenii care locuiesc prin împrejurimi și să vă interesați dacă poate cineva să dea vreo relație despre o persoană care s-a plimbat prin jurul lacului cu un pachet de dimensiunile acestuia. E clar?

— Da, să trăiți! — răspunseră în unison polițiștii.

— Dacă aflați ceva, dați un telefon la Brigadă. Noroc bun!

— Face parte din familia celorlalte două colete? întrebă Simionescu, arătînd spre pachetul care stătea pe podeaua mașinii.

— Da. După palpare, s-ar părea că, printre altele, înăuntru se află capul.

Într-adevăr, nu se înșelase. După ce medicul Capolide despică pînza ce ambala pachetul, pe masa de necropsie apăru: capul unei femei, membrele superioare și picioarele de la genunchi în jos.

— Cînd primesc raportul complet, doctore? întrebă nerăbdător Apostolescu.

— Ți-l trimit în două ore

— Mai bine vin eu după el.

— În sfîrșit, după trei zile de alergătură, avem și noi o recreație! Să profităm de ea. Mergem să ne bărbierim și să ne schimbăm hainele — zise Apostolescu urcîndu-se în mașină.

— Vezi să fi gata la douăsprezece, cînd voi veni să te iau.

— Nici o grijă, șefu' — îl asigură Simionescu, coborînd din mașină în fața locuinței sale.

*

* *

— Dar punctuali mai sînteți, domnilor! Nu lăsați omu' nici să răsufle . — zise Capolide, zîmbind și invitîndu-i să ia loc în jurul biroului său

— ...Noi de trei zile nu mai răsuflăm, în speranța că vom găsi capul victimei și vom putea, în sfîrșit, trece la identificarea ei — mormăi Simionescu.

— Ținînd seama de halul în care mi l-ați adus nu trebuie să vă așteptați la minuni — zise Capolide cu scepticism.

— Orice date în plus sînt bine venite. Mai bine puțin decît nimic... așa că ascult — replică Apostolescu vizibil nerăbdător.

— Mai întîi, ceva despre ultimul colet — începu Capolide. La examinarea capului, s-a constatat că nu prezintă nici o fractură. Pe față se observă numeroase excoriațiuni și vîrful nasului lipsește, lăsînd să se vadă orificiile acestuia. Îi lipsește în întregime dantura de sus, iar jos are numai 8 dinți, din care 4 înveliți în metal alb.

Mîinile îngrijite, fără bătături, iar unghiile, fără manechiură, tăiate scurt.

Amprentele digitale trimise serviciului central de identificare judiciară, nu prezintă fișă corespunzătoare în evidențele acestuia...

— Un moment — îl întrerupse Apostolescu. Dantura poate fi utilizată la identificarea victimei, prin consultarea medicilor stomatologi?

— Nu! Adică, vreau să spun că șansele sînt nule Știi, marginea dinților din metal au materialul atît de tocit, încît trebuie să se fi scurs cel puțin douăzeci de ani de la montarea lor... și mă îndoiesc că ai să poți găsi un medic care să-și amintească, după atîta timp, de lucrarea făcută victimei. N-aș vrea să te descurajez, căpitane, dar asta e situația Ar fi păcat să-ți pui oamenii să colinde pe la toți stomatologii, cînd șansele identificării pe această cale sînt minime. Acum să trecem l elementele de sinteză — continuă Capolide Pachetele trimise

spre examinare, conţin fragmente aparţinînd unei femei în etate de minimum 45 de ani şi maximum 55 de ani, talia 150-160 cm grasă, podoaba capilară e formată din fire negre şi albe. Pielea corpului e uşor arămie, în mod natural. La examenul de laborator s-a stabilit că aparţine grupului II (A Beta). În ceea ce priveşte cauza morţii, n-am putut stabili nimic — zise Capolide, ridicînd neputincios din umeri, lipsesc organele interne.

— Cînd a survenit decesul?

— Aşa cum ţi-am spus, în noaptea de 26 spre 27 mai..

— Prima oară ai apreciat vîrsta victimei la 35 de ani, acum ne spui că ar avea aproximativ 50 de ani... Oare, n-ai impresia că eşti derutant? În tot cazul sper că n-ai intenţia să mai faci şi o a treia examinare a cadavrului! zise Apostolescu cu o maliţiozitate nedisimulată.

Capolide nu se supără, înţelegea prea bine descurajarea interlocutorului său. După ce alergase timp de trei zile, Apostolescu trebuia să constate că s-a învîrtit în cerc şi-a revenit de unde a plecat, la punctul zero

— Căpitane, îmi pare rău, dar asta e situaţia... Ba, mai mult! Retractez şi aprecierea pe care am făcut-o cu privire la faptul că asasinul ar fi un om de specialitate. Examinînd fiecare os în parte, am constatat existenţa mai multor crestături la încheietura membrelor inferioare şi superioare ceea ce denotă că asasinul nu cunoştea cu precizie locul de desfacere a acestora

— Şi cum rămîne cu aprecierea făcută asupra priceperii asasinului la secţionarea organelor esenţiale? întrebă Apostolescu, vădit deprimat.

— Nu vreau să te induc în eroare... dar îţi mărturisesc, nici eu nu pricep care-i interpretarea corectă. Cel mai probabil este că cu totul întîmplător, a pus cuţitul acolo unde trebuia...

— Bine, doctore. Dă-mi, te rog, „ambalajul" ultimului colet — ceru Apostolescu resemnat.

După ce primiră obişnuita pungă de masă plastică, în care se aflau învelitoarele celui de-al treile colet, plecară.

Capitolul VI

LIPSA CELUI DE-AL PATRULEA COLET

Ajunşi la biroul lor, deschiseră punga primită de la doctorul Capolide şi scoaseră afară conţinutul ei. Mai întîi examinară un ziar mototolit şi încă ud, de apa Herăstrăului. Era tot un ziar „Dimineaţa", dar din ziua de 25 mai.

— Interesant, avem totuşi un indiciu...

— Care? se grăbi să întrebe Simionescu.

— Asasinul citeşte „Dimineaţa"! Apropo — zise Apostolescu zîmbind mînzeşte —, ştii cumva cîţi cititori are acest cotidian?

— Nu! De ce? întrebă surprins colaboratorul său.

— Cum, de ce? Pentru că asasinul se află printre ei şi trebuie să-i interogăm pe toţi, pînă-l găsim pe cel căutat!

— Hai, şefu'! Rîzi de mine?!

— Nu atît de tine, cît de mine! Un caz atît de închis, încă n-am întîlnit. Prinde un asasin cînd habar n-ai cine-i victima. Se pare că singura modalitate de elucidare a cazului este trecerea la interogarea celor 23 de milioane de locuitori ai ţării. Evident, fiecare luat pe rînd...

— Exagerezi, şefu'! Lucrurile nu stau chiar aşa de prost. Din populaţia ţării trebuie scăzuţi copiii pînă la 7 ani şi, bineînţeles, pe noi. Deci, e cu totul altceva!... — încercă să glumească şi Simionescu.

Fără să-i răspundă, Apostolescu vîrî din nou mîna în pungă şi scoase pînza albă care reprezentase învelişul exterior al ultimului colet.

După ce o întinse pe masă, constatara că, de fapt, au de-a face cu o faţă de pernă. Continuară s-o examineze şi remarcară că, într-un colţ al acesteia, avea aplicată o ştampilă, cu tuş negru, care imprimase trei iniţiale: „M.A.N."

— [illegible] să aflăm cine-i victima, va trebui să vedem [illegible] cunoştinţe avea printre militari.

— Şi printre şoferi — completă Simionescu. Ai uitat ce-a spus căpitanul Maier despre cele 4 găuri ale păturii în care a fost împachetat primul colet?

— [illegible] este posibil ca pătura găsită să [illegible] fost utilizată ca husă pe bancheta din spate a unui autoturism. Dacă maşina [illegible] care [illegible] eră Maier [illegible] reun „Page" sau [illegible] reun „Ford [illegible] mustăţi", mulţumesc pentru indiciu. Astea nu mai circulă de mult. Dacă ne-ar fi spus barem tipul maşinii era alt[illegible]! Aşa [illegible] putem să ne pierdem timpul mult şi bine. Dar să [illegible] toate acestea! [illegible] fi dacă ai cere nişte cafele de la bufet? Închipuie-şte-ţi că m-ar [illegible] tărît să-mi cumpăr [illegible] u ţigări [illegible] [illegible] m-[illegible] tratez [illegible] pe tine — adăugă Apostolescu, [illegible] faţa de pernă de pe birou [illegible] rînd-o înapoi în [illegible] din masă plastică.

[illegible] enira [illegible] după [illegible] apr[illegible] eră ţigările [illegible] începură să le soarbă îngîndurați.

— [illegible] nu înţe[illegible] m se poate ca, după toata popu[illegible] car[illegible] [illegible] în ziar[illegible] să nu [illegible] [illegible] zat nimeni [illegible] victimei?! se revoltă, brusc, Simionescu.

— Asta mă întreb și eu. Concluzia care se impune este că cei care cunosc victima o cred plecată într-o călătorie sau în concediu. Astfel, că absența ei apare ca firească.

— N-ar fi posibil ca victima să fie vreo turistă străină?

— Hm, interesant! La o astfel de posibilitate nu m-am gîndit.

— Șefu', mai e ceva. Oare punctele în care au fost plasate cele trei colete nu ne-ar putea ajuta să tragem o concluzie asupra zonei în care a fost ucisă victima, respectiv asupra domiciliului criminalului?

— Nu, Dane. M-am gîndit și eu la această posibilitate, dar am abandonat-o. Cele trei puncte la care te referi se rezumă, de fapt, la unul singur: Gara de Nord. Celelalte două nu sînt semnificative.

Cum asta?... întrebă Simionescu contrariat.

— Coletul numărul trei a fost găsit în lacul Herăstrău la stăvilarul de deversare în lacul Floreasca, dar de unde să știm că acolo a fost abandonat? Crezi că este exclus să fi fost aruncat să zicem, din lacul Mogoșoaia sau Băneasa și să fi fost purtat de curentul apei pînă la locul pescuirii sale? În ceea ce privește coletul numărul doi, nici nu mai avem ce discuta, de la Uzina „Semănătoarea", pînă la podul Șerban Vodă sînt aproape 3 kilometri... Deci, numai asasinul poate ști locul de unde l-a abandonat pe acest parcurs. Dar apropo de coletul doi, e ceva care mă intrigă! Unde-s organele interne ale victimei?

— Poate nu le-a abandonat!

— De ce?

— Fiind vorba de carne și pentru a nu-și complica existența făcînd un al patrulea colet, o fi preferat, de exemplu, s-o toace și s-o evacueze prin instalațiile sanitare.

— Nu m-ai convins! Și coletul numărul doi, prin conținutul pe care-l avea, putea fi înlăturat printr-o instalație sanitară, nu? Și totuși... el a fost expediat!

— Atunci?..

— Atunci cred că asasinul a livrat și al patrulea colet, dar n-am reușit să-l interceptăm...

— Cum așa?

— Știind ce organe lipsesc victimei, nu-i greu să apreciem că pachetul numărul patru trebuia să fie cel mai mic dintre toate. În această situație, dacă aș fi fost în locul criminalului, pentru coletul trei și patru aș fi făcut o singură cursă. Le legam pe amîndouă într-un sac de sport — care nu putea să atragă atenția nimănui deoarece în jurul lacurilor roiesc o grămadă de sportivi — și, cînd consideram că am găsit un loc potrivit răsturnam sacul. Asta-i tot!

— Bine, și atunci de ce nu l-am găsit?

— Pot fi mai multe cauze. Astfel: 1. pachetul s-a încurcat pe undeva, în brădișul lacului; 2. ambalajul pachetului s-a destăcut, și peștii l-au „terminat"; și 3. pachetul fiind mic, s-a strecurat prin deschizătura stăvilarului și acum o fi navigînd undeva la dracu-n praznic! Dar, lăsînd la o parte toate aceste speculații, este aproape ora zece seara și ar trebui să mergem și noi la culcare...

Capitolul VII

DECLARAȚIA UNEI MARTORE

În ziua de 9 iunie, adică treisprezece zile de la descoperirea primelor colete, pe la ora două după amiaza, Apostolescu și Simionescu se aflau în biroul lor, deprimați de insuccesul pe care-l înregistraseră toate demersurile făcute pentru identificarea victimei.

Mai ales în ultimele zile care se scurseseră de la descoperirea victimei, amețiseră colindînd zeci de adrese în căutarea persoanelor anunțate ca dispărute. Urmare a articolelor apărute în presă, printre cititori se crease o adevărată psihoză a necesității stabilirii identității victimei, respectiv a descoperirii odiosului criminal. Era suficient ca o gospodină să nu-și vadă vecina două zile și, pierzînd noțiunea timpului, ajungea la concluzia că n-a mai văzut-o din ziua descoperirii primului colet, drept care anunța organele de anchetă. În alte cazuri li se anunța dispariția unor femei care făcuseră imprudența să plece în concediu sau delegații de serviciu fără a-și fi anunțat chiar toți prietenii, ceea ce ducea la situația că mai mulți cetățeni indicau drept victimă aceeași persoană.

Toate aceste informații fuseseră cercetate, dar nu avură decît un singur rezultat: epuizare lui Apostolescu și Simionescu, care urmăreau fiecare caz în parte. Soneria telefonului îi făcu să tresară cu o nouă licărire de speranță în priviri.

— Da. Apostolescu la telefon... Bine, doctore, venim acum..

— Hai, Dane Iar e cineva care crede că recunoaşte în resturile victimei o cunoştinţă...

Simionescu îşi îmbrăcă haina şi-l urmă, fără alte comentarii.

Cîteva minute mai tîrziu, intrară în cabinetul doctorului Capolide, unde acesta stătea de vorbă cu o doamnă îmbrăcata modest, în etate de aproximativ 30 de ani

— Doamna Vasilica Constantinescu — începu Capolide — a văzut victima şi crede că recunoaşte în ea pe o vecină a dînsei.

— Care e numele şi adresa acestei vecine? întrebă Apostolescu în timp ce în mîinile lui Simionescu apărură un carneţel şi un pix.

— Lina Gligorescu şi locuieşte în strada Dr. Marcovici, la numărul 5.

— Ce vă face să credeţi că victima este persoana la care vă referiţi?

— Păi, să vedeţi, eu am fost ieri la soţul ei, la spitalul 9, unde-i internat pentru reumatism, să-i duc ceva de mîncare, deoarece m-am gîndit că dacă coana Lina e plecată la ţară, trebuie să aibă cineva grijă de el.

— Cum se numeşte soţul doamnei Gligorescu?

— Ghiţă Petrescu.

— De ce au nume diferite, nu sînt căsătoriţi?

— Nu, trăiesc în concubinaj. De mulţi ani...

— Vă rog să continuaţi. Aţi fost la spital... şi?

— Am discutat cu nea Ghiţă şi cînd i-am spus că n-am mai văzut-o pe coana Lina de multişor, n-a rămas prea surprins şi mi-a răspuns că o fi plecată la ţară după alimente, ca de obicei. Eu însă am insistat şi i-am spus că mă tem să nu i se fi întîmplat ceva...

— Ce-ar fi putut să i se întîmple? o întrerupse Apostolescu

— De, ştiu eu... la un om în vîrstă! se pot întîmpla multe.. Poate chiar şi o criză cardiacă.

— Ce vîrstă are vecina dumneavoastră?

— Cred că a trecut de 63 de ani.

În timp ce Simionescu îşi clătina capul cu scepticism, spunîndu-şi: „Iar pierdem timpul de pomană"! Apostolescu continua chestionarea martorei:

— Cum a reacţionat domnul Petrescu la insistenţele dumneavoastră?

— Mi-a răspuns că se va învoi de la spital şi o să treacă mîine, adică astăzi, pe acasă, să vadă despre ce-i vorba.

— Şi a venit?

— Da, a venit, pe la ora douăsprezece, cu un prieten de-al

lui, și după ce-am deschis ușa, am văzut că nu era nimeni în casă.

— După ce-ați intrat în casă ce-ați făcut?

— Dacă am văzut că nu-i nimeni în casă, n-am mai intrat. Prietenul lui a spus că trebuie să se ducă la serviciu, iar nea Ghiță a zis că, dacă nevasta lui e la țară, el se întoarce la spital.

— Și dumneavoastră cum v-ați decis să veniți aici?

— După ce-am rămas singură, m-am tot întrebat unde o fi plecat coana Lina fără să spună nimic, nici chiar soțului ei. Apoi, mergînd pe stradă, am auzit vorbind doi oameni despre femeia ciopîrțită și m-am gîndit că . poate... Atunci am venit aici și domnul doctor mi-a arătat-o.

— Ați putea preciza cînd ați văzut-o ultima oară pe Lina Gligorescu? întrebă Apostolescu.

— Da, răspunse martora, după o mică ezitare, era într-o duminică. Știu asta deoarece am rămas fără oțet și pentru că la magazine era închis, m-am dus să împrumut de la dînsa.

— La ce oră?

— Pe la prînz.

— Cînd v-ați dus la doamna Gligorescu, era singură?

— Da.

— Locuiți aproape de doamna Gligorescu?

— Da, trei case mai departe.

— Bine, vă rog să ne lăsați adresa dumneavoastră și vom verifica sesizarea pe care ați făcut-o.

În timp ce martora părăsea biroul doctorului Capolide, Simionescu închise carnetul în care stenografiase depozițiile martorei.

— Crezi că e ceva serios, căpitane? întrebă Capolide

— De două săptămîni am renunțat să mai cred ce Mă rezum numai la verificări. Dane, hai!

Capitolul VIII

SOȚUL PRESUPUSEI VICTIME

Autoturismul condus de Vartanian intră în curtea spitalului 9, rulă vreo douăzeci de metri pe-o alee cu dale din b n opri în fața unei clădiri pe al cărei frontispiciu era o firmă care informa că acolo este „Administrația".

După ce pătrunseră în clădire se îndreptară spre un birou în dosul căruia stătea o funcționară mai în vîrstă, care avea pe nas o pereche de ochelari cu un număr însemnat de dioptrii și zgîria de zor niște hărți.

Mai întîi păru să n-a auzit întrebarea lui Apostolescu și continuă să-și vadă netulburată de treabă. Apoi, pe cînd detectivul se pregătea să repete întrebarea, ridică spre el o figură de domnișoară bătrînă și-i luă în primire:

— Dumneata nu vezi că-s ocupată? Te rog să aștepți la rînd...

— La care rînd? o întrerupse Apostolescu, mirat.

— Și apoi, cine v-a dat drumul în spital? Astăzi nu-i zi de vizită! turui ea, fără să răspundă la întrebarea interlocutorului.

— Doamnă, vă rog să mă iertați — zise Apostolescu, încercînd [illegible] să ascundă zîmbetul [illegible] conturase în colțul buzelor — dar n-avem timp de pierdut. Sîntem de la Poliție și dorim să stăm de vorbă cu pacientul Ghiță Petrescu. Vă rog să ne spuneți în ce pavilion îl putem găsi — ceru el, arătîndu-i legitimația.

Funcționara rămase un moment surprinsă, apoi, la fel de repede, zîmbi cu o bunăvoință slugarnică.

După ce le indica pavilionul, anchetatorii se suiră în mașina și porniră pe aleea centrală spre pavilionul F.

Asistenta care [illegible] în cale — de astă dată o femeie tînără, rumusică și binevoitoare — aflînd [illegible] doresc [illegible] să-i conducă la persoana căutată.

După ce urcară la primul etaj și pătrunseră într-un salon cu [illegible] paturi, asistenta [illegible] opri în fața unui pacient care [illegible] un aparat de radio cu tranzistori.

— Domnule Petrescu — se adresă ea pacientului — aveți vizitatori. Apoi, ridicînd [illegible] ochi albaștri și mari spre detectiv, adăugă: [illegible] rog să nu întîrziați prea mult, deoarece peste jumătate de oră are loc vizita medicală [illegible] -ar putea să am neplăceri [illegible] partea domnului doctor Știți, astăzi nu [illegible] vizita...

— Sînteți prea drăguță pentru a vă dori neplăceri — [illegible] răbi [illegible] Simi ne[illegible], bineînțeles, fără să uite să-[illegible] [illegible] dantura într-[illegible] zîmb[illegible] nu-[illegible] de minte [illegible]

— Domnule Petrescu — începu Apostolescu, după [illegible] ca [illegible] le adu[illegible] [illegible] medic[illegible] — [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] dumne[illegible] tra lip[illegible] mai multe zile de acasă. Știți cumva unde poate fi?

[illegible] un bărb[illegible] aproximativ 70 [illegible] [illegible] sup[illegible] [illegible] ridată, [illegible] privi un moment surprins, apoi [illegible] vorbească cu o voce hîrîită, de bronhotabacic

— Nu știu cine v-a pus pe drumuri. soția mea e la țară cu treburile ei...

— Unde anume e plecată?

— Asta numai ea poate să știe, că e o femeie foarte secretă și nu-mi spune pe unde umblă.

— Ce profesie aveți, domnule Petrescu?

— Am fost chelner, acum sînt pensionar.

— Și soția dumneavoastră cu ce se ocupă?

— Cu ce să se ocupe? E casnică, mai face și mici afaceri..

— Ce fel de afaceri?

— Păi, io știu? Cumpără haine vechi și le vinde la țară pe alimente...

— Și cu ce alte afaceri se mai ocupă?

— Păi, mai ghicește în cărți și în cafea, pe ici pe colo. Dar să știți că farmece sau alte chestii d-astea băbești nu face — precizează el repede.

— De cînd n-a mai venit la dumneavoastră?

— Ultima oară a fost acum două duminici, cînd o însoțea o prietenă a ei, doamna Maria Munteanu, și mi-a adus ceva d-ale gurii.

— Și nu v-a spus cînd mai vine?

— Ba da! A rămas să vină duminica următoare, adică ata care a trecut, dar n-a mai venit...

— Această lipsă de punctualitate nu va surprinde?

— Nu, pentru că știe ce face. Probabil că are treabă la țară.

— Cu toate că nu păreți prea îngrijorat de absența soției dumneavoastră, v-ați dus totuși acasă s-o căutați. De ce?

— Pentru că au venit la mine două cunoștințe și m-au bătut la cap că ei crede că s-a întîmplat ceva cu nevastă-mea, că n-au văzut-o de demult.

— Cînd au venit aceste persoane la dumneavoastră?

— Ieri, și le-am zis că am să mă învoiesc și am să vin astăzi acasă la ora unspe.. Știți, ei spunea că poate e moartă în casă, dar cînd am descuiat ușa, n-am găsit pe nimeni

— Cine sînt cele două cunoștințe care v-au sugerat această eventualitate?

Întrebările și răspunsurile se succedau cu repeziciune, și Simionescu care le stenografia, îi făcu semn lui Apostolescu s-o lase mai ușor, că nu-l mai poate urmări.

— Vasilica Constantinescu, o prietenă a nevesti-mi, și Ion Sfetculescu, un fost coleg de-al meu.

— Domnule Petrescu, ați citit ziarele în ultimele săptămîni?

— Da, am citit cîteva gazete...

— Și articolele care se refereau la femeia ciopîrțită, nu v-au dat de gîndit?

— De ce să-mi dea de gîndit? Acolo se vorbea de o femeie de 45 de ani, iar nevastă-mea a împlinit de multișor 63 de ani.

— Domnule Petrescu, avînd în vedere faptul că soția dumneavoastră n-a fost văzută de nimeni de aproape două săptămîni, eu cred că ar fi bine să mergeți și s-o vedeți pe femeia care a fost ucisă. Ce părere aveți?

— Dacă spuneți dumneavoastră, eu merg... numai să mă învoiesc de la spital.

— Lăsați, asta aranjăm noi — zise Apostolescu, ridicîndu-se de pe scaunul său.

În acel moment, își făcură apariția în salon doi bărbați în halate albe, însoțiți de asistenta care le oferise scaunele și le atrăsese atenția că nu trebuie să zăbovească prea mult.

Apostolescu se îndreptă spre medici și, explicîndu-le în cîteva cuvinte situația, obținu aprobarea ca pacientul să-i însoțească, cu condiția ca tot ei să-l readucă la spital.

Zece minute mai tîrziu, mașina opri în fața Institutului medico-legal.

— Dane, dă fuga și spune-i doctorului Capolide că-l așteptăm în sala de disecții.

Datorită faptului că domnul Petrescu mergea foarte încet, cînd intrară în sală doctorul Capolide și Simionescu îi așteptau.

— Doctore, te rog să ne arăți victima — ceru Apostolescu.

Capolide se îndreptă spre peretele frigorific și după ce trase un sertar mare, scoase o tavă pe care se afla capul femeii depesate.

Apostolescu, care-l ajutase pe martor de la mașină pînă acolo, susținîndu-l de subsuoară, instinctiv îl strînse mai tare de braț cînd doctorul puse pe masă în fața lor funesta tavă.

Dar, reacția de care se temuse nu s-a produs. Cu excepția unui fior de oroare, firesc în fața unei astfel de priveliști, martorul n-avu reacția celui care a recunoscut pe cel drag.

— Capul acestei femei vă este cunoscut? întrebă Apostolescu.

— Nu. Nu poate să fie Lina — răspunse martorul, ezitînd.

— E adevărat, în halul în care a fost mutilată, e greu de recunoscut... Dar poate recunoașteți dantura — zise Capolide, arătîndu-i mandibula cu cei opt dinți, din care patru îmbrăcați în metal alb.

Martorul clătină din nou din cap.

— Părul vă spune ceva? interveni Apostolescu.

— Parcă seamănă cu al nevesti-mi, dar nu sînt sigur — răspunse el, după o meditație îndelungată.

— Domnule Petrescu, dacă ne mai spuneți unde poate fi găsit Sfetculescu, prietenul dumneavoastră, nu ne rămîne decît să vă conducem înapoi, la spital.

Un sfert de oră mai tîrziu, mașina se îndrepta spre restaurantul „Moldova" după ce în prealabil îl lăsase pe Petrescu la spital.

Capitolul IX

CONFRUNTAREA CONTINUĂ

Apostolescu, însoțit de Simionescu, intrară în restaurant și se adresă unui bărbat tînăr care desfunda o sticlă de țuică în dosul barului:

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Sfetculescu, unde-l putem găsi?

— Tața Mița — se adresă el, peste capul detectivilor, unei femei grase, care-și făcea niște socoteli, numărînd un teanc de bancnote mototolite, — cheamă-l pe nea Ionică! Vezi că-i în grădină...

— Lasă-mă în pace că n-am timp — răspunse ea morocănoasă — trebuie să predau schimbul și încă n-am făcut socoteala încasărilor... Apoi, văzînd un picolo, care se îndrepta spre ușa grădinii cu un vraf de farfurii în brațe, strigă după el:

— Mă, spune-i lui nen-tu Ionică că-l așteaptă cineva... Aici, la bar — mai adăugă ea, reluîndu-și activitatea.

Deși puștiul nu lăsă să se vadă că a recepționat mesajul, în următorul minut își făcu apariția un bărbat înalt și uscățiv, de aproximativ 50 de ani, îmbrăcat cu un halat caracteristic profesiei, care se interesă de persoana care-l căuta.

— Domnul Sfetculescu? întrebă Apostolescu și cînd primi confirmarea se prezentă și-i spuse: Domnule Sfetculescu, cunoașteți pe Lina Gligorescu?

— Bineînțeles! E soția unui fost coleg de-al meu, Ghiță Petrescu. Dar ce-i cu ea? I s-a întîmplat ceva?.

— Se bănuiește că ar fi una și aceeași persoană cu femeia căsăpită Ați citit în ziare despre acest caz, nu?

— Da, desigur... dar nu poate fi ea...

— De ce credeți asta?

— Pentru că în ziare scria că victima are în jur de 40 de ani... iar coana Lina a trecut de 60...

— S-ar putea să aveți dreptate, totuși noi sîntem obligați să cercetăm toate posibilitățile.

— Și cu ce v-aș putea fi de folos? întrebă el, făcînd un pas lateral pentru a lăsa să treacă un coleg de-al lui să ia o baterie de la bar.

— Vreau să vă rog, dacă este posibil, să ne însoțiți pînă la morgă pentru a vă arăta victima. Dacă nu-i posibil acum, putem lăsa pe mîine dimineață.

— Ba nu! Putem merge chiar acum, deoarece cînd m-a chemat picolo-ul, tocmai terminasem cu predarea meselor schimbului meu.

— Perfect Vă așteptăm afară pînă vă îmbrăcați — zise Apostolescu.

În următoarele minute, reîncepu cursa spre morgă, unde martorul Sfetculescu puse în fața capului victimei, recunoscu dantura și părul Linei Gligorescu

* *

— Acum e acum, șefu'. A fi sau a nu fi... E coana Leanța victima „noastră"? Soțul că ba, și doi martori că da! Cum ne descurcăm? — întrebă Simionescu, în timp ce, rămași singuri, se îndreptau spre mașina poliției.

Apostolescu se opri în fața mașinii și cu un aer meditativ își aprinse o țigară. Mai ezită un moment, apoi se decise:

— Urcă-n mașină, mergem înapoi la soțul presupusei victime...

* * *

Jumătate de oră mai tîrziu, mașina opri în fața casei cu numărul 5, din strada doctor Marcovici; un imobil dosnic și dărăpănat. În mijlocul curții, o cișmea și în juru-i o băltoacă de apă, iar pavajul de ciment era spart și invadat de bălării Aripa dreaptă a imobilului era surpată și, de asemenea, fusese invadată

și acoperită de vegetație parazită. Pe partea opusă se afla o clădire veche și urîtă, numai parter.

Apostolescu aruncă o privire spre pereții coșcoviți și lipsiți de tencuială, spunîndu-și că, „casa asta n-a mai văzut un zugrav de cînd a fost construită, iar partea dărîmată trebuie să fie opera bombardamentelor din ultimul război".

Contemplarea lui fu curmată de intervenția unei doamne, îmbrăcată într-un capot de casă, care, evident, în ultimul sfert de secol fusese întrebuințat numai în bucătărie.

— Pe cine căutați dumneavoastră?

— Pe doamna Lina Gligorescu.

— Nu-i acasă, e plecată în provincie.

— De cînd n-ați mai văzut-o?

— Cred că sînt vreo două săptămîni. Dar cine sînteți dumneavoastră?

— Sîntem de la Poliție, și vă rugăm să ne arătați care-i locuința doamnei Gligorescu.

— Aici! zise ea mirată, arătîndu-le una din cele patru uși care se deschideau spre curte.

— Avem cheia doamnei Gligorescu, de la soțul dînsei, și am dori să aruncăm o privire înăuntru. V-ar deranja dacă v-am ruga să ne fiți martoră?

— N-am nimic împotrivă! zise ea surprinsă. Dar ce s-a întîmplat?

— Trebuie să ne convingem dacă există vreo legătură între doamna Gligorescu și o femeie care a fost ucisă.

Apostolescu străbătu cei cîțiva pași care-l despărțeau de ușa indicată, scoase cheia pe care o primise cu puțin înainte de la Ghiță Petrescu, concubinul presupusei victime, o potrivi în lacăt, și după ce descuie, apăsă pe clanța ușii.

În fața lor apăru o încăpere întunecoasă, de vreo opt metri pătrați, mobilată cu modestie, însă sclipind de curățenie și ordine. Pe măsuța din mijlocul camerei se aflau o mămăliguță răsturnată pe un fund de lemn și neîncepută, o crăticioară cu mîncare, probabil tocană, o farfurie și tacîmurile pentru o persoană, nefolosite, și un castron cu salată verde.

Pe patul strîns și acoperit cu o cuvertură se afla un vraf de rufe călcate și așezate în ordine. Iar alături, pe o măsuță mică, o vază de flori, plină de gladiole, veștejite.

Din clipa cînd deschise ușa, simțise un miros greu de putrefacție. Îi făcu semn martorei și lui Simionescu să rămînă afară și păși înăuntru atent să nu distrugă vreo urmă de care, poate, ar fi avut nevoie ulterior.

Mai întîi, puse mîna pe mămăliga și-i pipăi crusta tare, apoi, mirosi pe rînd mîncarea din crăticioară, salata din castron și vaza cu gladiole. Stabilind astfel cauza mirosului greu care pusese stăpînire pe încăpere, se îndreptă spre ieșire. După ce păși în curte închise ușa după el și puse la loc lacătul, în belciuge, și-l încuie.

Își aruncă ochii pe ceasul brățară, sub privirile intrigate ale martorei, și-o întrebă.

— Cum vă numiți, doamnă?

— Munteanu Maria.

— Doamnă Munteanu, acum e tîrziu, mîine dimineață, ați putea merge cu noi la morgă să vedeți femeia la care ne-am referit?

— Credeți că e doamna Gligorescu?! întrebă ea speriată.

— Dumeavoastră o să vă fie mai ușor s-o spuneți, doar o cunoașteți... — zise Apostolescu ridicînd din umeri, apoi, înainte de-a pleca, continuă: „Dacă doriți, puteți să anunțați și alte persoane care o cunosc pe doamna Gligorescu și vor să vă însoțească. În acest fel, vom putea face o confruntare colectivă."

* *

— Șefu', ce concluzii tragem, am dibuit identitatea victimei, ori ba? întrebă Simionescu după ce se suiră în mașină și Vartunian se grăbi să demareze.

— Chestia e a dracului de încurcată. — zise gînditor Apostolescu. Doi martori ne asigură că au recunoscut dantura și părul, iar soțul, care ar fi cel mai autorizat să-și recunoască nevasta, are atîtea dubii, încît de fapt neagă depoziția celorlalți.

— Și atunci, ce facem?

— E simplu! Mîine ducem toate cunoștințele acestei „doamne Gligorescu" la morgă și le cerem opinia. Excludem răspunsurile nehotărîte, „cred" sau „poate", și le înregistrăm numai pe cele sigure „da" sau „nu". Apoi facem o statistică și... majoritatea decide... — zise Apostolescu zîmbind în gînd la reacția șefului său, colonelul Alexandrescu, dacă i-ar propune o soluție atît de „inteligentă".

— Hai, șefu'... iar mă iei peste picior — spuse Simionescu mustrător.

— Nu de tine rîd .. ci de mine... pentru că nu știu cum să mă mai descurc. Atît timp cît nu putem proba, în mod îndubitabil, că Lina Gligorescu este femeia depesată, sîntem la fel ca la început. Ba, mai mult, avîntîndu-ne pe această pistă,

care nu-i exclus să fie eronată, riscăm să ne dispersăm forţele şi să ne pierdem timpul aiurea, fapt care ar putea să-i acorde criminalului un răgaz suplimentar pentru a se pune şi mai bine la adăpost.

— Şi care-i soluţia? întrebă Simionescu.

— Abia aştept s-o aflu! Dacă cumva o găseşti tu, vezi să nu mă neglijezi...

Simionescu începu să privească bosumflat podeaua maşinii, iar Apostolescu reluă cu seriozitate:

— În orice caz, plecarea acestei „coane Leanţa" la ţară, nu prea-mi miroase a bine.

— Adică? [illegible] Simionescu ridicîndu-şi capul [illegible] devenind atent.

— Faptul [illegible] Lina Gligorescu şi-a pregătit şi aşezat [illegible], par[illegible] să demonstrez dorinţa acesteia de a mînca imediat [illegible] în următoarele ore. Ei bine, deşi au trecut două săptămîni, încă nu şi-a realizat această intenţie. Nu crezi că această plecare precipitată e „niţeluş" suspectă?

— Poate a survenit ceva care a împiedicat-o să-şi mai ia dejunul...

— Tocmai Dane! acest „ceva" ar putea să fie şi moartea, eventualitate care ne obligă să cercetăm cu atenţie pista ce-o urmărim acum. Dar, pentru astăzi, e destul! Mîine vii în birou cu o jumătate de oră mai devreme, pentru a stabili planul de acţiune.

— Domnule căpitan, — zise Vartunian care, ca de obicei, trăsese cu urechea la discuţia celor doi ofiţeri — vă las la locuinţele dumneavoastră?

— Asta da, perspicacitate! zise Apostolescu, parcă mai bine dispus decît atunci cînd plecaseră din strada Doctor Marcovici.

Capitolul X

IDENTIFICAREA

Era ora şapte şi jumătate, cînd Apostolescu începu să-i dea indicaţii lui Simionescu.

— Te duci în strada Doctor Marcovici şi apoi, după ce umpli maşina lui Vartunian cu toţi cei care o cunosc pe „coana Leanţa", te duci la Capolide şi îi ceri să le arate capul victimei.

— Șefu' după ce termin confruntarea, aplic metoda aceea infailibilă pe care mi-ai sugerat-o...

— Care metodă? îl întrerupse Apostolescu bănuitor.

— Fac o statistică și... majoritatea decide!

Apostolescu îl privi un moment, fără să pară că a înțeles aluzia, apoi realiză ironia și spuse pe un ton ce se vroia serios:

— N-am nimic împotrivă... numai că susținerea acestui sistem de identificare absolut „științific" în fața șefului nostru va fi făcută de tine, în exclusivitate. Eu avînd grijă să mă aflu cît mai departe de Direcție cînd îți vei demonstra această metodă sui-generis...

— ...Ceea ce ar însemna că n-aș avea nici barem șansa să mă dea afară din birou pe ușă ci direct prin fereastra... — îl întrerupse rîzînd Simionescu.

— Și eu aș proceda la fel, dacă aș fi în locul șefului, numai că înainte de a te arunca pe fereastră, ți-aș suci gîtul un pic... cu 720 de grade! Acum, cînd îți cunoști perspectiva, grăbește-te să [illegible] iei din loc și să-mi vii cît mai repede înapoi! îl îndemnă amuzat Apostolescu.

*

* *

— Cum a fost, Dane? întrebă nerăbdător Apostolescu, puțin mai tîrziu, cînd Simionescu se înapoie.

M-am dus la doamna Munteanu, așa cum ne-am înțeles, și, cu ajutorul ei, am adunat patru persoane. I-am suit pe toți în mașină și, trăsnet, i-am dus la morgă și le-am arătat victima. Spre norocul meu, m-am orientet cînd am luat un număr impar de martori, altfel îmi făceau balotaj. Rezultatul: trei pentru „coana Leanța", doi împotrivă... Deci, majoritatea mai decide?

— Nu-ți bate capul, Dane! Decizia o vom lua pe cu totul altă cale decît cea a confruntării...

Nu mai termină fraza, deoarece ușa se deschise [illegible] intra căpitanul Maier.

[illegible] Cum e, băieți? spu[illegible] nc[illegible] nit in lo[illegible] bună ziua, apoi [illegible] instala pe un [illegible] liber, cu grația unui [illegible] de cartofi [illegible] zut de la ultimul etaj al hotelului „Intercontinental".

— De bine ce te-ai așezat, hai cu noi, că avem puțină treabă împreună — îl îndemnă Apostolescu.

[illegible] fletul [illegible]

[illegible] întreb[illegible] timp [illegible] urm[illegible]

[illegible] lui Ap[illegible]

pe scaun

— Cred că într-o oră terminăm. Ai luat impresiunile victimei?

— Bineînțeles, așa cum mi-ai spus la telefon

— În regulă. Să mergem!

Nu trecură zece minute și Vartunian opri mașina în fața locuinței presupusei victime.

Apostolescu descuie lacătul și, deschizînd ușa, îl invită pe Maier cu o voit exagerată politețe.

— Numai după dumneavoastră, domnule căpitan.

În timp ce Maier intra în încăpere, Apostolescu și Simionescu rămaseră în pragul ușii fumînd și supraveghindu-i mișcările.

Maier, la fel ca și Apostolescu cu o zi înainte, umbla ca o pisică și avea grijă că nu atingă nici un obiect din încăpere. Cînd ajunse în mijlocul camerei, lîngă masa pe care se afla mîncarea alterată din castroane, se opri și se întoarse către Apostolescu, zicîndu-i:

— Cred că de aici ar trebui să încep, nu?

Și văzîndu-l pe Apostolescu că-și dă asentimentul printr-o scurtă înclinare a capului, puse trusa pe scoarța care acoperea pardoseala din scînduri și o deschise.

Scoase din trusă o lupă mare, un borcănel cu o pulbere fină și o pensulă cu o coadă scurtă și le puse pe un colț al mesei. În momentul următor, se aplecă din nou asupra trusei și, după o scurtă cotrobăire printre diferite instrumente care se aflau acolo, luă o pereche de mănuși de cauciuc, pe care începu să le tragă tacticos pe mîini.

Cînd termină cu îmbrăcatul mănușilor, își luă lupa și, ocolind masa, se apropie de cele două farfurii neîntrebuințate de pe masă.

Ridică una dintre ele și începu s-o examineze cu lupă. Fără să piardă prea mult timp cu ea, se decise s-o așeze înapoi pe masă, însă, de astă dată, cu fundul în sus. Apoi, punînd și lupa pe masă, întinse mîna și apucă borcănașul cu pulbere și pensula, pe care le scosese puțin mai înainte.

Desfăcu capacul borcănașului, introduse pensula înăuntru și, scoțînd-o, începu s-o plimbe ușor pe suprafața farfuriei. Cînd termină, puse pensula pe masă și scoase din buzunarul de la piept un plic din care extrase o fotografie.

Urmară cîteva minute de examinare concomitentă a urmelor evidențiate pe farfurie, prin pulberea folosită, și a fotografiei.

Lui Apostolescu, datorită nerăbdării, i se păru că Maier se mișcă cu viteza unui automobil de curse... pus pe butuci.

În sfîrșit, Maier se decise să-l privească și-i spuse:

— Nici un dubiu, Nicule! Coincid.

— În regulă! exclamă Apostolescu, satisfăcut și în același timp ușurat. Eu și Dan mai avem puțină treabă. Pînă ne întoarcem, te rog să prelevezi toate amprentele digitale diferite de etalon.

Capitolul XI

PRIMUL SUSPECT

•

— Unde mergem, șefu'? întrebă Simionescu cînd se instalară în mașină.

Apostolescu îi răspunse indirect, adresîndu-se lui Vartunian:

— Repede, la spitalul 9. Apoi, privindu-și colaboratorul nedumerit, adăugă bine dispus: Am auzit că vrei s-o revezi pe fata aceea drăguță de ieri, pe asistenta medicală care se ocupă de domnul Petrescu Dacă pot să-ți fac o plăcere...

— Lasă, șefu', că nu țin astea la mine... Crezi că el e împricinatu'?

— Eu nu cred nimic, dar bănuiesc pe toată lumea... Dealtfel, el devine primul suspect, deoarece, spre deosebire de ceilalți martori, și-a exprimat cele mai mari rezerve asupra identității victimei. De asemenea, îmi este destul de neclară atitudinea lui. Cu toate să nu știe nimic despre soția sa, b... mai mult, primește și vizita a două cunoștințe care-și exprimă îngrijorarea și uimirea că n-au văzut-o demult, el rămîne impasibil. Coroborînd aceste două observații, devine suspect. Dacă mai adaugi la asta și faptul că putem, ca la nimeni altul, să verificăm felul în care și-a petrecut timpul atunci cînd considerăm că s-a comis omorul, ai să știi de ce-am început cu el.

Simionescu îl ascultase cu multă atenție, apoi, după ce Apostolescu își epuiză argumentarea, se grăbi să pună întrebare care-l rodea mai de mult, încă de cînd văzuse pe căpitanul Maier la lucru.

— Şefu', de unde naiba ai mai scos şi ideea verificării amprentelor moartei cu cele din casa presupusei victime?

— Mi-e greu să-ţi răspund la această întrebare, mai cu seamă că ieri seară, cînd ne-am despărţit, încă nu-mi trecea prin minte astfel de confruntare.. În schimb, dimineaţa, cînd m-am sculat şi mă bărbieream, m-a uimit şi pe mine simplitatea şi infailibilitatea acestei metode. Mi-am dat seama că dacă moarta „noastră" şi-a lăsat amprentele în casa Linei Gligorescu, fără nici un dubiu avem de-a face cu una şi aceeaşi persoană.

Se întrerupse, pentru a-i arăta legitimaţia portăresei de la spitalul 9.

Odată intraţi în curtea spitalului, se îndreptară direct spre pavilionul pe care-l vizitaseră şi în ziua precedentă.

Abia păşiră în holul pavilionului şi în întîmpinarea lor apăru persoana pe seama căreia Apostolescu îşi tachinase colaboratorul.

— Desigur, tot pentru domnul Petrescu aţi venit? spuse surîzînd asistenta medicală.

— E adevărat — recunoscu Apostolescu —, dar în prealabil trebuie să discutăm cu dumneavoastră.

— Cu multă plăcere... — replică ea bine dispusă.

— Dar nu aici — zise Apostolescu —, dacă se poate, în cabinetul dumneavoastră.

— Oh, desigur. Poftiţi — îi invită ea să intre în prima încăpere din partea dreaptă a holului, care, aşa cum bănuise Apostolescu, avea fereastra spre aleea principală, unde staţiona maşina lor, fapt care explica promptitudinea cu care îi întîmpinase.

— Cu ce vă pot fi de folos? — continuă ea binevoitoare.

— Mai întîi, vă rog să-mi daţi o informaţie cu caracter general. Circulaţia, respectiv învoirea pacienţilor din spitalul dumneavoastră este controlată?

— Adică dacă bolnavii pot să plece sau să vină cînd vor?...

— Exact, aceasta-i întrebarea.

— Nu, domnule...

— ...Apostolescu.

— Nu, domnule Apostolescu, fără bilet de voie, nu se poate ieşi pe poartă!

— Dar dacă sar „niţel" peste gard? Admiţînd această posibilitate, n-ar putea renunţa „un pic" la biletul de voie de care ne-aţi vorbit? Oare e atît de greu de escaladat gardul dumneavoastră, încît să putem elimina această cale de părăsire necontrolată a spitalului?

— Trebuie să recunosc că gardul nostru nu poate constitui un obstacol dificil pentru cineva care ar dori să-l sară — admise

ea. Dar, vedeți, problemele pentru cel care a sărit, ca să zic așa, pîrleazul, încep să apară abia după ce a ajuns în stradă...

— Adică?

— Dacă în perimetrul spitalului, pot umbla cum îi taie capul, fără să atragă atenția celorlalți, deoarece comportările particulare sînt specifice profilului nostru medical, în momentul în care ajung în stradă, goi sau numai cu halatul spitalului pe ei, nu trece o jumătate de oră și sînt îndrumați înapoi, de astă dată pe poartă.

— Deci, dacă am reținut bine, singurul dumneavoastră control eficient, se face prin haine?

— Întocmai! Avem suficientă experiență pentru a aprecia că acesta-i singurul mijloc de a ne controla în mod sigur pacienții.

— Dar accesul pacienților la haine, cum se face?

— Vin cu biletul de voie, semnat de medicul curant, la sora medicală și aceasta le dă hainele.

— Sigur n-ar putea să și le ia, să zicem, profitînd de faptul că sora se află într-un salon?

— Nu văd cum! Hainele sînt închise acolo, în dulapul acela de oțel, iar cheile la mine — zise ea amuzată, arătîndu-le o trusă de chei pe care o scoase demonstrativ din buzunarul halatului ei alb și suficient de strîmt pentru a-i ilustra bustul frumos.

— Deci, fără bilet de voie, nu-i posibilă plecarea din spital?

— Ba da! Se fac și excepții... pentru salariații spitalului. Dar, desigur, numai în afara orelor de serviciu — glumi ea, în timp ce-și mușca cu cochetărie buzele cărnoase.

— E bine că mi-ați precizat această excepție — replică Apostolescu, zîmbind amuzat. Vă rog, spuneți-mi — reveni el la subiect — există o evidență a celor care se învoiesc?

— Bineînțeles — zise ea, bătînd cu degetul cu manichiura îngrijită într-un registru așezat în fața ei pe birou.

— Cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să vă cer un sfat. Credeți că aș abuza prea mult de bunăvoința pe care ne-ați arătat-o, dacă v-aș ruga să verificați în ce zile s-a învoit domnul Petrescu în ultima lună?

— Nu se poate pune problema abuzării, atunci cînd ambele părți sînt de comun acord — șarjă ea. În ceea ce privește întrebarea dumneavoastră, pot să vă răspund și fără să consult registrul: s-a învoit numai în ziua de 9 iunie, adică ieri.

— Cu riscul de-a mă considera agasant — se scuză detectivul, — vă rog să verificați dacă nu s-a învoit cumva și în zilele de 26 sau 27 mai?

Fără să mai comenteze, interlocutoarea deschise registrul și-i arătă că în zilele indicate, Petrescu nu figurase ca învoit.

Apoi, în timp ce închidea dosarul, curiozitatea-i feminină o depăși.

— Domnule Apostolescu, dacă nu sînt indiscretă, de ce acordați atîta atenție acestui pacient?

— E o problemă, doamnă...

— ...Mihăilescu. Fany Mihăilescu.

— Domană Fany, cum să vă spun... — ezită Apostolescu. Soția lui a decedat... adică..., de fapt, a fost ucisă...

— Vai, nu se poate! exclamă ea surprinsă. De la început mi-a atras atenția dragostea cu care-și înconjura soțul atunci cînd îl vizita: venea la el cel puțin o dată pe săptămînă, deși în ultimul timp, e adevărat, n-am mai văzut-o pe aici...

— De cînd n-a mai venit să-și viziteze soțul?

— Cred că sînt vreo trei săptămîni.

— Dacă tot ați cunoscut-o, poate îmi puteți spune ce părere v-a făcut.

— Eu știu? O femeie simplă, dar cu mult bun simț... Dar criminalul a fost prins? se grăbi ea.

— Nu, nu încă! Sîntem în căutarea lui. De aceea vă inoportunăm cu prezența noastră — zise Apostolescu, ridicîndu-se de pe scaun.

— Nu cumva este femeia ciopîrțită? întrebă interlocutoarea, cînd Apostolescu, ajunse lîngă ușă, puse mîna pe clanță.

Acesta se întoarse brusc pe călcîie și, privind-o drept în ochi, întrebă:

— Ce vă face să credeți că ea este femeia ciopîrțită?

— Păi... toate ziarele numai despre asta scriu... — bîigui ea, intimidată de privirea pătrunzătoare cu care o țintuise detectivul.

— Într-adevăr, ea este... Poate că n-ar fi rău să mergeți cu noi cînd îi vom anunța pacientului dumneavoastră această veste — propuse Apostolescu cu blîndețe.

În fapt, pacientul primise vestea morții soției sale cu atîta resemnare, încît Simionescu, în timp ce se îndreptau spre mașină, nu-și putu opri o remarcă:

— Am impresia că nici nu a realizat ce i-ai spus... N-o fi senil?...

— Du-ne înapoi pe strada Doctor Marcovici — ceru Apostolescu șoferului și se înfundă tăcut pe bancheta din spate.

Capitolul XII

CERCETĂRI ÎN JURUL VICTIMEI

Cînd intrară în locuinţa victimei, îl găsiră pe căpitanul Maier instalat pe un scaun şi fumînd.

Probabil că-şi terminase treaba mai de mult, deoarece în scrumiera de lîngă el se aflau patru chiştoace de „Mărăşeşti".

— Ce naiba aţi stat atît?! Credeţi că altă treabă decît să vă aştept pe voi, n-am? zise el, sculîndu-se îmbufnat de pe scaun şi punînd mîna pe mînerul trusei care se afla pe podea, lîngă picioarele lui.

— Ce-ai constatat? întrebă Apostolescu, fără să ţină seama de supărarea sa.

— Deosebit de amprentele victimei, mai sînt şi altele... Dar nu-s semnificative, deoarece, pe alocuri, sînt acoperite de cele ale victimei. Deduc din asta că ultimul om care a umblat prin casă a fost victima. Mai vrei ceva de la mine?

— Da, să pleci, pentru a putea începe percheziţia...

Maier îşi luă trusa şi ieşi din încăpere bodogănind ceva despre nerecunoştinţa „unora" care, după ce „l-au legat la gard aproape două ore, n-au nici bunacuviinţă să se scuze, barem".

— Cum începem? întrebă Simionescu, zîmbind şi trăgînd cu coada ochiului după furiosul Maier.

— Tu de la peretele stîng, eu de la cel drept — zise Apostolescu şi se apucă de treabă.

Cu toată atenţia pe care o acordară controlului făcut, datorită faptului că toate lucrurile se aflau strînse într-o singură încăpere, percheziţia fu terminată în mai puţin de o oră.

Tot ceea ce văzură, ilustra personalitatea victimei: o femeie nevoiaşă, dar foarte vrednică. Absolut toate obiectele din casă sclipeau de curăţenie şi se aflau aşezate într-o ordine care lăsa impresia de pedanterie.

De asemenea, remarcară absenţa oricărei fotografii, prin care speraseră să-şi poată imagina cum arătase victima, înainte de masacrarea care o făcuse de nerecunoscut, chiar şi pentru intimii ei.

— Putem reţine ceva din cele văzute aici, şefu'? vru să ştie Simionescu, după ce, încuind uşa victimei, ieşiră în curte şi îşi aprinseră ţigările.

— Cred că numai aceste două obiecte merită atenție — zise el, cînd se opriră lîngă mașină, și flutură un carnet CEC, pe care-l îndreptă apoi spre pantoful de damă din mîna colaboratorului său.

— CEC-ul, ca CEC-ul, l-am luat probabil pentru a-l preda moștenitorilor, dar pantoful ăsta stingher?...

— CEC-ul nu l-am luat numai pentru eventualii moștenitori, ci pentru noi... Dacă în decurs de doi ani a depus 600 de lei, iar în trei luni, 5 000 de lei, poate că merită să mai examinăm acest aspect.

— ...Și pantoful?

— Pantoful?... — zise Apostolescu, băgînd gînditor carnetul CEC în buzunar și luînd din mîna lui Simionescu obiectul discuției.

Începu din nou să-l întoarcă și să-l sucească în mîini. Era un pantof puțin purtat, din piele de șarpe, dată cu un lac bej, tocul înalt și subțire cu o cataramă mare aurită pe care erau montate niște incrustații dintr-o masă plastică care imita sideful.

Privi apoi căptușeala pantofului, făcută dintr-o mețină fină, pe care era imprimată o marcă de fabrică străină, indescifrabilă, și sub aceasta un „Made in Italy".

— ...Nu prea-i înțeleg rostul, în casa unei femei nevoiașe... Aduce puțin cu un proverb care se referă la „tichia de mărgăritar".

— Poate că-l avea ca amintire, de pe vremea cînd era tînără... — sugeră Simionescu.

— Aș! Ai văzut încălțămintea pe care o purta victima? Ei bine, ea purta la picior un număr apropiat de 40, și acest pantof nu pare să fie mai mare de 36. În ceea ce privește „amintirea" la care te-ai referit, acest pantof, după model, nu-i mai bătrîn de un an, și deci...

— Bine, șefu'! Admițînd că argumentarea e corectă, eu mai întrevăd două posibilități, care pot exclude suspiciunile pe care le ai asupra proveniență acestui pantof...

— Te ascult! îl zori Apostolescu, punînd mîna în mod semnificativ pe clanța de la portiera mașinii.

— L-a primit de undeva, sau l-a găsit pe stradă să zicem, și, plăcîndu-i, tocmai pentru că era atît de gingaș pentru ea, l-a păstrat ca pe un talisman... Adică, un fel de fetișism...

— Treci la a doua posibilitate...

— Această femeie, adică victima, se ocupa cu diverse negustorii... Poate că a primit pantoful de undeva, ca mostră, pentru a-l vinde...

— Dane... În primul rînd, îți sînt, realmente recunoscător că nu ți-ai susținut teoria față de altcineva... Mă făceai de rîs...

doar îţi sînt şef! Şi apoi, cum dracu' poţi admite că obiectul unei tranzacţii comerciale sau un fetiş, cum i-ai spus tu, este firesc să-l înfăşori într-un prosop şi să-l bagi între arcurile unei somiere?

— Dacă-i un fetiş, de ce nu? susţinu Simionescu, nu tocmai impresionat de spusele şefului său.

Apostolescu rămase un moment pe gînduri, privindu-l nedecis, apoi se hotărî.

— În definitiv orice e posibil. Dacă acest obiect are într-adevăr semnificaţie, vom mai reveni asupra lui. Deocamdată divorţăm. Tu rămîi aici şi începi investigaţiile asupra relaţiilor victimei. Ştii cum?

— 'Ţeles, şefu'!

— Stai că n-am terminat! Caută să stabileşti cine sînt ultimele persoane care au văzut victima în viaţă şi datele ei biografice. Între timp, eu mă duc să-i raportez situaţia şefului nostru. E clar?

— Clar, să trăiţi!

*

* *

— ...Sînt de acord cu toate propunerile tale şi, avînd în vedere volumul mare de muncă pe care-l necesită acest caz, voi da dispoziţie ca toţi lucrătorii Direcţiei judiciare, fără deosebire, să te sprijine. Succes! spuse colonelul Alexandrescu, încheind discuţia cu Apostolescu.

Cînd intră Simionescu în birou, era trecut de ora cinci după-amiaza. Văzînd cîtă lume era adunată în încăpere, îi făcu semn lui Apostolescu că revine şi ieşi la fel de tiptil cum intrase.

Un sfert de oră mai tîrziu, revenind în birou, îl auzi pe Apostolescu dînd ultimele indicaţii celor opt bărbaţi adunaţi acolo:

— Deci, reţineţi, fiecare dintre voi răspunde de un sector, în cadrul căruia veţi cerceta toate căminele, spitalele, regimentele etc., pentru a afla dacă au avut sau nu pături similare cu cea care a servit la împachetarea victimei. Vă mulţumesc şi aştept rezultatul investigaţiei.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Apostolescu, cînd rămăseseră numai ei doi.

— Eram leşinat de foame, deh... timp de cinci ore mi-am tot bătut gura şi am dat o fugă la bufet...

— Mă interesează ce-ai făcut în cadrul celor cinci ore, nu după... — îl întrerupse Apostolescu.

— Am stat de vorbă cu o duzină, minus una, de cucoane... Apropo, şefu'! De ce viciile de informaţii şi contrainformaţii sînt încadrate, aproape în exclusivitate cu bărbaţi, cînd femeile

știu tot ce se petrece în jurul lor — poate, chiar și mai mult! — și nici măcar nu pretind o remunerare pentru treaba asta?

— Revino la subiect! Ceru Apostolescu, amuzat de năstrușnicele idei ale colaboratorului său.

— Biografia Linei Gligorescu e următoarea: S-a născut în comuna Budești în 1907, părinții ei au fost robi eliberați și nu știa carte. De la vîrsta de 14 ani a muncit în cîmp, iar la 17 ani, s-a căsătorit cu un salariat de la CFR, Gligorescu, care, decedînd după puțină vreme, i-a lăsat calitatea de pensionară. Ulterior s-a angajat ca femeie de serviciu la moșierul Haralamb Niculescu, unde a stat pînă în 1937, cînd stăpînul ei a adus-o în București. În același an, l-a cunoscut pe chelnerul Petrescu și au trăit în concubinaj pînă... pînă am găsit-o noi!

De cînd a venit în București, a locuit împreună cu concubinul ei numai la adresa actuală.

Ah, să nu uit! Imobilul din strada Marcovici i-a aparținut stăpînului ei, Haralamb Niculescu, care mulțumit de serviciile aduse de Lina Gligorescu, i-a dat voie să ocupe o cameră fără să-i pretindă vreo chirie. Ba, mai mult, din aceleași motive de recunoștință, i-a permis să valorifice în interesul ei materialele rezultate din corpul de clădire, care a fost bombardat în timpul războiului.

Tot prin intermediul stăpînului ei, a cunoscut mai multe familii de oameni bogați, unde era chemată adesea la servit sau curățenie... Era apreciată ca o femeie curată, cinstită și mai cu seamă discretă.

În ultimul timp, cînd majoritatea familiilor la care servea au scăpătat, se ocupa cu mici negustorii, nesemnificative pentru noi, mai lucra cu ziua, cînd se ivea ocazia, și ghicea în cărți și în cafea. De asemenea — și aici subliniez că concubinul ei a încercat să ne ducă, dar cu mine nu i-a mers — doar mă știi, șefu'! — se ocupa cu „farmece" și chiar cu alte „leacuri băbești".

— Bine, Dane. În ceea ce privește personalitatea victimei sînt edificat. Treci acum la felul în care și-a petrecut timpul în ultimele 48 de ore, înainte de-a muri.

— Duminică, 25 mai, victima, însoțită de vecina ei Maria Munteanu... îți amintești de ea, nu?

— Da, vecina aceea cu capotul soios! Continuă, te rog.

— Deci, pe la ora două și jumătate după amiaza, a plecat împreună cu vecina ei să-și viziteze concubinul la spitalul 9. Pe la ora șase, cînd s-au înapoiat, victima i-a spus că a doua zi intenționa să se ducă la o prietenă a ei, o anume Oțelescu. Martora mai spunea că o jumătate de oră mai tîrziu, cînd a ieșit în curte să ia apă de la cișmea, a văzut victima discutînd la

poartă cu două surori ale concubinului ei. Deci a văzut-o pentru ultima oară duminică seara, în jurul orei şapte.

De la prima martoră, am ajuns la doamna Oţelescu, care mi-a declarat că duminică seara, pe la ora opt şi jumătate, a făcut o vizită victimei şi la plecare au stabilit ca a doua zi să meargă împreună la un blănar cunoscut de Lina Gligorescu. În după amiaza zilei de luni, martora Oţelescu a venit la victimă, aşa cum s-au înţeles, pe la ora cinci şi jumătate. Victima s-a scuzat că nu poate s-o însoţească, deoarece are o altă problemă de rezolvat, şi i-a propus să amîne pentru a doua zi vizitarea blănarului Martora precizează că au ieşit amîndouă. Au trecut pe lîngă Cişmigiu şi s-au despărţit în faţa magazinului „Spicul" Martora a plecat spre Liceul Lazăr, iar victima s-a îndreptat spre strada Brezoianu...

— Cît era ora?

— Crede că era cu puţin trecut de ora opt seara. S-ar părea că, pînă în prezent, această martoră este ultima persoană care a mai văzut victima în viaţă.

— Martora n-a întrebat-o pe victimă unde intenţionează să meargă?

— Nu, deoarece conform spuselor ei, „ştia că Lina e o femeie foarte secretă".

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă Apostolescu, care ascultase cu multă atenţie relatările colaboratorului său.

— Da, sînt în posesia adresei familiei Haralamb Niculescu, precum şi a familiei Berbecaru, unde victima obişnuită de mulţi ani să se ducă să ajute la curăţenie.

— Bine, Dane! Mîine ne vom duce la aceste persoane şi le vom cere relaţii, acum e prea tîrziu. În tot cazul, ideea care se desprinde, atît din mărturii, cît şi din constatările noastre, este că victima s-a dus să se întîlnească cu asasinul ei, probabil un tovarăş de afaceri necurate. În fond, cu ce afaceri se ocupa femeia asta? Ai reuşit să afli ceva în această direcţie?

— Oarecum! Vindea şi cumpăra obiecte vechi, ce anume n-am putut afla! În tot cazul, nu este vorba de tranzacţii care ar putea justifica un omor pentru jaf.

— Dacă nu ştii cu ce marşandri se ocupa, de ce elimini posibilitatea jafului?

— Simplu! Pentru că din depoziţia martorilor a rezultat că niciodată n-a avut asupra ei sume mari de bani.

— Atunci, nu-i exclus ca omorul să aibă cu totul alt mobil. — zise Apostolescu îngîndurat.

— Întrevezi ceva?

— Da, mă gîndesc că noi oamenii, cîteodată ne mai abatem de la principiile sau obiceiurile care ne caracterizează. Oare nu şi-o fi permis victima unele concesii de la obiceiurile ei?.

— Ce vrei să spui? îl întrerupse Simionescu cu nerăbdare.

— Din declaraţiile tuturor martorilor audiaţi pînă acum, rezultă că victima s-a remarcat printr-o calitate care nu caracterizează nici într-un caz sexul ei... Era „o femeie secretă". Ei bine, poate că a renunţat la discreţia ei proverbială, ceea ce a impus necesitatea suprimării sale. În legătură cu asta, să nu uităm că a lucrat în case „mari" unde nu-i exclus să fi văzut sau auzit ceva care a determinat-o să treacă la şantaj. Ţinînd seama de faptul că persoanele şantajate au numai trei posibilităţi: 1. Să nu ţină seama de ameninţare şi atunci secretul lor devine public: de cele mai multe ori găsindu-se şi o corespondenţă cu vreunul din articolele codului penal. 2. Să-şi cumpere liniştea cu sume din ce în ce mai mari, deoarece cel care exercită ameninţarea, ştie că şi-a prins bine victima şi 3. Persoana şantajată, aflînd că mai există un părtaş la secretul ei, şi nedorind să-şi asume riscul ca acesta să fie divulgat, trece la suprimarea intrusului!

— Deci?...

— Deci, mîine vom vizita cele două familii unde spuneai că victima lucra din cînd în cînd

Capitolul XIII

VERIFICAREA UNEI INFORMAŢII

Familia N[illegible]ulescu locuia lîn[illegible] Grădina Icoanei, într-o [illegible]lă de[illegible] [illegible]rat [illegible]ă cîndva [illegible] acum din măreţ[illegible] [illegible] dir[illegible] îi mai rămă[illegible] numai arhitectura în [illegible] Faţa [illegible] de m[illegible] [illegible] şi grădina în para[illegible] [illegible] ţie resemnată abandonare

[illegible] detectivi urcara cîte [illegible] trepte de marmur[illegible] [illegible] prira în faţa un[illegible] [illegible] acum cu vopseaua coşcovită.

Apăsară de mai multe ori pe butonul soneriei, pînă ce un zgomot de papuci tîrşiţi îi încredinţă că apelul lor a fost auzit.

Urmă zgomotul unei chei răsucite în broască şi uşa se deschise, la fel de silenţios ca şi portiera unui cavou în care nu s-a mai pătruns de un secol.

— Ce doresc domnii? îi întrebă femeia de aproximativ 60 de ani, îmbrăcată cu un capot de casă dintr-un material de culoare închisă.

— Dacă e posibil, am vrea să stăm de vorbă cu cineva din familia Niculescu — începu Apostolescu —, după ce se înclină politicos.

— Numele meu este Sevastiţa Niculescu, cu ce vă pot fi de folos? întrebă interlocutoarea cu o voce clară, care contrasta cu faţa ei de o paloare bolnăvicioasă.

— Sîntem de la poliţie şi, cu acordul dumneavoastră, am dori să vă cerem cîteva relaţii despre o persoană pe care aţi cunoscut-o.

— Dacă într-adevăr e vorba de o persoană pe care o cunosc, cu plăcere. Vă rog să poftiţi — zise doamna, deschizînd uşa pînă la perete.

Aspectul interiorului era complet diferit de paragina care înconjura casa. Fură poftiţi să ia loc într-un hol a cărui mobilă, în stil Chippendale, nu arăta prin nimic că a fost achiziţionată de foarte mulţi ani, probabil chiar înainte de a se naşte femeia care-i întîmpinase pe anchetatori.

— Vă ascult, domnule comisar — zise ea, împreunîndu-şi mîinile îngrijite, dar marcate de zbirciturile lăsate de trecerea anilor.

— Sîntem informaţi că Lina Gligorescu a servit mulţi ani în casa dumneavoastră, de aceea vă rog să aveţi amabilitatea să ne spuneţi ce ştiţi despre ea — zise Apostolescu, fără să piardă ocazia de-a admira două Luchian-uri veritabile pe pereţi şi un Bukahara original care acoperea aproape în întregime parchetul bine întreţinut.

— Vai, sărmana — se lamentă interlocutoarea —, am citit în ziare ce i s-a întîmplat... Ce-au avut cu biata femeie? Un om atît de ascultător şi de potolit... Ce cruzime inimaginabilă! Desigur, criminalul trebuie să fie ori un monstru, ori un dement, probabil amîndouă la un loc... S-au făcut oamenii răi, nu mai este ca pe vremea mea... L-aţi prins?

— Nu, doamnă. Încă n-am reuşit — zise Apostolescu ridicînd din umeri — dar facem toate diligenţele pentru a-l descoperi. De altfel, acesta este şi scopul vizitei noastre la dumneavoastră. Am dori să ne spuneţi tot ce ştiţi despre victimă.

— Sînt aproape 40 de ani de cînd a venit în casa noastră şi, deşi era o femeie simplă şi neştiutoare de carte, prin comportamentul ei ne-a devenit în curînd dragă tuturor. Ba, mai mult, mie personal chiar prietenă şi confidentă. Avea o calitate pe care n-o mai întîlneşti la slugile de astăzi, era cinstită şi nu umbla cu vorba. Tatăl meu a fost atît de mulţumit de serviciile pe care ni le-a adus încît, chiar şi după ce ne-am pierdut moşia, a ţinut să-şi manifeste recunoştinţa şi i-a pus la dispoziţie o casă unde să locuiască toată viaţa fără nici o chirie, deşi nu mai lucra la noi decît sporadic.

— Despre Ghiţă Petrescu, concubinul ei, ce ştiţi?

— Şi el era un om de treabă. Tata l-a apreciat atît de mult încît, chiar în ajunul morţii sale, acum vreo zece ani, a insistat să-i cunune. Dar Lina s-a menţinut pe vechea ei poziţie şi poate că a avut dreptate... Dacă se mărita cu Ghiţă, pierdea pensia de la primul ei soţ.

— Dacă am reţinut bine, în ultimii ani aţi apelat mai rar la serviciile ei, de ce?

— Aşa este. În ultimii ani venea mai rar. Ştiţi, dacă înainte aveam casa deschisă şi primeam tot timpul musafiri, după ce a murit tata şi n-am rămas decît eu şi un văr de-al meu, care şi el s-a mutat între timp la casa lui, am renunţat la recepţii şi n-am mai apelat la serviciile ei.

— Bine, dar puteţi să întreţineţi singură o casă atît de grea?

— Casa nu mai este atît de grea, cît s-ar părea, deoarece, de cînd a murit soţul meu şi trăiesc numai din pensie, m-am retras în trei camere şi pe celelalte le-am închiriat. Aşa că mă pot descurca şi singură.

— Doamna Niculescu, probabil că, muncind la dumneavoastră, şi-a făcut multe relaţii printre persoanele care vă vizitau. Aţi putea să-mi precizaţi ce case mai frecventa?

— Într-adevăr, a cunoscut lume multă la noi în casă şi, ca urmare a aprecierii de care se bucura, aceştia o chemau adesea cînd aveau sindrofii; să ajute la servit. Dar această situaţie se petrecea cu mulţi ani în urmă... pe vremea cînd atît eu cît şi ei mai aveam încă moşii. Ulterior n-a mai fost cazul... deoarece cei care apelau la serviciile ei au scăpătat sau au părăsit ţara...

— Cu toate că numărul celor care apelau la serviciile ei s-a redus, din motivele pe care le-aţi arătat, probabil că mai există totuşi persoane pe care continua să le frecventeze. Aţi putea să ne spuneţi cu cine anume mai era în relaţii în ultimul timp?

— Din cîte ştiu, din spusele ei, o mai ajuta la curăţenie pe doamna Berbecaru, o veche prietenă de-a mea.

— Cînd a fost la dumneavoastră ultima oară?

— Cred că sînt vreo patru săptămîni de cînd n-am mai văzut-o.

— Aţi avut impresia că în ultimul timp era mai preocupată ca de obicei? Dacă da, v-a făcut vreo confidenţă?

— N-am remarcat nimic deosebit. Dar, chiar dacă ar fi avut vreo preocuapre mai deosebită, tot nu mi-ar fi împărtăşit-o. Niciodată nu-şi exterioriza gîndurile sau sentimentele.

— Credeţi că există cineva care ar fi fost interesat în dispariţia ei?

— De, eu ştiu... — răspunse doamna Niculescu ezitînd.

— Văd că aveţi totuşi unele dubii, la cine vă gîndiţi? insistă el.

— Ştiţi, un văr de-al meu, Tiberiu Frangopol, a deschis o acţiune judecătorească împotriva unei mătuşi. Este vorba de un proces de moştenire, în care el s-a considerat nedreptăţit de testamentul lăsat de răposatul lui unchi. Profitînd de faptul că e avocat şi acţiunea nu-l costă nimic, a atacat prevederile testamentului, pretinzînd că acestea au fost impuse cu forţa răposatului. Ba, mai mult, că moştenitoarea legală nu-i străină de decesul prematur al soţului. Ce vreţi? O înscenare odioasă din partea unui om care aleargă după chiverniseală cu orice chip! În loc să-i fie recunoscător mătuşii sale care l-a ţinut la Paris pe cheltuiala ei, pînă şi-a terminat facultatea, încearcă s-o ducă la sapă de lemn.

— Ce amestec are Lina Gligorescu în această neînţelegere familială? întrebă Apostolescu, în timp ce-şi aruncă privirea pe cadranul ceasului-brăţară.

— Întrucît Lina a servit în casa lor şi cunoştea situaţia reală, a fost pusă ca martoră în proces de către moştenitoarea legală.

— Şi probabil că mărturia Linei l-a deranjat pe domnul Tiberiu Frangopol? completă Apostolescu, deducînd urmarea.

— Întocmai! Acum cîteva luni, Tiberiu a trecut pe la noi şi, văzînd-o pe Lina, i-a atras atenţia că, dacă va depune împotriva lui, va avea de regretat.

— Puteţi să-mi spuneţi unde locuieşte domnul Tiberiu Frangopol?

După ce Simionescu notă adresa, Apostolescu încercă să mai obţină şi alte relaţii, însă fără succes.

— Încotro? întrebă Simionescu, după ce mulţumiră şi-şi luară la revedere de la amfitrioană.

— Pe mine mă laşi la birou, iar tu te duci la tribunalul sectorului în care locuieşte domnul Tiberiu Frangopol şi cauţi să faci rost de o copie a acţiunii întreprinse de acesta. Cînd ai obţinut-o, te înfiinţezi cu ea la mine.

* *

— Uite acțiunea, șefu'! zise Simionescu, înmînînd lui Apostolescu șase foi de hîrtie dactilografiate. Dar e apă de ploaie! Mărturia coanei Lina avea tot atîta influență în proces, cît are și un țînțar din Balta Brăilei asupra unei balene care înoată în Oceanul Pacific... Era unul din cei mai neînsemnați martori citați de pîrîtă.

— Da, într-adevăr, nu acesta e mobilul! zise Apostolescu, după ce se convinse personal că Simionescu nu exagerase în aprecierea sa. Dane, renunțăm la această pistă!

— Nu mai am țigări, șefu'! Mă duc pînă la bufet să-mi iau un pachet...

— Acum n-avem timp! Fumează de mîine — zise Apostolescu, aruncîndu-i peste birou pachetul. Vreau să-i dau un telefon maiorului Ciocîrdel și pe urmă plecăm la familia Berbecaru.

— .. Alo, Fănică, tu ești? . Cine altul să fie... Exact Ca de obicei vreau să te rog ceva. Uite despre ce e vorba, am impresia că am scăpat ceva.. Binențele . cine n-are, pe lîngă deficiențe și cîteva lipsuri?... Nu, ascultă-mă: deși la ambalarea primelor două colete s-a folosit hîrtie albă de împachetat, mie mi-a scăpat că această hîrtie poate fi utilizată la fel de bine, în bufete și bodegi pentru protejarea fețelor de masă. Deosebit de asta, soțul victimei e chelner... Nu, nu! Pe el l-am verificat eu și e în afară de cauză. În schimb, nu m-am ocupat deloc de cunoștințele lor care lucrează în acest domeniu... Da, asta vreau! Să-i pui pe băieții tăi să verifice și această ipoteză... Bine, multe mulțumiri...

— Hai, Dane, să mergem! zise Apostolescu cînd închidea telefonul.

Capitolul XIV

ALTE TATONĂRI

Familia Berbecaru locuia pe Calea Griviței, aproape de Calea Victoriei, într-un bloc nou. Ușa apartamentului fu deschisă de un bărbat de vreo cincizeci de ani, de statură potrivită și cu o burtică suficient de proeminentă pentru a-l

asigura pe cel care o privea că purtătorul ei nu face parte din categoria celor dispuşi să-şi refuze o mîncare sau un şpriţ bun.

Era domnul Berbecaru, care pus în temă cu obiectul vizitei celor doi ofiţeri, îi pofti cu multă amabilitate într-o sufragerie cu linii moderne.

— Da — începu el, după ce se aşezară cu toţii în jurul unei mese extensibile —, am cunoscut-o pe Lina cu mulţi ani în urmă, pe cînd lucra la... la nişte cunoscuţi de-ai mei...

— La cine anume vă referiţi? întrebă Apostolescu.

— Mă refer la familia fostului moşier Haralamb Niculescu.. Dar, binenţeles, n-am fost prieteni... numai simple cunoştinţe...

— Sîntem informaţi că-i vizitaţi destul de des casa şi că între dumneavoastră au existat relaţii de prietenie foarte strînse — se hazardă Apostolescu.

— Da de unde! Ce legături puteau să existe între mine, fiu de ţărani, şi un fost exploatator? Probabil că cel care v-a informat a urmărit un scop tendenţios.

— Asta n-are nici o importanţă — zise Apostolescu, satisfăcut că nu s-a înşelat asupra caracterului arivist al interlocutorului său, — să revenim la Lina Gligorescu. Venea des în casa dumneavoastră?

— De două sau de trei ori pe săptămînă... Ştiţi, soţia mea este încadrată şi trebuia s-o ajute cineva.

— Aţi fost mulţumit de felul în care se achita de obligaţii?

— Da, da, era o femeie destul de corectă — răspunse el, cu un aer de binevoitoare superioritate.

— Dacă aţi spus „destul", înseamnă că aveţi rezerve. La ce vă referiţi?

— Nu, n-am vrut să spun că au existat precedente negative, dar nu-mi place să folosesc superlativele. Era o femeie cinstită — zise el, de astă dată cu mai multă convingere.

Apostolescu trebui să-şi mărturisească că precauţia diplomatică pe care o folosea domnul Berbecaru începea să-l agaseze. Risca să-şi piardă timpul, fără să afle ce-l interesa.

— Domnule Berbecaru — zise el decis —, de fapt noi am fi preferat să discutăm cu soţia dumneavoastră. Deoarece dînsa ar trebui [illegible] pe Lina, doar au gospodărit împreună. Este acasă?

— Da [illegible] Îl [illegible] pe fiul nostru... O chem imediat — [illegible] de întrebările anchetatorului, şi dispăru [illegible] Reveni după un scurt timp, însoţit de [illegible] patru [illegible] ani, plăcută la înfăţişare [illegible] dul [illegible]oţului ei. Era subţirică [illegible] privire sinceră, binevoitoare.

— Mi s-a spus că vă interesați de Lina — începu ea. în timp ce făcea cunoștință cu cei doi ofițeri Sărmana. a fost o femeie tare de treabă... Cine s-ar fi așteptat la un astfel de sfîrșit? Și cînd mă gîndesc că parcă ieri stăteam de vorbă și glumeam...

— Asta înseamnă că ați fost destul de apropiate, nu?

— Așa este, îmi era foarte dragă.

— În acest caz, poate știți cu ce fel de afaceri se ocupa în timpul liber?

— Nu mai știu dacă mi-a spus ea, sau dacă am dedus eu, dar cred că cumpăra haine purtate și le valorifica la țară, de unde aducea păsări și le revindea. La asta se mai adăuga faptul că mai lucra și în alte case — la mine nu venea decît de două ori pe săptămînă - sau, cînd găsea amatori, dădea în cărți.

— Știți în ce case mai lucra?

— Din cîte îmi spunea, mai lucra și la niște prieteni de-ai noștri, familia Niculescu, unde de altfel am și cunoscut-o, cu mulți ani în urmă.

— În altă parte mai lucra?

— Nu. Deși era taciturnă prin excelență, ceea ce e o mare calitate astăzi, cred că mi-ar fi spus dacă ar mai fi frecventat și alte case.

— Aveți cumva idee de unde-și poate procura hainele vechi?

— Am întîlnit-o, o dată sau de două ori — în zilele cînd nu lucra la mine —, în fața gării, pe Calea Griviței, învîrtindu-se prin liota aceea de oameni care umblă pe acolo fără nici un căpătîi.

— Cînd lucra la dumneavoastră, s-a întîmplat s-o caute cineva?

— Nu, niciodată.

— Știți să fi avut dușmani?

— Nu.

— Cînd a fost la dumneavoastră ultima oară?

— Cu vreo trei zile înainte de-a începe să scrie în presă despre... despre coletele acelea groaznice... Știu asta, deoarece în ziua cînd au început să apară coletele, ea urma să vină la mine să mă ajute. Văzînd că nu mai apare, am rămas intrigați, pentru că totdeauna a fost de o punctualitate matematică... Da' cine putea să-și închipuie ce-a pățit, sărmana.

— Doamna Berbecaru, este posibil să fi avut vreun iubit, desigur în afară de concubinul ei?...

— Cred că exagerați! interveni domnul Berbecaru O femeie de peste 60 de ani să aibă un iubit?

— Domnule Berbecaru — răspunse Apostolescu —, să știți că nimeni n-a putut determina, pînă în prezent virsta limită

pentru comiterea unei crime pasionale. Astfel că noi nu excludem niciodată şi o astfel de eventualitate.

— Nu, nu cred într-o astfel de posibilitate, era o femeie serioasă, sau cel puţin aşa părea — răspunse doamna Berbecaru.

* * *

— În concluzie — zise Simionescu, în timp ce maşina lor se îndrepta spre inspectorat — putem spune că nici cercetările făcute în direcţia caselor frecventate de victimă, n-au dus la vreun rezultat!

— Te aşteptai la un rezutat spectacular?

— Nu despre asta-i vorba, şefu'! Dar, oricum, să fi făcut un pas înainte, aşa...

— L-am şi făcut! Am aflat unde-şi desfăşura victima activitatea comercială... Apropo, crezi că eşti cunoscut de lumea interlopă din jurul gării?

— Nu cred. Da' de ce?

— Vreau să te amesteci puţin printre ei. Bineînţeles, incognito!

— Crezi că aş putea afla ceva despre relaţiile ei cu această lume, pe cît de tăcută, pe atît de periculoasă?

— Trebuie să explorăm şi această posibilitate. Cînd n-ai ceva mai bun, alegerea-i simplă... — zise Apostolescu indispus.

Capitolul XV

O INFORMAŢIE NEAŞTEPTATĂ

Mai trecură cîteva zile şi toate investigaţiile făcute de Apostolescu şi Simionescu rămaseră fără rezultat.

Acum, cei doi detectivi stăteau în biroul lor şi treceau în revistă din nou datele afacerii.

— Deci, din expunerea în curtea Poliţiei Capitalei a bucăţilor de pătură în care au fost înfăşurate primele două colete macabre, n-a ieşit nimic. Nu le-a recunoscut nimeni!

Am mers mai departe cu cercetările și am verificat amprentele digitale găsite în locuința victimei, dar toate și-au găsit un corespondent printre persoanele care o frecventau pe Lina Gligorescu și care, nici într-un caz, nu pot fi bănuite cu autoare ale omorului. De aici e mai impune o concluzie indubitabilă: asasinul nu făcea parte din persoanele care o vizitau pe victimă...

— Ne întoarcem iar la ideea că asasinul este un maniac care a vrut să ucidă o femeie, indiferent de identitatea acestuia? îl întrerupse Simionescu.

— Nu la asta m-am referit, ci la faptul că, ajungînd la această concluzie, am făcut în fond un pas înainte.

— Cred că ar trebui să-mi iau ochelari! De trei săptămîni încerc să văd un progres în anchetă dar nimic probail că mi-a slăbit vederea...

— Te rog să fii atent! zise imperturbabil Apostolescu. Spuneam că, excluzînd criminalul din cercul celor care vizitau victima, am obținut o primă selecție. În sensul că asasinul trebuie căutat numai printre persoanele pe care le vizita victima...

— Și n-am făcut investigații și în această direcție?

— Ba da, dar nu rezultă de nicăieri că am epuizat toate persoanele pe care le contacta victima. Am depistat numai adresele unor familii pe care aceasta le frecventa în mod curent. Despre relațiile ei pe linie de afaceri, ce știm?

— Ai perfectă dreptate! Din analizarea felului în care victima și-a petrecut timpul în ultimele 48 de ore înaintea dispariției, au rezultat multe pete albe, care ar putea însemna tot atîtea persoane vizitate... Dar cum le depistăm? De cînd ne-a căzut pe cap pacostea asta de afacere, nici de bărbierit nu mai avem timp! Trei zile m-am amestecat printre pușlamalele care se învîrt fără nici o treabă în jurul gării, doar-doar voi afla ceva despre legăturile pe care le avea victima acolo... Și care a fost rezultatul?

— Ți-ai jucat atît de bine rolul, pînă te-a „umflat" un subofițer din Poliția gării! zise Apostolescu, pufnind în rîs. Norocul tău că mai eram aici cînd mi-a telefonat să mă întrebe dacă te cunosc...

— Ce Cap de Fontă, Doamne! zise Simionescu, înfuriindu-se din nou la gîndul celor pătimite. Tocmai începusem să-mi fac relații printre „șmecheri", că apare deșteptu' ăla de plutonier și drept la mine se înfige „Vă rog să-mi prezentați buletinul de identitate!" Încerc să-i suflu că sînt ofițer de poliție și că prezența lui îmi ratează misiunea Nimic! El știe

una şi bună, „unde-i buletinul?" Şi nu înţeleg! Din cîţi eram acolo, de ce i-a căşunat tocmai pe mine?

— Ei lasă, nu fi supărat! îl tachină Apostolescu. Ai avut norocul să dai peste un băiat deştept, un altul, ţinînd seama de mutrişoara ta, te-ar fi trimis direct la tribunalul pentru urgenţe!

— Nu te-oi vedea eu în locul meu, şefu'! zise ranchiunos Simionescu.

— Nu-ţi fă iluzii, Dane! Nu-ţi dau eu satisfacţie să mă scoţi de la „zdup"... Eu mă îngrijesc să am întotdeauna o legitimaţie la mine, nu ca alţii!...

— Da' ce, eu n-am legitimaţia la mine în permanenţă? Numai că, spre ghinionul meu, atunci cînd mi-am schimbat hainele, pentru a mă integra printre derbedeii la care m-ai trimis, am uitat-o în haina de la costum.

— Ei lasă, Dane, recunoaşte că ai exagerat! Cu alura ta, ar fi fost mai firesc să te deghizezi într-un om cumsecade...

Apostolescu îşi întrerupse tachinarea pentru a răspunde la telefon.

— Da, eu sînt. Să poftească! Un cetăţean care spune că poate să ne furnizeze nişte informaţii importante cu privire la cazul femeii ciopîrţite — explică Apostolescu, după ce aşeză receptorul în furcă.

Nu termină bine de vorbit, şi o bătaie în uşă anunţă sosirea cetăţeanului care solicitase întrevederea.

La invitaţia lui Apostolescu, în birou intră un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt şi brunet.

După ce închise uşa în spatele lui şi dădu bună-ziua, înclinîndu-se din mijloc, se opri şi începu să privească alternativ cînd spre Apostolescu, cînd spre Simionescu, în timp ce învîrtea nehotărît în mîini o pălărie de paie asemănătoare celei purtate de Maurice Chevalier.

— Vă rog să luaţi loc — îl invită Apostolescu şi, în timp ce noul venit se aşeza pe scaun, căutînd să găsească pe genunchi un loc pentru a-şi aşeza pălăria, continuă:

— Aţi spus ofiţerului de serviciu că aveţi ceva de declarat.

Fără să pară că a auzit invitaţia, noul venit continua foarte preocupat să caute un loc mai potrivit pentru pălăria sa, mutînd-o cînd pe un genunchi, cînd pe celălalt.

— Vă rog să vă puneţi pălăria pe birou şi să ne spuneţi cum vă numiţi — zise Apostolescu pentru a-i stăvili starea emoţională.

— Mă numesc Ion Oprescu — spuse el, parcă mai degajat de cînd, ascultînd sfatul primit, lăsase pălăria pe biroul lui Apostolescu.

Profesiunea și adresa? ceru Apostolescu pe un ton binevoitor.

Simionescu, ca de obicei, le notă în carnetul lui.

— Acum să revenim la obiectul vizitei dumneavoastră. Vă ascultăm!

— Știți, mai întîi aș vrea să vă întreb ceva, ca să nu vă reținde pomană...

— Mă rog. Întrebați-mă! zise Apostolescu, privind amuzat spre Simionescu.

— Eu am citit cu foarte multă atenție tot ce s-a scris prin ziare despre femeia care a fost tăiată și pe urmă aruncată... Cu această ocazie, am citit că nu se știe cine a lăsat pachetul în Gara de Nord... De fapt, eu de asta am venit, să vă întreb dacă a venit cineva să vă spună cine a fost criminalu', că numai el trebuie să fi fost...

Apostolescu, fără să priceapă prea bine ce dorește interlocutorul său, deveni mai atent și-l întrerupse.

— Dacă am înțeles bine, dumneavoastră doriți să ne furnizați o informație cu privire la persoana care a abandonat coletul în Gara de Nord. Așa-i?

— Da, cam așa ceva... De fapt eu am venit să vă întreb dacă a venit persoana pe care v-am trimis-o...

— Am fost căutați de mulți cetățeni în ultimul timp și, pentru a ne putea da seama dacă a venit și persoana la care vă referiți, cred că ar fi mai bine dacă ne-ați relata tot ce știți — zise Apostolescu, în speranța că va putea canaliza discuția pe o latură mai inteligibilă.

— Nu, nu m-ați înțeles! Eu am îndrumat pe cineva, care l-a văzut pe criminal, să vă relateze tot ce știa... A venit?

— Cine este persoana pe care ați trimis-o la noi?

— Nu știu! Am cunoscut-o întîmplător...

— Domnule Oprescu, cred că ar fi bine dacă ați începe cu începutul și ne-ați spune cum ați cunoscut persoana la care vă referiți?

— Să vedeți ce mi s-a întîmplat. Acum trei zile, mă duceam să-mi văd părinții, care locuiesc într-o comună din județul Argeș... Știți, mi-au mai rămas cîteva zile din concediul de odihnă de anul treecut... Și cum stăteam în gară și așteptam cursa care mă ducea în comuna natală, mi-am amintit că am în buzunar o gazetă pe care am luat-o cînd am plecat din București... Știți, n-o citisem în tren pentru că m-am întîlnit cu un fost coleg de meserie și am discutat alte chestii... d-ale noastre și am uitat de ziar.

Simionescu își mască un oftat și, urmînd exemplul lui Apostolescu, își aprinse și el o țigară.

—... Şi, cum vă spuneam, mi-am amintit de ziar şi, pentru a-mi petrece timpul mai repede l-am scos şi am început să citesc articolul în care se scria despre femeia ciopîrţită. În timp ce citeam, s-au adunat în jurul meu mai mulţi cititori şi am început să discutăm cazul. La un moment dat, a mai apărut un cetăţean, care ne-a spus că el a văzut persoana care a lăsat un colet în gară...

Auzind ultima frază a interlocutorului, aerul de plictiseală de pe chipul lui Simionescu dispăru fără urmă şi ochii săi albaştri căutară întrebători spre Apostolescu, care fără să-i acorde vreo atenţie, zise impasibil:

— Vă rog să repetaţi întocmai, dacă e posibil, ce v-a spus acel domn.

— A spus că stătea pe o bancă în gară şi aştepta o rudă care trebuia s-o conducă la tren, cînd a venit un domn care ţinea în braţe un pachet mare înfăşurat într-un ziar. Domnul acela şi-a lăsat pachetul şi s-a dus la o casă de bilete, unde a întrebat cît costă un abonament pe toate liniile. După ca a primit răspunsul, şi-a aprins o ţigară şi s-a îndreptat spre ieşirea din Calea Griviţei.

— Continuaţi, vă rog — îl îndeamnă Apostolescu cu un început de nerăbdare.

— Cel cu care discutam a spus că, după plecarea domnului care s-a interesat de preţul unui abonament pe toate liniile pe calea ferată, a venit un hamal care a întrebat al cui este pachetul învelit în ziar. Între timp, a venit persoana pe care o aştepta şi s-a dus s-o conducă la tren. Astfel, a aflat abia ulterior, din ziare, ce conţinea pachetul acela... Atunci, eu l-am povăţuit să vină la dumneavoastră şi să povestească tot ce ne-a povestit şi nouă...

— Cînd v-a povestit incidentul pe care ni l-aţi relatat, a făcut şi o descriere a domnului care a lăsat pachetul la gară?

— Da! A spus că era un bărbat înalt, brunet, de vreo 35 de ani, îmbrăcat într-o cămaşă cu carouri roşii, şi la un deget avea un inel gros de aur.

— Poate vă mai amintiţi, v-a mai spus şi altceva despre domnul care a adus pachetul? insistă Apostolescu, cu nerăbdarea prepelicarului care a adulmecat vînatul.

— Nu, nu-mi amintesc! De altfel, eu am plecat imediat, deoarece între timp venise cursa pe care o aşteptam.

— Cum arăta cetăţeanul care v-a povestit ce ne-aţi spus nouă? L-aţi putea descrie?

— Da, era un tînăr de vreo 20 de ani, îmbrăcat într-o bluză

ca cele purtate de șoferii de la ITB. Dealtfel, eu pentru asta am venit, să vă întreb dacă a ținut seama de povața mea și s-a prezentat la dumneavoastră.

— Nu, domnule Oprescu! Pînă acum nimeni nu ne-a adus la cunoștință ce ne-ați povestit dumneavoastră.

— Credeți că relatarea mea vă va putea fi de folos? întrebă martorul, ridicîndu-se de pe scaun, dar nu fără a-și lua mai întîi pălăria de pe biroul lui Apostolescu.

— Este foarte posibil, domnule Oprescu, în orice caz, noi vă mulțumim pentru bunăvoință și deranjul dumneavoastră.

— Nu mi-am făcut decît datoria de cetățean — răspunse martorul cu modestie.

După ce-l conduse și închise ușa după el, se întoarse spre Simionescu cu un aer aferat.

— Auzi, am impresia că-i apă de ploaie! zise el, în timp ce-și plimba cu un gest obosit degetele răsfirate prin păr.

— De ce șefu'? întrebă Simionescu contrariat.

— Dintr-un singur motiv. Pentru că martorul principal, cel care a făcut relatarea din gara Pitești, nu s-a prezentat singur la noi! În aceste zile, cînd toată presa vuiește cu amănunte despre acest omor feroce, și cînd toți cititorii de ziare s-au transformat în detectivi particulari lansați pe urmele asasinului, admiți că poate există vreun cetățean care nu-și dorește să contribuie la prinderea criminalului?

— Ascultă șefu'! Umbli la logică pentru a mă obliga să-ți dau dreptate. Ei bine, de astă dată, nu ține! Eu l-am văzut pe tipul ce ne-a fost descris adineaori...

— Ce spui, mă?! zise Apostolescu privindu-l intrigat.

— Da, l-am văzut! Și să știi că-mi retractez spusele în legătură cu capul plutonierului care m-a „umflat" și m-a băgat la zdup-ul gării...

— Nu mai. deraia și spune-mi ce-ai de zis — îl repezi Apostolescu.

Am fost coechipieri... în arestul gării! Asta-i!

— Pentru ce-a fost reținut?

— Cred că pentru vagabondaj.

— Perfect! Pentru că cunoști drumul mai bine ca mine, te duc la „pretenul" tău, plutonierul „Cap de Fontă", și-i spui să ți-l împrumute pe individul care corespunde semnalmentelor primite. Executarea!

Capitolul XVI

CONFUZIA

Păsărica a zburat de ieri după amiază șefu'

— Cum a zburat?

— „Amicul" meu, „Cap de Fontă". i-a ars o amendă contravențională pentru că n-a avut buletinul de identitate la el și l-a expediat înapoi în localitatea de reședință.

— Ai văzut procesul-verbal de contravenție?

— Văzut! De profesie fost măcelar, domiciliul stabil în Craiova.

— Măcelar? Interesant! Ai anunțat poliția din Craiova?

— I-am anunțat, și explicîndu-le cauza în care-l presupunem implicat, le-am cerut să-i verifice alibiul în perioada dintre 26 și 30 mai.

— Te pomenești că rezolvăm ecuația mai repede decît gîndeam. N-ar fi rău! A început să-mi calce pe nervi ineficiența investigațiilor noastre.

— Na, c-am uitat! zise Simionescu bătîndu-se cu degetul arătător, îndoit, pe frunte Cînd am urcat sus, ofițerul de serviciu mi-a spus că un subofițer din forțele armate vrea să vină la noi. L-am luat cu mine și așteaptă afară, pe culoar. Pot să-l introduc?

— Poftește-l.

La invitația lui Simionescu, în birou intră un plutonier major, cu însemnele unităților de tancuri. Era un bărbat tînăr, roșcat și cu o privire inteligentă.

— Vă rog să luați loc. Ați spus că doriți să discutați cu mine, sînt căpitanul Apostolescu. Vă ascult.

— Să trăiți! zise subofițerul, ridicîndu-se de pe scaun ca un resort și lovind cu putere călcîiele. Sînt plutonierul major Marinescu Mircea și vă ro[illegible]-mi permiteți să vă raportez...

— Luați loc — îl întrerupse Apostolescu zîmbind cu blîndețe - și spuneți-mi, fără formalități, ce v-a adus la noi!

— Domnule căpitan eu am fost plecat o lună de zile într-o aplicație militară și, abia ieri, cînd m-am întors, am aflat despre [illegible]artea tragică a lui madam Gligorescu.

— Ați cunoscut-o personal?

— Da! Pînă acum vreo șase luni, cînd eram burlac și locuiam pe lîngă Cișmigiu, venea la mine acasă o dată la două săptămîni și-i dădeam să-mi spele rufele. După ce m-am însurat n-a mai fost cazul...

— De cînd n-ați mai văzut-o?

— De cînd m-am mutat... adică, de vreo cinci luni.

— Continuați, vă rog.

— Așa cum vă spuneam, m-am întors ieri dimineață din aplicație și după ce m-am odihnit cîteva ore — doar știți dumneavoastră cum este o aplicație —, am ieșit să mă plimb cu soția. După ce-am mîncat o înghețată, mi-am adus aminte că nu mai am lame de ras, și fiind trecut de ora nouă, ne-am decis să le cumpărăm de la magazinul „Victoria", care are programul mai lung ca celelalte unități. Astfel, am trecut prin fața Poliției: unde am văzut o pătură pe care o priveau mai multe persoane. După ce m-am apropiat de gard, soția mea a început să-mi povestească de crimă și în acest fel am aflat despre moartea fostei mele spălătorese. Începînd să mă uit și eu la lucrurile expuse acolo, am recunoscut...

— Pătura!... lasă-i să-i scape Simionescu.

— Nu, pătura n-am văzut-o niciodată. Am recunosut în schimb, fața de pernă în care s-a găsit capul femeii, adică a lui madam Leana — se corectă el.

— De unde cunoașteți fața de pernă? întrebă Simionescu cu o voce neutră.

— Cum să n-o cunosc, cînd eu i-am dat-o?

— Cu ce ocazie?

— Păi, i-am oferit-o acum vreun an. Știți, era o femeie necăjită și mie tot nu-mi făcea trebuință, aveam destule...

— De unde știți că este tocmai fața de pernă pe care i-ați dăruit-o dumneavoastră? Doar este bine cunoscută uniformitatea efectelor militare!

— Da, este adevărat ce spuneți dumneavoastră, dar fața de pernă pe care i-am dat-o avea o particularitate... Mi-au căzut doi nasturi și, neavînd ață albă, i-am cusut cu ață vernil!

— Bine, domnule Marinescu, noi vă mulțumim pentru precizarea făcută. Ați mai cunoscut pe cineva care era în relații cu Lina Gligorescu? mai întrebă el, în momentul cînd martorul părăsea biroul.

— Nu, n-am nici o idee despre cunoștințele ei

— Ambalarea s-a făcut cu materialul clientului — zise Simionescu.

— Da, așa s-ar părea. Cînd victima a fost ucisă, avea asupra sa fața de pernă oferită de subofițer. Probabil că după e s-a

folosit de pătura pentru cele două colete, ucigașul a găsit fața de pernă și i-a vîrît capul înăuntru...

— Șefu', toate-s bune, dar trebuie să recunoști că o față de pernă, orice s-ar spune, nu-i o poșetă... să nu te desparți de ea cînd ieși în oraș?

— Dacă omiți profesia victimei, ai dreptate! Dacă ții însă seama de afacerile ei de cumpărare-vînzare, atunci se poate admite că o purta cu ea în chip de sacoșă...

Telefonul începu să sune și Apostolescu ridică receptorul, ascultă cîteva clipe vocea de la celălat capăt al firului, apoi îl întinse lui Simionescu.

— Ia-l, e pentru tine.

— Da, eu sînt! Cum ați spus că se numește? întrebă el, în timp ce-și pregătea stiloul, apoi, prinzînd receptorul între umăr și ureche, începu să-și ia note în carnețel. Bine, vă mulțumesc și-l așteptăm.

— Era poliția din Craiova. Individul semnalat a fost găsit și luat la întrebări. Se numește Smîntînilă Ignat și este frate cu infractorul Smîntînilă, care actualmente se află în pensiunea statului de la Jilava. Se confirmă că a fost cîndva măcelar la o fabrică de mezeluri din Craiova, dar sînt mulți ani de cînd nu mai are nici o ocupație. Este cunoscut ca un alcoolic inveterat și nițel cretin. La vizita ce i s-a făcut acasă — un pod nenorocit, dintr-un imobil abandonat de proprietar — nu s-a găsit nici o pătură. Întrucît nu s-a putut stabili dacă a fost în localitate în zilele indicate de mine (26 și 30 mai), l-au expediat spre noi cu un însoțitor. Ce părere ai șefu'? În sfîrșit?...

— Să sperăm, Dane!

*

* *

A doua zi de dimineață, în biroul lui Apostolescu și Simionescu își făcură apariția bănuitul Smîntînilă și însoțitorul său, un locotenent de la Poliția orașului Craiova.

Dintr-o singură privire, Apostolescu se convinse că, într-adevăr, individul trimis de colegii săi din Craiova era un arierat. Își ținea capul aplecat într-o parte, spre umărul stîng, buza de jos îi era căzută în aceeași direcție, iar ochii săi, parcă incolori, după ce măturaseră cu o privire dezinteresată pe cei din

încăpere, se imobilizaseră pe pantofii ofițerului care-l însoțise pînă acolo.

Mîinile, disproporționat de lungi, ca la urangutani, atîrnau spre covor și tremurau într-un mod caracteristic pentru delirium tremens.

Apostolescu ridică din umeri dezgustat și începu să-l chestioneze

— Cum te numești?

Fără să răspundă, interogatul continua să privească absent, pantofii ofițerului.

— Răspunde! îl îndemnă însoțitorul lui.

— Ce! exclamă el surprins.

— Cum te numești? repetă Apostolescu.

— Cine io? Io mă chem Smîntînilă, da' tu?...

Dacă situația n-ar fi fost atît de grotescă, probabil că Apostolescu ar fi pufnit în rîs. Acum îi era greață și-i aruncă o privire mustrătoare lui Simionescu, care, la rîndul său, se grăbi s-o evite.

— O cunoști pe Lina Gligorescu? întrebă Apostolescu, privindu-i cămașa cu carouri, devenită aproape uni din cauza murdăriei.

— Aha!

— De unde o cunoști?

— I-am dat carne... Io la toate le dau carne!

— Știi că a murit?

— Aha!

— Știi din ce cauză a murit?

— Nu!

— Atunci de unde știi că a murit?

— Dac-ați zis matale!

— Cînd vii în București, unde dormi? Ai prieteni sau rude unde poți să te culci?

— Pă mine, nu mă iubește nimeni... decît io! Oamenii e răi și mă bate și mă gonește... și mă duc și la spital. mă lasă să mor de sete...

— Îți mai amintești cum arăta Lina Gligorescu

— !!!

— Era tînără și frumoasă, nu?

— Da, așa.. așa! exclamă el rînjind extaziat.

Apostolescu respiră adînc şi se temu un moment că oftatul său a fost auzit şi de ceilalţi. Încercă să continue interogatoriul, dar nu mai găsi resurse... Îi trebuia o confirmare: individul din faţa lui era idiot sau şimula?

— Îl cunoaşteţi de mult? întrebă Apostolescu, privind spre ofiţerul care-i adusese „podoaba" pe cap

— Da, domnule căpitan! De ani de zile îl tot culegem beat din şanţuri. Am încercat şi cu cura de dezalcoolizare dar fără succes...

— Mă refer la.. — spuse Apostolescu în timp şi ducea degetul arătător la tîmplă. Aşa a fost întotdeaun

— Am aproape zece ani de cînd lucrez la Craiov i numai aşa-l ştiu...

Apostolescu mai aruncă o privire spre „bănuit", ire uitînd de prezenţa lor, urmărea transfigurat de satisfacţie un porumbel care ţopăia pe pervazul ferestrei, în căutarea obişnuitei sale raţii de fîrîmituri. Era mai mult decît putea suporta şi se decise:

— Domnule locotenent — se adresă el supărat colaboratorului său — te rog să continui dumneata interogarea şi cercetarea domnului... În biroul de alaturi, bineînţeles!

Simionescu trecu imediat la executarea ordinului, fără să mai facă obişnuitele sale comentarii Ştia el de ce.

Cum rămase singur, Apostolescu se ridică de la birou şi deschise uşa larg, pentru a grăbi aerisirea încăperii.

* *

O oră mai tîrziu, Simionescu intra în birou cu o mutră atît de pocăită, încît Apostolescu trebui să facă un mare efort pentru a mai putea afişa o figură supărată şi severă.

Fără să spună ceva, se strecură pe scaunul lui, făcîndu-se că răsfoieşte un dosar.

— Trebuie să recunosc că m-am înşelat. Smîntînilă nu are nici un amestec în afacerea pachetelor macabre... — sfîrşi şi el prin a se decide să vorbească.

— Ce este cu pătura, care „nu s-a găsit" la el? îl întrerupe Apostolescu intransigent.

— Cînd l-au întrebat colegii din Craiova, contrariaţi că nu văd nimic de învelit pe pat, a răspuns că nu ştie unde este... sau cam aşa ceva! Evident că acest răspuns în doi peri a fost

coroborat cu faptul că primele două colete erau învelite într-o pătură...

— Şi din discuţia pe care ai avut-o cu el, a rezultat ce s-a întîmplat cu pătura?

— Da, şi-a amintit că a vîndut-o deoarece a avut nevoie de bani.

— Ascultă, Dane! izbucni Apostolescu, renunţînd la tonul lui oficial. Explică-mi! Cum dracului l-ai luat pe acest sărman înapoiat mintal drept asasinul Linei Gligorescu? Doar am căzut de acord că asasinul trebue să fie un om inteligent... Nu numai atît, dar, datorită procedeului aplicat pentru a se debarasa de corpul victimei, el trebuie să locuiască într-un imobil care are o poziţie centrală, respectiv o liotă de vecini în jurul lui... Ceea ce nu prea e cazul cu individul adus de la Craiova. Ba, mai mult! Ai văzut cu cîtă minuţiozitate au fost cusute cele două bucăţi de pătură, crezi că mîinile lui, dominate în permanenţă de delirium tremens, ar fi putut face vreodată o astfel de treabă?

— Ce vină am eu dacă semnalmentele date de domnul Oprescu i se potriveau atît de bine?

— Care semnalmente! Mai bine spune că ai reţinut ca principal şi unic semnalment o cămaşă în carouri... Apropo, ştii cîte milioane de cămăşi în carouri se vînd anual? De fapt, ar trebui să-ţi recunosc modestia! Ce mă făceam dacă-i arestai pe toţi purtătorii de cămăşi în carouri?!

— Apoi, ridicîndu-se de la biroul lui, se apropie de nefericitul Simionescu şi-l bătu prietenşte pe umăr continuînd: — Hai să mergem să luăm masa.

Capitolul XVII

O PISTĂ NOUĂ

Cînd Simionescu îşi făcu apariţia în birou, îl găsi pe Apostolescu privind preocupat o coală de hîrtie dactilografiată şi parafată.

— Ceva nou, şefu'? întrebă Simionescu, arătînd spre hîrtia pe care o privea Apostolescu încruntat.

— Da! Doctorul Capolide s-a apucat să cerceteze din nou cadavrul femeii depesate şi a constatat existenţa unui amănunt foarte important, care i-a scăpat la primele examinări.

Simionescu, fără să-şi ia privirea de la Apostolescu, se aşează după obiceiul său, de-a-ndaratelea pe scaun aşteptînd cu vădită curiozitate, urmarea.

— A constatat — continuă Apostolescu — că victima are fracturat osul sinusului maxilar sting. După aprecierea lui Capolide, traumatismul a fost provocat de un corp contondent. El mai consideră că lovitura a fost foarte puternică dacă a putut fractura osul şi că, în consecinţă, a atras după sine leşinarea victimei sau chiar o stare de colaps.

— Şi ce semnificaţie poate avea această nouă precizare? întrebă Simionescu privindu-l nedumerit.

— Foarte mare.. — zise el gînditor. Aruncă o lumină cu totul nouă asupra omorului...

— Ei, chiar aşa?... întrebă Simionescu, evident nerăbdător

— Da, Dane! răspunse cu convingere Apostolescu. După părerea mea, la care coroborez şi ultima precizare făcută de Capolide, lucrurile s-au petrecut cam în felul următor: victima a avut o discuţie cu asasinul, în urma căreia ultimul o loveşte, cu un corp tare care-i provoacă fractura semnalată şi-o duce în starea de leşin... Asasinul crede că a ucis-o şi, pentru a se scăpa de cadavru, începe decuparea corpului.

— Adică începe s-o secţioneze de vie? zise Simionescu scuturîndu-şi umerii de oroare.

— Întocmai!

— Bine, dar în fond, tot n-am înţeles! Ce aduce nou această precizare?

— Un element foarte important. Exclude crima premeditată! Nu numai atît, dar întăreşte şi supoziţia prin care consideram că asasinul locuieşte într-un imobil cu mulţi chiriaşi, sau într-un cartier care are circulaţie intensă ziua şi noaptea.

— Am înţeles „şefu"! Vrei să spui că, dacă era o faptă premeditată, ar fi trebuit să-şi atragă victima într-un loc unde putea s-o omoare fără a mai recurge la masacrarea corpului, respectiv să excludă toatre riscurile incumbate de operaţia de tăiere şi dispersare a corpului. Aşa-i, nu?

— Într-adevar, Dane, aşa cred că stau lucrurile! Dar, nu numai atît! Se mai impune şi concluzia că asasinul nu face parte din lumea interlopă pe care o contacta victima cu ocazia afacerilor ei dubioase Spun asta, deoarece în mod logic, o femeie cu experienţa traiului din expediente, cum era Lina Gligorescu, n-ar fi riscat să se ducă noaptea la o întîlnire cu un reprezentant al lumii amintite.

În consecinţă, asasinul face parte din ceea ce se numeşte „lumea bună". Această lume bună nu poate să fie alta decît cea pe care o frecventa ea ca femeie de serviciu.

— Din punct de vedere deductiv, sînt cu totul de acord! Dar din punct de vedere practic, ce-am obţinut urmărind relaţiile victimei în această direcţie? Absolut nimic! Şi atunci?... întreba Simionescu?, dînd din cap sceptic.

— N-am obţinut nimic, deoarece noi ne-am mărginit numai la cercetarea persoanelor frecventate în mod curent de victimă. De celelalte familii — pe care le vizita mai rar sau deloc în ultimul timp — trebuie să recunoaştem că nu prea ne-am ocupat!

— Bine, dar cum să le depistăm!

— Îmi pui o întrebare puerilă. E simplu! Faci o nouă vizită familiilor Niculescu şi Berbecaru şi-i rogi să-şi amintească de relaţiile lor mai vechi, aceste relaţii pot să coincidă cu cele ale victimei.

— Asta înseamnă o nouă pierdere de timp — zise nemulţumit Simionescu.

— Cînd participi la o anchetă judiciară, n-ai voie să vorbeşti despre pierdere de timp.. Aceasta-i specificul muncii noastre. Spre deosebire, să zicem, de un strungar, care ştie exact în cît timp va executa o anumită piesă pe maşina lui — deoarece cunoscînd atît piesa, cît şi operaţiunea pe care o are de făcut, totul depinde numai de îndemînarea sa — într-o investigaţie criminală lucrurile se petrec cu totul altfel.. Adică se pleacă de la un nimic, în care singurlele date ale problemei sînt cîteva urme (vizibile sau nu, semnificative sau nu, şi cîteodată chiar complet inexistente); care de cele mai multe ori sînt lăsate pentru derutarea anchetatorului. Acestuia revenindu-i sarcina să le dea o interpretare corectă, deşi este stăpînit tot timpul de întrebarea: „Oare mă aflu pe un drum bun, sau pe cel dorit de criminal?" Şi, cu toate acestea, el merge înainte spre final.

Ei bine, pînă ajungi la acest „final", se consumă un volum de timp important, dar n-avem cum să-l evităm.

— Bine, dar am ajuns la sfîrşit de iulie şi tot n-am prins criminalul...

— Poţi să fii sigur că şi eu mi-aş fi dorit să-l văd pus la loc sigur, în dosul gratiilor. Dar, nu-i nimic, mai [illegible] ori mai tîrziu, va ajunge unde trebuie. La noi nu există muncă normată, ci numai simţul datoriei.. Peste o lună, pe [illegible] luni sau poate un an, tot îl prindem...

— Cum, crezi că poate să mai dure atît de mult? [illegible] Simionescu.

— Dane — zise Apostolescu ridicînd din umeri — tu lucrezi de puţin timp în probleme de cercetare criminală, a-a că trebuie să-ţi fac o precizare, spre deosebire de [illegible]

urmărire se termină în cîteva zile, o anchetă judiciară reală durează cu mult mai mult... Nu puține au fost cazurile în care dovedirea, respectiv probarea culpabilității criminalului, s-a făcut abia după patru sau cinci ani!

— !!!

— Totuși, e un lucru pe care nu-l înțeleg! Deși îți tot exprimi dezacordul cu lenta desfășurare a anchetei, sistematic mă provoci la discuție. . Trebuie să înțeleg că în mod intenționat „tragi" de timp?!

— Nu, șefu'! Am și zburat la doamna Berbecaru după adresele relațiilor familiei ei...

PARTEA A DOUA

Capitolul XVIII

FEMEIA DISPĂRUTĂ

Luna iulie începuse printr-un val de căldură dogorîtoare. De aproape două săptămîni nu mai căzuse nici un strop de ploaie şi soarele, înfipt în imensitatea cerului de un azur imaculat, sălta mercurul termometrului peste 37 de grade.

Apostole cu se ridică de la birou şi se îndreptă spre haina sa, care atîrna solitară în cuier. Tocmai îşi scosese batista din haină şi începuse să-şi tamponeze fruntea îmbrobonată de transpiraţie, cînd auzi uşa deschizîndu-se în spatele său. Se întoarse şi-l văzu pe Simionescu intrînd în încăpere.

Avea haina pe braţul stîng, iar cu palma mîinii drepte utilizată ca un evantai, încerca să-şi răcorească faţa încinsă de căldură.

— Of! exclamă el dezgustat, în timă ce-şi agăţa haina în cuier. E de-a dreptul revoltător să fi obligat să cari în spate o haină pe ajuţa asta înăbuşitoare. Toată lumea umblă cu cămăşile de vară şi noi...

— Lasă asta. Spune-mi ce-ai făcut? îl întrerupse Apostolescu în timp ce revenea la scaunul pe care abia îl părăsise.

— Am fost la doamna Berbecaru — zuse el după ce-i improviză dintr-o coperta de dosar un evantai —, care mi-a dat [illegible] adresele ale persoanelor care ar fi putut să facă apel la [illegible] Linici Gligorescu. După ce m-am tîrît pe căldura asta [illegible] la trei dintre ele, raportez că — deosebit de faptul ca

m-am deshidratat cu cel puțin două kilograme — n-am ce raporta! La prima adresă, persoana căutată decedase de doi ani; la a doua familia respectivă se stabilise de șase luni în străinătate; iar ultima, cei căutați plecaseră în concediu de două zile... Îți dai seama ce-ar fi să stăm acum la Mamaia sub briza răcoroasă a mării?... continuă Simionescu visător, în timp ce-și flutura cu două degete cămașa înmuiată de transpirație

— La familia Niculescu ai fost?

— Nu, mai întîi vreau să epuizez adresele primite de la doamna Berbecaru...

Telefonul începu să zbîrnîie.

Apostolescu răspunse apelului, asculta puțin și apoi spuse laconic:

— Am înțeles, vin imediat.

Cînd deschise ușa, se întoarse spre Simionescu, care-l privea întrebător, și-i spuse:

— M-a chemat șefu'. Să nu-mi dispari pînă nu mă întorc

Cînd intră în anticamera colonelului Alexandrescu, văzu un bărbat slăbuț și de statură potrivită, care stătea cu spatele spre ușă și privea pe fereastră în stradă. La zgomotul pe care-l făcu cînd închise ușa, aceasta se întoarse spre el și-i aruncă o privire absentă, apoi își plimbă din nou ochii pe fereastră Cele cîteva fracțiuni de secundă cît arătase fața, îi fură suficiente lui Apostolescu pentru a-l caracteriza: „intelectual, vîrsta în jur de 55 de ani și, după tristețea privirii, probabil că are un necaz mare..."

— Puteți intra — zise secretara, întrerupîndu-i gîndurile

— Ia spune-mi, Nicule, în ce stadiu ne aflăm cu cazul femeii depesate? începu colonelul Alexandrescu, după ce, la inițiativa lui, Apostolescu instalase într-unul din cele două fotolii din fața biroului.

Apostolescu expuse mai întîi, pe scurt, particularitățile cazului și apoi continuă:

— În ceea ce privește cercetările pentru detectarea criminalului, urmărim în același timp toate pistele susceptibile să elucideze cazul. Astfel, oamenii noștri [illegible] proveniențele paturii, în care au fost înfășurate resturile femeii ucise, atît în cămine, cît și în spitale. Tot legat de patura, există supoziția că aceasta, datorită celor patru găuri pe care le are la colțuri, ar fi fost utilizată cîndva ca husă pentru locurile din spate ale unui autoturism, pe această linie continuă verificarea unor șoferi care au lucrat la un garaj din apropierea locuinței victimei.

Ținînd seama de observația că la ambalarea coletelor s-au folosit niște coli mari de hîrtie albă, care sînt utilizate în bodegi

și bufete pentru protejarea fețelor de masă, și avînd în vedere că victima, prin profesia concubinului ei, avea multe cunoștințe printre chelneri, să facă cercetări și în această direcție.

Tot pe linia depistării relațiilor victimei, se continuă munca de stabilire a celor cu care aceasta venea în contact, atît în mediul urban cît și în cel rural.

Acum, deosebit de pistele pe care le-am citat, mai există una, care, mie personal, mi se pare foarte plauzibil...

— S-o auzim?

— Mă refer la așa-zisa „lume bună" prin care s-a învîrtit victima în calitatea-i de femeie de serviciu.

După o clipă colonelul își ascultă prezumpțiile, înclinînd din cînd în cînd capul aprobator, spuse:

— Dar cred că ai cuprins tot cîmpul de investigare posibil. Îmi observația că planul tău de acțiune nu-și va arăta roadele decît peste cîteva luni; totul mărginindu-se la o muncă de rutină la care tu participi numai în calitate de coordonator. Nu?

— Întocmai, domnule colonel.

— Ei bine, în această situație, în care nu se întrevede rezolvare prea rapidă a cazului, n-ai putea să mai preiei o afacere?

— Sigur! admise Apostolescu, fără prea multă convingere.

— În orice caz, să știi că nu mi-am oprit alegerea la tine chiar așa întîmplător. În momentul în care mi s-a expus afacerea pe care vreau să ți-o predau, am avut senzația că audiez reciproca cazului de care te ocupi în prezent. Adică, mai pe scurt, dacă cazul Lina Gligorescu a pornit de la un cadavru fără nume, cazul pe care-l vei prelua pleacă de la un nume fără cadavru! Evident, nu există nici o legătură între aceste două afaceri. Cu toate acestea, sînt încredințat că experiența pe care ai cîștigat-o cu ocazia identificării Linei Gligorescu îți va putea folosi în această nouă afacere.

— Despre ce-i vorba, domnule colonel? întrebă Apostolescu, devenind mai atent.

— A venit la mine părintele unei fete — poate că l-ai văzut, așteaptă în anticameră — să mă roage să-i găsesc fata, o studentă în vîrstă de 23 de ani care a dispărut fără urme, încă de la sfîrșitul lunii februarie.

— Și face reclamație abia acum, după atîtea luni?

— Nu, nu-i ce crezi! Reclamația s-a făcut de îndată ce s-a remarcat absența fetei, numai că cei care au anchetat cazul n-au reușit să-l elucideze pînă în prezent, cînd părintele, disperat, a venit să ceară concursul nostru. Dar să nu mai pierdem timpul — zise el, apăsînd pe butonul soneriei.

Cînd, după cîteva secunde, secretara își vîrî capul prin crăpătura ușii, îi spuse:

— Te rog, introdu-l pe domnul Panaitescu. Apoi, după ce le făcu cunoștință, adăugă: Vă rog să-l însoțiți pe colaboratorul meu, căpitanul Apostolescu, care se va ocupa de sesizarea dumneavoastră.

*

* *

— Vă rog să luați loc — îl invită Apostolescu, după ce-i făcu cunoștință și cu Simionescu, — și să ne expuneți tot ce știți despre dispariția fiicei dumneavoastră

— Ce să vă spun, domnule căpitan? replică domnul Panaitescu cu o voce deznădăjduită De patru luni, a dispărut fără urmă! Da' colegii dumneavoastră de la secția în raza căreia locuia fiica mea, n-au vrut să se ocupe serios de reclamația noastră...

— Cum se numește fiica dumneavoastră?

— Viorica Panaitescu.

— Ce vîrstă are?

— 23 de ani.

— Ce profesie?

— Studentă în anul VI la medicină.

— Locuiți împreună cu dînsa?

— Nu Eu și familia mea locuim la Tîrnăveni, în casa noastră, iar Viorica stătea în gazdă, la doamna Radovici, pe strada Orientului, numărul 25.

— Aveți vreo fotografie a fiicei dumneavoastră?

— Da, sigur! răspunse dl Panaitescu, scoțînd cu mișcări febrile o fotografie din portvizit.

Apostolescu insistă cîteva secunde cu privirea asupra chipului unei fete drăguțe, cu părul lung și bogat lăsat pe umeri care-i surîdea din fotografie.

— Vă rog să-mi dați semnalmentele fetei dumneavoastră — ceru Apostolescu, în timp ce-i oferea fotografia lui Simionescu, care se întrerupse din stenografierea audierii pentru a-și arunca o privire asupra dispărutei.

— Înălțimea 162 centimetri, greutatea aproximativ 55 de kilograme, părul castaniu, ochii verzi.. — spuse dl. Panaitescu, în timp ce ochii începură să i se înăbușească și bărbia să-i tremure.

Apostolescu își dădu seama că precizările cerute răscoliseră durerea interlocutorului.

— În ce împrejurări a dispărut fiica dumneavoastră? întrebă el repede, pentru a nu-l mai chinui cu amintirea chipului fetei.

— Era logodită cu un coleg de-al ei de an și facultate, și... și cum să vă spun?... A rămas însărcinată. Știți erau din anul doi împreună — continuă el jenat — și în aprilie trebuiau să vină acasă, la Tîrnăveni, să se căsătorească... dar n-a mai apucat, sărăcuța de ea...

— Vă rog să continuați — ceru din nou Apostolescu.

— Cum vă spuneam, a plecat să-și facă un chiuretaj la un doctor și de atunci, din 26 februarie, n-a mai venit acasă... — zise el, în timp ce bărbia începu iar să-i tremure

— În ce lună era însărcinată?

— Logodnicul ei spune că era în luna a treia, iar medicul la care s-a dus susținea că era în luna a cincea, și a refuzat, ținînd seama de sarcina avansată pe care o avea, să-i facă chiuretajul.

— Cine a însoțit-o la medicul care trebuia să-i facă chiuretajul?

— Nimeni.

— Cum nimeni?! O femeie care provoacă un avort, și încă unul atît de dificil, e lăsată să se înapoieze acasă singură?... De ce n-a însoțit-o logodnicul ei?

— Șerban, logodnicul ei, mi-a spus că, deși el a insistat s-o însoțească, ea l-a refuzat, spunîndu-i că se va duce cu colega ei Nelly Naumescu. Cînd colega ei a fost întrebată la poliție dacă a însoțit-o pe fata mea, a răspuns că într-adevăr Viorica i-a cerut s-o însoțească, dar n-a putut să meargă cu ea deoarece avea o altă treabă.

— În sfîrșit, cine a sesizat absența fetei dumneavoastră?

— Logodnicul ei, Șerban Marinescu. A doua zi dimineața, ducîndu-se acasă la fiica mea, a constatat că aceasta nu se înapoiase. A mai revenit de cîteva ori în aceeași zi și, văzînd că fata mea tot nu s-a întors acasă, s-a dus la doctorul care trebuia să-i provoace avortul pentru a-i cere lămuriri.

— Cum se numește acest doctor?

— Constantin Antonescu.

— Știți unde locuiește?

— Da, pe strada Polizu, la numărul 101.

— Continuați, vă rog. Ce i-a spus doctorul cînd a întrebat unde-i logodnica?

— Că după ce-a consultat-o și a văzut că e în luna a cincea, i-a spus că operația e prea riscantă și el nu se bagă, da' ar putea s-o recomande la un alt medic care-i specialist în sarcini avansate. Drept care, i-a dat un telefon doctorului respectiv și l-a anunțat că-i trimite o pacientă pentru consultare.

— Cunoașteți numele acestui doctor?

— Da, se numește Nicolae Dîrlogea și locuiește peste drum de doctorul Antonescu.

— Logodnicul fiicei dumneavoastră s-a dus probabil și la acest medic.

— Bineînțeles! Dar medicul respectiv mai întîi a negat că fata mea ar fi fost la el, apoi, după ce l-a pus pe Șerban să-i dea semnalmentele fetei mele, și-a amintit că într-adevăr a fost la el o fată care semăna descrierii făcute, însă n-a operat-o, deoarece n-avea destui bani la ea. Adăugînd că după refuzul lui, fata a plecat imediat.

În această situație, Șerban a plecat de la doctor și a început s-o caute pe la toate cunoștințele lor comune dar fără nici un rezultat. A doua zi, respectiv a treia zi de la dispariția fetei, dîndu-și seama că se petrece ceva necurat, a chemat-o la telefon pe cealaltă fiică a mea, Doina, care locuiește la Vaslui, și i-a povestit totul.

Doina, însoțită de soțul ei, care este tot doctor, au luat trenul și a doua zi au fost în Gara de Nord, unde-i aștepta logodnicul fiicei mele. După ce-au continuat s-o caute zadarnic toată dimineața, spre prînz s-au dus și au reclamat cazul la secția de poliție. Colegii dumneavoastră au făcut chiar în aceeași zi o percheziție în casa doctorului Dîrlogea.

— Și ce-au găsit? întrebă Apostolescu, văzînd că interlocutorul său face o pauză.

— Nimic! Și pentru că n-au găsit nimic, au lăsat dosarul în evidență... Deși au trecut atîtea luni de atunci, n-au mai făcut nimic... Da' absolut nimic! De aceea, am venit la dumneavoastră. Vă rog să mă ajutați să-mi găsesc copila — zise el, cu disperare. Soția mea suferă de inimă și, pentru a o cruța, nu i-am spus încă nimic... Ce să fac?! Vă rog să-mi spuneți, ce să fac? Dacă trebuie să vă dau bani, spuneți-mi... Vă dau toate economiile mele, numai găsiți-o! continuă el, izbucnind în plîns.

Apostolescu îi înțelegea prea bine durerea, pentru a se simți ofensat de oferta făcută. Îl lăsă să plîngă puțin pentru a se liniști, apoi spuse cu blîndețe:

— Domnule Panaitescu, pentru a vă liniști aș putea emite multe ipoteze reconfortante asupra dispariției fiicei dumneavoastră. De exemplu plecare precipitată în provincie la niște rude sau prieteni, deoarece, după refuzul doctorului Dîrlogea de a-i prov ortul -a hotărît ă na că... Dar stea sînt numai ipoteze.

— Da' cum vă închipuiți ca putea sa dispară așa în neant, fără să anunțe nimic cinci luni de zile?! Asta nu-i posibil!

Viorica a fost întotdeauna un om echilibrat şi cu simţ de răspundere...

— Asta şi încercam să vă spun, pînă nu studiez dosarul, orice ipoteză s-ar putea dovedi gratuită. Am să preiau acest caz şi vă asigur că voi face tot ce-i omeneşte posibil pentru elucidarea lui. Unde locuiţi în Bucureşti? Aveţi rude?

— Nu, n-am pe nimeni. Stau la hotel.

— V-aş propune să vă înapoiaţi acasă la dumneavoastră în Tîrnăveni, urmînd ca de îndată ce voi afla ceva mai concret să vă anunţ.

Cîteva minute mai tîrziu, tatăl dispărutei părăsi cu paşi şovăitori biroul lui Apostolescu, promiţînd că-i va urma sfatul.

— S-o fi topit cu v-un „artist", şefule! Doar nu degeaba a spus don Figaro că „La donna e mobile". Cine ştie pe unde s-o fi distrînd acuma „fetiţa" în timp ce tatăl ei a atins pragul disperării...

— Ascultă, Dane! Faptul că mobilitatea femeii a fost remarcată de multe ori, încă nu-i un motiv de generalizare... Mai cu seamă în cazul în speţă. Încearcă să faci un efort de gîndire — dar, dacă-i posibil, vezi să n-adormi — şi spune-mi, crezi că este firesc ca un om care a muncit şase ani pentru a obţine o diplomă într-o facultate, atît de dificilă cum este cea de Medicină, poate renunţa la ea numai dintr-un capriciu sentimental?

— Eha şefu'! Dragostea-i lucru mare şi loveşte ca amocul.. — răspunse Simionescu zîmbind atotştiutor.

Apostolescu, fără să-i răspundă, îşi privi ceasul de la mînă.

— E ora două — constată el. La ora cinci, cînd revin, vreau să văd dosarul întocmit de secţia de poliţie

Capitolul XIX

STUDIEREA DOSARULUI

— L-ai adus? întrebă Apostolescu cînd intră în birou şi-l văzu pe Simionescu răsfoind un dosar cu 40—50 de file.

— L-am şi citit, şefu' — răspunse Simionescu, după ce-l închise şi se sculă de la birou, cu intenţia de-al înmîna lui Apostolescu

— Rămîi pe loc şi spune-mi ce conţine — ceru Apostolescu, făcîndu-i semn să stea pe scaun.

— Niscaiva contradicţii sînt... — începu Simionescu.

— Lasă-le pe astea pentru la urmă! Începe cu declaraţia lui Şerban Marinescu, logodnicul fetei.

— Coincide, aproximativ, cu ce-a declarat tatăl fetei. În după amiaza de 25 februarie s-a dus la logodnica lui acasă, pe la ora şase şi jumătate seara, şi a văzut-o schimbîndu-şi lucrurile intime, în vederea vizitei pe care trebuia s-o facă la doctor. Pe la ora şapte şi jumătate, cînd fata şi-a terminat toaleta, au ieşit împreună şi s-au despărţit la Buzeşti. Ea a plecat spre Polizu, unde locuia doctorul Antonescu, iar el s-a dus la spitalul Brîncovenesc, unde era de gardă în acea noapte. Pe drum, ca şi acasă, a mai încercat de cîteva ori s-o lămurească că ar fi mai bine dacă ar accepta compania lui, dar a fost refuzat pe motiv că — dacă o însoţeşte colega ei Nelly Naumescu, care o aşteaptă în faţa casei doctorului — absentarea lui de la spital ar fi inutilă. Astfel, în jurul orei opt fără un sfert se despart pentru totdeauna.

— De unde ştia că logodnica lui e dusă la doctorul Antonescu?

— Din declaraţia lui Şerban Marinescu rezultă că acest medic i-a mai făcut două chiuretaje Vioricăi Panaite cu, o dată cu vreo trei ani în urmă şi a doua oară, anul trecut, în luna decembrie. Logodnica lui are foarte multă încredere şi simpatie pentru acest doctor, deoarece era şi priceput şi modest în ceea ce priveşte onorariul.

— Interesant — zise Apostolescu, şuierînd încetişor printre buze —, a făcut un chiuretaj în luna decembrie, şi, cu toate astea, trei luni mai tîrziu trebuie să facă un avort pentru o sarcină de cinci luni.

— „Artimetica" e o chestie grea, şefu' — zise Simionescu maliţios.

— Ce vrei să spui?

— Că a fi luat bani de la logodnic pentru chiuretaj în luna decembrie şi o fi nimerit cu ei la vreo croitoreasă..., de, se apropia revelionul. Şi de atunci, a tot amînat chiuretajul — crezînd probabil că sarcina va dispărea de la sine! — pînă s-a trezit în luna a cincea.

— Notează, trebuie să verificăm acest aspect — zise scurt Apostolescu. Ce s-a întîmplat după ce s-a despărţit de logodnica lui?

— A făcut de gardă la spital şi pe la ora şapte dimineaţa s-a dus la ea acasă s-o vadă dar fata nu se întorsese încă. Fără să

fie prea îngrijorat s-a înapoiat la căminul unde locuiește și s-a culcat. Pe la ora douăsprezece a trecut din nou pe la fată, cu intenția s-o ia la cantină, dar tot nu venise. Abia după această vizită începu să intre la bănuieli și, după ce mănîncă și cere relații la colegii pe care-i întîlnește acolo, ia pe rînd toate colegele Vioricăi atît pe cele care locuiau la cămin, cît și pe cele care stăteau în gazdă. În cursul aceleiași zile, pînă seara tîrziu, trece de mai multe ori pe la fata pe acasă, dar aceasta nu venise. A doua zi dimineața mai duce dată la logodnica lui, și văzînd că tot nu a apărut pleacă la doctorul Antonescu. Doctorul îl primește cu multă bunăvoință și, după ce află că-i logodnicul vechii sale paciente îi explică că aceast avea o sarcină prea avansată — astfel află martorul că fata era în luna a cincea, nu a treia, cum știa el — și că a trimis-o la un specialist în astfel de avorturi. Acest medic se numește Nicolae Dîrlogea și locuiește peste drum de doctorul Antonescu...

— Un moment! De unde știa Șerban Marinescu, unde locuiește doctorul Antonescu, dacă n-a mai fost niciodată la el acasă?

— Aceeași întrebare îi este pusă și de polițiștii de la secție, iar el explică că, trecînd o dată prin fața locuinței acestuia logodnica lui i-a spus că acolo stă doctorul Antonescu.

— Bine, continuă.

— Astfel, Șerban Marinescu pleacă de la primul doctor și se duce la Dîrlogea care, la început, spune că nu-și amintește să fi fost la el vreo fată care să corespundă cu semnalmentele Vioricăi Panaitescu, apoi admite că l-a vizitat. Doctorul mai precizează că atunci cînd Viorica a venit la el, pe la opt seara, juca table cu mai mulți prieteni de-ai lui. A întrerupt partida și poftind-o în cabinetul lui, a întrebat-o ce dorește. Cînd fata i-a spus că-i însărcinată în luna a cincea, nici n-a mai consultat-o; a dat-o afară, spunîndu-i că la el nu-i casă de nașteri. Ce-a mai făcut fata după ce a plecat de la el, nu mai știe și nici nu-l interesează. El s-a întors la prietenii ce-l așteptau să continue partida întreruptă și a reluat jocul de table pînă la ora unsprezece.

— Știm cine sînt prietenii cu care a jucat?

— Da, rezultă din declarația pe care a dat-o Dîrlogea la poliție.

— Bine, continuă.

— Șerban Marinescu pleacă complet dezorientat de la Dîrlogea și mai trece o dată pe la gazda Vioricăi dar, bineînțeles, aceasta nu se înapoiase acasă. În această situație nu mai are de ales și îi dă un telefon sorei Vioricăi, Doina Virnă, care este căsătorită cu un medic și domiciliază la Vaslui. Sora și

cumnatul dispărutei vin a doua zi la București și, împreună cu Șerban Marinescu, sesizează situația la poliție. Asta-i tot ce declară logodnicul! spuse Siminoescu.

— Treci la declarația colegei Vioricăi, Nelly Naumescu.

— Declarația colegei este foarte scurtă, n-a mai văzut-o pe Viorica din dimineața zilei de 26 februarie, cînd s-au întîlnit la cursuri. Cu această ocazie, Viorica i-a cerut s-o însoțească la doctor în seara respectivă, însă a trebuit s-o refuze, deoarece avea întîlnire cu un coleg de la care trebuia să ia niște cursuri și n-avea cum să-l mai contramandeze. Atît!

— Deci Viorica știa încă de dimineață că amica ei nu va veni, și totuși a refuzat compania logodnicului ei... — murmură Apostolescu.

— Tocmai de aici s-a ajuns la ipoteza că Viorica avea anumite lucruri de ascuns logodnicului ei... și ce altceva poți ascunde unui iubit decît o altă legătură sentimentală! Cei de la secție au ajuns astfel la concluzia că Viorica neputînd să-și facă avortul, s-a hotărît să nască la cel de-al doilea iubit, care, poate, era tatăl adevărat al copilului ce-l purta în pîntece. Dacă ținem seama de nivelul sarcinii pe care o avea, precum și de timpul care s-a scurs de la dispariția Vioricăi, nu-i exclus ca, în cursul acestor zile, domnul Panaitescu să fie anunțat printr-o telegramă că-i bunic!

— Și tu ești slab la aritmetică, Dane! Dacă copiii se nasc la nouă luni, Viorica — după raționamentul tău — trebuia să anunțe evenimentul încă de acum o lună de zile... Da' să mergem mai departe. Ce-a declarat doctorul Antonescu?

— Declarația lui coincide cu depoziția lui Șerban Marinescu în ceea ce privește venirea și plecarea Vioricăi Panaitescu. Totuși, apare o nepotrivire. Atunci cînd este întrebat la poliție cînd i-a mai făcut chiretaje Vioricăi Panaitescu, declară că pînă în ziua de 26 februarie n-a mai văzut-o niciodată...

— Foarte firesc! îl întrerupse zîmbind Apostolescu. Dacă recunoștea că i-a mai provocat avorturi, în conformitate cu prevederile codului penal „umfla" rapid de la unu la trei ani de închisoare.* Acum treci la declarația lui Dîrlogea.

— În ceea ce privește venirea și plecarea Vioricăi Panaitescu, repetă ce i-a spus și lui Șerban Marinescu. De asemenea, precizează și numele celor patru musafiri care se aflau la el acasă cînd a venit și a plecat Viorica. Asta-i tot!

— Ce investigații au întreprins anchetatorii de la secție?

— În primul rînd, o percheziție la domiciliul lui Dîrlogea și, în al doilea rînd au verificat alibiurile tuturor persoanelor

---

* Acțiunea se petrece înainte de Revoluția din 22 Decembrie 1989!

implicate în această afacere. Din păcate fără nici un rezultat! Drept care, au ajuns, așa cum spuneam, la concluzia că fata s-a dus să nască aiurea și o să apară singură, legănînd un copil în brațe.

— Evident, au ales cea mai comodă cale... — zise Apostolescu, strîmbînd nemulțumit din nas.

— Și de ce n-ar fi așa?

— Dane, tu care ești un băiat deștept — e adevărat că în ultimul timp ai evitat să-mi mai lași această impresie și, trebuie să recunosc, ai reușit pe deplin! —, cum poți să te aliniezi unei [illegible] atît de stupide?! Confunzi, probabil realitatea vieții cu acțiunea romanelor lui Dumas, unde o apariție sau o dispariție se motiva în trei cuvinte.. Admițînd că Viorica s-a îndrăgostit subit de un alt bărbat, cine o împiedica să-și trimită logodnicul la naiba-n praznic? Ceea ce poate să facă o femeie, după ce-a convieţuit două decenii cu soțul ei, nu poate să facă o fată logodnicului.. Cine o împiedică? În ceea ce privește celelalte ipoteze, cu născutul în provincie, sau cu plecatul din țară, sînt la fel de anemice ca și prima... Eu nu cred că este posiil ca un om să dispară, prin proprie voință, și să nu-și anunțe familia atîta timp.

— Dar, disperată fiind de refuzul lui Dîrlogea, n-ar fi putut să se sinucidă?

— Nu văd de ce trebuia să se sinucidă, atît timp cît copilul ei avea tată, pe Șerban Marinescu! Și apoi, admițînd că s-ar fi sinucis, unde-i cadavrul? Dacă n-a apărut în cinci luni de zile, nici nu mai apare... pentru că e pus la loc sigur. Și cum, de obicei — din cîte știu eu — cadavrele pot fi dosite numai de către alte persoane decît fostul proprietar al corpului, putem admite posibilitatea unei omucideri.

— Crezi că fata-i moartă? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Da, Dane! Eu cred că nu mai trăiește. În legătură cu asta, aș pleca mai degrabă de la premisa că Viorica Panaitescu, fiind refuzată de doctorul Dîrlogea a apelat la concursul vreunui coleg de facultate... și, ca urmare a acestei intervenții, fata a decedat, iar autorul omorului i-a ascuns cadavrul.

— Mda, această ipoteză pare mai logică decît cea emisă de secție — zise Simionescu, dînd aprobator din cap. Apoi în timp ce întinde mîna după pachetul de țigări, se precipită: Stai! Da' în definiți[illegible] de ce trebuie să admitem că avortul a fost pro[illegible]cat d[illegible] un coleg oarecare [illegible] nu chiar de către logodnicul ei? Student în ultimul an de medicină era, iar asentimentul lui în provocarea avortului este [illegible]ricum fără echivoc.

— În [illegible] fîrșit au început să ți se încălzească lămpile — glumi Apostolescu.

— Cum pornim la treabă, şefu"? întrebă el grăbit.
— Acum e seară. Vom face un plan de cercetări mîine..

Capitolul XX

AUDIEREA DOCTORULUI DÎRLOGEA

A doua zi, Simionescu se învîrtea îngrijorat prin birou. Era prima oară cînd Apostolescu întîrzia de la serviciu, fără să-l anunţe. Dacă-l căuta vreun şef... cum să-i motiveze absenţa?

Tocmai era pe cale să inventeze o misiune fantomă, cînd uşa se deschise pentru a lăsa să se vadă figura colţuroasă a căpitanului;

— Ia-ţi haina şi să mergem!
— Unde? întrebă surprins Simionescu.
— La procuratură — îi răspunse, în timp ce cobora scările

* *

— Rămîi aici! îi ceru Apostolescu coborînd din maşină.

După cîteva minute, reveni însoţit de un bărbat bine [illegible] cu părul încărunţit şi un nas mare înfipt în mijlocul feţei, brăzdată de riduri. Era o veche cunoştinţă a lui Simionescu, procurorul Mihail Lupu.

— Ce faci, Dane? zise procurorul, în timp ce-i strîngea mîna lui Simionescu şi se urca în maşină.

— Ce să fac? Alerg toată ziua după şeful meu...

— Dane, dă-i şoferului adresa doctorului Dîrlogea — ceru Apostolescu, trăgînd portiera maşinii.

— Cum stai cu „coletele"? întrebă Lupu, în timp ce maşina traversa calea Victoriei şi se angajă pe calea Griviţei.

— O muncă cîinească de verificări insipide, fără perspective imediate — răspunse Apostolescu, strîmbînd din nas cu dezgust.

După ce maşina vră la dreapta, pe strada Polizu, opri, în faţa unei case, gen vilă, cu două etaje.

— Am ajuns, domnule căpitan — anunţă Vartunian.

Casa în faţa căreia coboriră, avea două intrări laterale, cea din dreapta, după praful care se adunase între canaturi, lăsa impresia că este blocată de mult timp. Cealaltă uşă, din contră, părea că reprezintă singurul mijloc de acces în clădire, de altfel, spre deosebire de prima uşă, era mai mare şi pe zid se vedeau trei butoane de sonerie.

Apostolescu apăsă butonul care avea debesubt o carte de vizită: „Nicolae Dîrlogea" — doctor ginecolog.

În timp ce aşteptau să li se deschidă uşa, Apostolescu se dădu un pas înapoi şi privi faţada. La partea, între cele două uşi metalice, se aflau două ferestre, care probabil corespundeau tot la atîtea camere. Partea superioară a clădirii părea că a suferit cîndva o deteriorare şi, după remediere, n-a mai fost tencuită.

Trebui să renunţe repede la contemplarea sa, deoarece uşa metalică se deschise. O femeie scundă şi dolofană, trecută de şaizeci de ani, îi întrebă cu un puternic acent german, ce doresc

— Am vrea să discutăm cu domnul doctor Dîrlogea

— „Tomnu toctor tat la tumneavoastră ora veniţi la tînsu?"

— Nu, n-avem oră reţinută, dar trebuie să discutăm cu dînsul, bestimmt — zise amuzat procurorul Lupu.

— Kommen Sie bitte herein! — zise deschizînd uşa larg

Urmînd-o pe femeia care le deschisese uşa, probabil o menajeră a doctorului, ocoliră scările care duceau la nivelele superioare şi intrară într-un vestiar, unde se afla o oglindă mare şi un cuier care acoperea un perete întreg. Apoi trecură printr-o uşă şi pătrunseră într-o încăpere care, după scaunele şi fotoliile rînduite pe lîngă pereţi, trebuia să fie sala de aşteptare pentru pacienţi.

— Nu se în[illegible] de[illegible]are [illegible] femeia îi pofti[illegible]ă aştept[illegible] zicîndu-le:

— „Warten S[illegible] bitt[illegible] einen Augenblick"* [illegible] pina eu zic[illegible] tomnu doctor tumneavoastră la el aşteptaţi".

Femeia dispăru, tîrşindu-şi papucii prin cea de-a doua uşa a încăperii în care se aflau.

Nu trecu mult şi uşa prin care plecase menajera se deschise, iar în pragul ei apăru un bărbat îmbracat într-un halat alb. Avea aproximativ şaizeci de ani, de statura mică şi slăbuţ

— Cu ce vă pot fi de folos? întreba el curtenitor, în timp ce menajera se strecura prin spatele lui şi ieşi pe uşa, prin care detectivii şi procurorul intrasera în sala de aşteptare.

Dupa ce procurorul facu prezentarile de rigoare medicul îi

---

* Vă rog! poftiţi, înăuntru!

poftiți să ia loc, indicîndu-le fotoliile din încăpere.

Nu cunosc calitatea dumneavoastră, dar nu și scopul vizitei... — spuse el evident contrariat, în timp ce se așezau în fotolii.

— Domnule doctor — începu Apostolescu — sîntem nevoiți să vă deranjam cu cîteva întrebări referitoare la dispariția unei femei.

— Ce, dom'le, iar ați început să mă bateți la cap cu proasta aia?! exclamă doctorul, devenind subit nervos

— Ne aflăm aici, pentru a vă cere lămuriri în legătură cu o femeie dispărută, nu pentru a vă bate la cap! În consecință, vă rog să vă controlați felul în care vă exprimați! replică tăios Apostolescu.

— Bine, dom'le dar transpuneți-vă în situația mea! Cît e ziulica de mare sînt întrebat unde-i studenta? Da' ce-s eu birou de informații!...

— În afara de primele zile ale lunii martie, v-a mai chestionat cineva de la poliție? întrebă mirat Apostolescu.

— Nu, dom'le! De la poliție n-a mai fost nimeni... Da' în schimb nebunul ala de Panaitescu, tatăl studentei, toată ziua îmi sună la ușă și mă întreabă unde-i fiica-sa. La început, i-am explicat tot ce-au știut. . da' totul are o limită! A început să-mi creeze atmosfera în cartier și m-a adus la exasperare I-am dat dispoziție lui Caty, menajera noastră, să nu-i mai dea drumul în casă.. și dacă mai insistă, am să-i dau cu ceva în cap... și gata. Nu mă pot lăsa terorizat la infinit.

— Nu v-aș sfătui să-l violentați, legea pedepsește pe cel care-și face singur dreptate! Dealtfel, dacă v-ați transpune în situația unui părinte îndurerat de dispariția copilului său, poate că ați fi mai îngăduitor .. chiar dacă exagerează Aveți copii, domnule doctor? întrebă Apostolescu conciliant.

— Nu, n-am. și nici nu simt nevoia să am pe lîngă mine vreunul care să-mi toace banii — răspunse el parcă mai temperat.

— Domnule doctor, pentru a nu vă răpi prea mult timp, am să trec direct la probelma pentru care am venit la dumneavoastră Vă rugăm să ne puneți tot c[illegible]ții în legătură cu studenta Viorica Panaitescu

— Dom'le comisar.

— Sînt căpitan, preciza Apostolescu.

— Bine, dom'le comisar. Prima și ultima [illegible] cînd am văzut-o pe studenta, era la [illegible] sfîrșitul lunii februarie pe la ora [illegible] jumătate seara Jucam tablă cu mai mulți prieteni de-ai mei cînd a venit Caty și mi-a anunțat că a sosit o pacientă din partea

colegului meu Antonescu După ce i-am rugat pe amicii mei sa ma scuze, m-am dus şi am poftit-o în cabinetul meu...

— Cum arăta? întrebă Apostolescu.

— Nu prea înalta, slăbuţă, frumuşică şi cu parul castaniu.. Ce, va gîndiţi probabil că n-a fost Viorica Panaitescu? zise doctorul, avînd impresia ca a remarcat în privirea lui Apostolescu o urmă de îndoiala. Şi eu am crezut la fel, da' mi-au aratat la poliţie o fotografie de-a ei... ea era, din păcate.

— Vă rog sa continuaţi — îl îndeamnă Apostolescu, vazînd că se opreşte.

— ...Da — reîncepu el — aşa cum vă spuneam, am introdus-o în cabinet şi am întrebat-o ce doreşte. Mi-a spus ca vrea să faca un chiuretaj, i-am pus instinctiv palma pe abdomen, peste paltonul pe care-l purta şi am simţit un burtoi cît toate zilele. Atunci, am întrebat-o din ce lună este însărcinată şi ea mi-a raspuns, cu o nevinovaţie dezarmanta, că-i în luna a 5-a. Contrariat de inconştienţa şi candoarea ei, am întrebat-o ce profesie are şi cînd mi-a zis ca-i studenta în ultimul an la medicină, am simţit ca ma sufoc de indignare... Dacă era o mărginită, mai treacă-mearga, da' o femeie care peste cîteva luni este medic!... Nu, era cu mult mai mult decît puteam suporta. M-am înfuriat şi am dat-o afară, fără nici un menajament, spunîndu-i că este o vaca, care confunda un cabinet medical cu un grajd zootehnic... Pai dumneavoastră ştiţi cum arata un fetus de 5 luni? Numai „mama" să spuna şi este un copil pe de-a-ntregul! Eu aş putea sa fac astfel de avorturi numai pentru a scăpa viaţa unei mame în pericol, da' aşa... nici gînd ! Daca i-a placut să se distreze, atunci... poate sa facă şi copii! concluzionă el răutăcios.

— Este chiar atît de periculoasă o întrerupere de sarcină ajunsă în luna a 5-a? întrebă Apostolescu.

— În opt cazuri din zece, avortul este mortal. Evident cînd medicul are experienţă şi operaţia se face într-un spital, pericolul este exclus. Eu, de peste trei decenii mă ocup numai cu chestii d-astea, fără să fi avut vreun accident — adăugă el cu înfumurare. Desigur, asta se întîmpla înainte de apariţia legii care interzice întreruperea sarcinii; acum mă ocup numai de tratarea bolnavelor — se grăbi el să adauge cu circumspecţie.

— Deci, în ultimii ani, de cînd a apărut legea la care v-aţi referit, n-aţi mai provocat avorturi? ceru procurorul Lupu să i se precizeze.

— Bineînţeles! Unde-i lege, nu-i tocmeală.

— Şi atunci, cum explicaţi că doctorul Antonescu v-a trimis o pacientă care dorea un avort?

— De ce să explic eu? Să explice el, care a trimis-o! răspunse prompt doctorul.

— E destul de curios! repetă procurorul. Dacă v-a trimis o pacientă cu un scop atît de precis, înseamnă că ştia el ce a, mai cu seamă că sînteţi şi vecini...

— Relaţia de vecinătate nu presupune, în mod obligatoriu, şi o relaţie de prietenie... din contră. Deşi n-a vrea să merg prea departe cred că s-ar putea admite posibilitatea unei provocări — răspunse calm doctorul.

— Aţi avut vreun conflict cu doctorul Antonescu, care să-i fi trezit o dorinţă de răzbunare? întrebă Apostolescu.

— Cît de neştiutori sînteţi — zise doctorul zîmbind cu superioritate. Sînt binecunoscut în Bucureşti şi simpla mea prezenţă în vecinătatea lui este suficientă pentru a-l lipsi de pacienţi! Nu credeţi că compromiterea mea ar fi putut să-i aducă suficiente avantaje?

— Da, s-ar putea să aveţi dreptate — zise Apostolescu pentru a încheia o discuţie lipsită de conţinut. Vă rog să reveniţi la momentul cînd aţi dat-o afară din cabinet pe Viorica Panaitescu. Cum a reacţionat? Ce-a spus?

— Mi-a zîmbit cu impertinenţă, şi mi-a replicat că are ea la cine să-şi facă chiuretajul. Ia în timp ce-i deschideam uşa să iasă în stradă, mi-a spus, cu o insolenţă crasă, că-i pare numai rău că şi-a pierdut timpul cu o gloabă batrînă. Ce vrei, dom'le, asta-i educaţia care o primesc tinerii de azi! adăugă Dîrlogea revoltat.

— Spuneaţi că atunci cînd a venit la dumneavoastră eraţi în compania unor prieteni; ce ştiu aceştia despre vizita studentei? întrebă Apostolescu.

— Ei ştiu numai ce le-am povestit eu cînd m-am înapoiat să-mi continui partida de table după cîteva minute. În tot cazul, ei pot să vă precizeze că pînă la ora unsprezece am fost tot timpul împreună, iar atunci cînd au plecat, n-aveam pe nimeni în cabinet. Nu-i suficient?

— Plecarea musafirilor se face prin cabinetul dumneavoastră?

— Da, veniţi să vă arăt — îi pofti doctorul, ridicîndu-se de pe scaun şi deschizînd uşa prin care le venise în întîmpinare după ce-l anunţase Caty că este căutat.

Încăperea în care fură invitaţi era mobilată cu ustensilele ce se găsesc în mod obişnuit într-un cabinet medical, în mijlocul camerei, sub o lampă mare cu oglinzi multiple, se afla masa ginecologică, lîngă un perete pe partea stîngă, era aşezată o somieră, îmbrăcată cu o muşama albă, iar pe peretele opus se afla un dulap din metal alb şi sticlă, în care se vedeau diferite

instrumente nichelate şi un număr mare de cutii şi flacoane cu medicamente.

Doctorul Dîrlogea, fără să zăbovească, deschise cea de-a doua uşă a cabinetului, care dădea într-o încăpere de vreo şaisprezece metri pătraţi. Unul dintre pereţi, era ocupat în întregime de o bibliotecă plină cu cărţi, din care majoritatea erau legate în piele. În faţa bibliotecii, era instalat un birou somptuos, făcut dintr-un lemn scump, de culoare închisă. În mijlocul camerei, spre peretele opus bibliotecii, stătea o masă mare, făcută din acelaşi lemn ca şi biroul, în jurul căreia se aflau mai multe scaune tapiţate.

— Vedeţi — zise satisfăcut doctorul — singura posibilitate de intrare sau ieşire din birou, este prin cabinetul medical. Deci, dacă aş fi operat-o în noaptea aceea pe studentă, nu se putea ca musafirii mei, trecînd prin cabinet, la plecare, să n-o vadă. S-o fi ascuns sub canapeaua din cabinet şi s-o fi scos afară după mai bine de trei ore, cînd au plecat musafirii, trebuie să fiţi de acord că ar fi fost fără sens. De asemenea, să creadă cineva că am chiuretat-o în cele cinci-şase minute cît am lipsit dintre musafirii mei, e mai mult decît stupid.

Apostolescu s apropie de fereastră şi, privind în stradă, îl văzu pe Vartunian dormind cu capul pe volanul maşinii.

— Asta unde duce? întrebă Apostolescu, arătînd spre cea de-a doua uşă a încăperii, care era montată pe peretele din stînga uşii de acces în cabinet.

— Către un culoar care conduce într-un sens spre deservirile imobilului iar în celălalt sens, adică la dreapta, spre uşa de serviciu a imobilului. Această uşă este însă condamnată de peste jumătate de an, aşa că singura posibilitate de ieşire din birou, rămîne tot cabinetul — zise doctorul, ridicînd cu indiferenţă din umeri.

— Cine mai locuieşte în această clădire?

— La etajul întîi locuieşte soţia mea, iar la etajul al doilea o familie compusă din doi ingineri, care lucrează la uzina de radiatoare. Pînă acum un an ocupam toată casa, dar era prea greu să întreţinem curăţenia şi am închiriat ultimul etaj..

— Locuiţi separat de soţia dumneavoastră?

— Da, eu am aici jos tot ce-mi trebuie. Numai mas[illegible] iau sus, cu soţia mea.

— N-am văzut nici un pat! spuse Lupu.

— Mai există o cameră, în dreapta vestiarului prin care aţi intrat în sala de aşteptare. Acolo am dormitorul meu [illegible]. Veniţi să vi-l arat — adăugă el evident grăbit să scape de

Cei trei anchetatori dădură curs invitației și trecînd prin cabinet, ajunseră în sala de așteptare, unde între timp luaseră loc trei femei. Doctorul tocmai deschisese ușa vestiarului, cînd una dintre ele se ridică și-l ajunse din urmă.

— Domnule doctor — zise aceasta, o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată modest —, m-a trimis la dumneavoastră doamna Liliana Niță să-mi faceți un chiretaș...

— Eu nu fac chiuretaje! se răsti doctorul la ea, încercînd să meargă mai departe prin vestiar.

— Dar doamna Niță mi-a spus că ei i-ați făcut... se încăpățînă femeia.

— Puțin îmi pasă ce ți-a spus prietena dumitale! Dacă vrei să avortezi, du-te la un spital! adăugă el.

Femeia surprinsă și indignată de felul în care i se vorbise, se înapoia și își luă poșeta de pe masă, cu vădita intenție de-a pleca.

— Vă rog să mai așteptați puțin — interveni procurorul Lupu, după ce se consultă din ochi cu Apostolescu.

— De ce să rămînă?! întrebă doctorul mirat.

— Pentru că vrem să-i cerem cîteva precizări, atît dînsei, cît și doamnelor — răspunse calm procurorul, arătînd cu capul și spre celelalte două femei.

— Asta-i o încălcare a drepturilor cetățenești! Nu sînt de acord să-mi interogați pacientele! Această măsură contravine dispozițiilor privind păstrarea secretului profesional!

— Vă puteți prevala de această dispoziție numai dumeavoastră, ca medic. Doamnele, indiferent de faptul că sînt sau nu paciente, au regim de martori, așa că putem să le audiem oricînd! răspunse prompt Lupu. Dealtfel — continuă el cu o voce molcomă — am hotărît să vă facem o percheziție domiciliară sub bănuiala de provocare ilegală de avorturi..

— Nu sînt de acord! Mă opun! țipă el, tremurînd de enervare Mi s-a mai făcut o dată percheziție și tot nu s-a găsit nimic... C , doriți s-o luați de la început?! Mă opun!

— Domnule doctor — intervenі Apostolescu cu blîndețe —, dacă știți că sînteți nevinovat, de ce vă faceți sînge rău?

— Lasă dom'le, nu mă învăța mata! se răsti el Mă opun, și cu asta am terminat!

— Îmi pare rău, dar n-aveți acest drept. În consecință, vom face percheziția cu forța — replică hotărît Lupu.

— Nu v-aș sfătui, eu am prieteni sus, sus de tot, și o să vă pară rău! amenință el.

— Atunci, e perfect — interveni Apostolescu. Dacă veți considera că am comis vreo ilegalitate, ne puteți chema foarte ușor la ordine..., dar pînă atunci, n-aveți nici un motiv să vă opuneți dispoziției unui procuror.

— Asta înseamnă abuz de forță, domnule comisar! Dar, mă rog... faceți ce vreți acum, că și eu am să fac la fel, mai tîrziu...

— Domnule locotenent — se adresă Apostolescu lui Simionescu —, iei mașina și le conduci pe doamne la spitalul Filantropia pentru un consult ginecologic. După ce terminați, veniți înapoi.

Cele trei femei, care asistaseră stupefiate la discuția lor, erau prea tulburate ca să se mai opună.

Cînd Simionescu și însoțitoarele lui păsiră în vestiar, se auzi soneria de la intrare.

Apostolescu îi făcu semn colboratorului său să mai aștepte și, luîndu-i-o înainte, deschise ușa.

În fața lui era o femeie voinică și grasă, trecută de cincizeci de ani, care, după ce-l privi surprinsă și ezită cîteva clipe spuse:

— Aș vrea să vorbesc cu domnul doctor Dîrlogea.

— Poftiți înăuntru — o invită Apostolescu.

După ce-și înfrînse o scurtă ezitare, intră. Cînd dădu cu ochii și de ceilalți, se opri. Apoi, începu să-și plimbe privirea contrariată de la unul la celălalt.

— Merge și doamna cu mine? întrebă Simionescu.

— Nu — răspunse Apostolescu, după ce aprecie că vîrsta noii venite depășește substanțial plafonul de interdicție a întreruperii de sarcină. Doamna rămîne cu noi, poți pleca.

După ce rămaseră numai ei, noua venită, doctorul și procurorul, i se adresă ultimului:

— Vă rog să rămîneți cu doamna, pînă dau un telefon.

Primind încuviințarea procurorului, părăsi încăperea împreună cu doctorul și, folosindu-se de telefonul din birou, îl chemă de urgență pe Capolide acolo. După ce făcea același apel și la căpitanul Maier, reveni în sala de așteptare. Între timp, Lupu o poftise pe noua venită să ia loc.

Căpitanul îl invită pe doctor să se așeze pe un scaun, apoi, după ce făcu și el același lucru, începu chestionarea:

— Cum vă numiți și unde locuiți, doamnă?

— Mă numesc Aglaia Negulescu și stau pe strada Vaselor la numărul 230.

— Pentru ce-ați venit la domnul doctor Dîrlogea?

— Pentru un tratament cu injecții împotriva reumatismului.

— Urmați de mult acest tratament?

— De cîțiva ani.

— Veniți des aici?

— O dată pe lună... Așa cum mi-a prescris domnul doctor.

— Îl cunoașteți de mult pe domnul doctor Dîrlogea?

— V-am mai spus, de cîţiva ani...

— Cînd v-aţi făcut ultima oară chiuretaj la domnul doctor? interveni Lupu.

— Niciodată, domnule! Eu sînt femeie serioasă şi mamă de copii — se supără ea.

— Vă rog să-mi daţi buletinul de identitate — ceru Apostolescu.

După ce verifică dacă numele şi adresa din act corespund cu cele consemnate de el în notesa, îl înapoie, spunîndu-i:

— Vă mulţumesc, doamnă, puteţi pleca.

— Şi tratamentul meu?

— Îmi pare rău dar domnul doctor este ocupat astăzi, reveniţi mîine...

Capitolul XXI

ARESTAREA

În timp ce Apostolescu deschidea uşa pentru a o lăsa să iasă pe pacientă, în faţa trotuarului opri o maşină din care coborîră căpitanul Maier şi alţi doi ofiţeri de poliţie.

— Ce-i Nicule, de ce m-ai chemat, aşa, de-a valma?

— Din această casă a dispărut o femeie acum cîteva luni. Întrucît femeia venise pentru întreruperea unei sarcini foarte avansate, iar doctorul care locuieşte aici s-ar părea că se ocupă cu astfel de treburi, nu-i exclus să-i fi provocat un avort fatal. Admiţînd că aşa stau lucrurile şi întrucît corpul presupusei victime n-a fost descoperit, deşi s-au scurs de atunci patru luni, vreau să am certitudinea că n-a fost dosit. Ştii tu..., îngropat în pivniţă, înzidit pe undeva sau, poate, dizolvat în var. Te orientezi tu pe unde ar putea să fie... dacă este! răspunse Apostolescu în timp ce-l conducea în sala de aşteptare unde-l lăsase pe procurorul Lupu şi pe doctorul Dîrlogea.

— Aţi spus că mai aveţi o cameră aici la parter, vă rog să ne-o arătaţi — se adresă Apostolescu doctorului.

Doctorul ezită un moment, lăsînd impresia că vrea din nou să se opună, apoi se decise şi, intrînd în vestiar, se îndreptă spre cea de-a treia uşă şi o deschise.

Era o încăpere mobilată în chip de dormitor: studio, garderob, toaletă şi o măsuţă mică, în jurul căreia se aflau trei taburete tapisate cu acelaşi material ca şi studioul.

Apostolescu se apropie de fereastră şi din nou văzu strada Polizu. Acum era lămurit asupra topografiei locuinţei. La stradă se aflau două camere; într-una se aflau ei acum, iar cealaltă era biroul doctorului. După dormitor se afla vestiarul şi, după acesta, urma sala de aşteptare pentru pacienţi, de unde se intra în cabinetul medical, care, la rîndu-i, se afla situat în spatele biroului.

— Domnule doctor, vă rugăm să ne arătaţi şi culoarul care duce la cartea interioară şi la dependinţe — ceru Apostolescu.

De astă dată, Dîrlogea nu mai făcu nici o opoziţie şi, parcurgînd din nou toate camerele, intră în birou şi deschise uşa care dădea în culoar. Acesta era lat de aproximativ un metru, în dreapta se afla uşa metalică ce dădea în stradă, iar în stînga, după vreo 6 metri, urmau cîteva trepte care coborau spre curte, iar în imediata apropiere a acestora, se aflau patru uşi, cîte două pe fiecare parte.

Prima pe stînga era de la sala caloriferului, unde se afla un cazan mic, şi în a doua, ca anexă a cazanului, se afla depozitul de cărbuni. Probabil că locatarii erau foarte prevăzători, deoarece magazia era ticsită de cocs.

— Dar aveţi cărbuni, nu glumă — remarcă cu regret Maier, gîndindu-se la ce-l aşteaptă.

— Obişnuiesc să mă aprovizionez o dată pentru trei ani, pentru a evita o alergătură inutilă şi mizeria pe care o face pe culoar transportul cărbunilor — răspunse doctorul.

Celelalte două uşi opuse cazanului şi magaziei corespundeau una într-o boxă cu lucruri vechi, iar a doua, într-o cameră mică de locuit, mobilată cu o dormeză şi un dulăpior pentru haine

După ce ajunseră în capătul culoarului, deschizînd ultima uşă şi în faţa lor apăru o curte cimentată, de vreo 40 de metri pătraţi, închisă pe toate laturile de spatele clădirilor vecine. Lîngă unul dintre pereţi se afla o ladă mare Cînd îi dădură capacul la o parte, văzură că este plină cu cenuşa evacuată de la calorifer.

— Aveţi şi pivniţă? întrebă Apostolescu, în timp ce reveneau în cabinetul medical.

— Nu — replică scurt Dîrlogea.

În acel moment, se auzi soneria de la intrare.

Era Simionescu cu cele trei femei care le dusese la spital pentru consultarea medicală.

— Cum este? îl întîmpină Apostolescu

— Cum se vede! răspunse Simionescu înmînîndu-i trei certificate medicale.

Apostolescu le luă și, după ce-și aruncă o scurtă privire pe ele întrebă:

— Cine este doamna Constantinescu?

— Eu — zise una dintre ele.

— Vă rog să ne iertați că v-am reținut pînă acum. Sînteți liberă...

— Dar noi sărira într-un glas celelalte două paciente.

— Cu dumneavoastră mai avem de discutat — le spuse Apostolescu înmînîndu-i lui Lupu certificatele aduse de Simionescu.

Cînd se înapoie Simionescu, după ce o condusă afară pe pacienta căreia Apostolescu îi permise e să plece, era însoțit de doctorul legist Capolide.

— Doctore — îl puse în temă Apostolescu, — bănuim ca colegul dumitale, medicul Dîrlogea, se ocupă cu avorturi ilegale și am considerat că-i bine să participați la percheziția pe care o facem. Nu de alta, dar n-am certitudinea că aș putea deosebi un bisturiu de un forceps...

Era suficient pentru Capolide. Fără să mai piardă timpul, îndreptă spre dulăpiorul metalic și după ce-l deschise, începu să examineze instrumentele și flacoanele cu medicamente.

Fără să-i mai acorde atenție Apostolescu se întoarse spre Maier:

— Dă-i drumul și tu! După ce termini aici continuă la etajul întîi, unde bănuitul mai are un apartament, și apoi treci în pod.

— Am înțeles! confirmă Maier, nu tocmai încîntat de treaba care-l aștepta.

— Domnule procuror — mai adăugă Apostolescu —, în timp ce dumneavoastră și doctorul Capolide examinați instrumentele domnului Dîrlogea, eu mă voi ocupa de chestionarea pacientelor.

Lupu dădu aprobator din cap și îi restitui certificatele aduse de Simionescu, apoi văzînd că doctorul Dîrlogea vrea să-l urmeze pe căpitan, spuse:

— Vă rog să rămîneți aici și să ajutați la percheziții.

Apostolescu, fără să mai asculte avalanșa de proteste și imputări ale bănuitului, intră în sala de așteptare, unde rămîne Simionescu și celelalte două femei reținute după controlul medical.

— Cine este doamna Ileana Marinescu? întrebă el, după ce-şi aruncă privirea pe unul dintre certificate.

— Eu sînt — răspunse una dintre ele cu timiditate, o femeie de aproximativ 30 de ani, nu prea înaltă, dar foarte bine proporţionată.

Apostolescu îi examină faţa ovală, încadrată de un păr negru ondulat şi oprindu-şi privirea pătrunzătoare asupra ochilor ei mari şi luminoşi, spuse:

— Doamnă, la controlul medical, s-a constatat atît faptul că sînteţi însărcinată în luna a treia, cît şi faptul că în urmă cu 24 de ore... — ezită un moment, apoi continuă — vi s-a făcut o laminare în vederea efectuării unui chiuretaj. N-are nici un rost să negaţi aceste fapte — adăugă el cînd o văzu că vrea să protesteze —, ele sînt constatate în mod indubitabil. Dealtfel, vă atrag atenţia că femeia care consimte la întreruperea cursului sarcinii, este pedepsită cu închisoare. În funcţie de sinceritatea răspunsurilor dumneavoastră, vom putea aprecia situaţia în care vă găsiţi.

— Vă spun tot ce doriţi — zise ea speriată, în timp ce-şi mușca cu nervozitate buzele cărnoase şi frumos arcuite.

După ce dădu toate datele biografice, Apostolescu întrebă:

— De unde-l cunoaşteţi pe doctorul Dîrlogea?

— Îl cunosc de vreo zece ani, de cînd m-am măritat.

— V-a mai făcut întreruperi de sarcină?

— Da, de patru ori.

— I-aţi recomandat cunoştinţe de-ale dumneavoastră pentru întreruperi de sarcină?

— Da, cîteva prietene.

— Ce sumă urma să-i plătiţi pentru efectuarea chiuretajului?

După ce martora răspunse şi la această întrebare, Apostolescu îi indică măsuţa din încăpere şi o rugă să scrie o declaraţie asupra celor discutate precum şi numele prietenelor care-şi mai făcuseră întreruperi de sarcină la doctorul Dîrlogea.

În timp ce Simione cu îi dădea hîrtie de scris şi îi oferi stiloul lui, Apostolescu trecu la interogarea celeilalte femei

Cinci minute mai tîrziu era edificat. Martora era de asemenea însărcinată şi venea pentru prima oară la doctorul Dîrlogea, unde fusese trimisă de o colegă de serviciu, care şi ea, la rîndul ei, beneficiase în urmă cu două luni de serviciile acestui medic.

Cînd a doua martoră începu să-şi scrie declaraţia, Ileana Marinescu apropie de el şi îi înmînă coala de hîrtie:

— Aveţi declaraţia, domnule căpitan.

Apostolescu o parcurse repede şi spuse:

—E în ordine, puteţi pleca.

Femeia îl privi ezitînd, apoi se decise să-l întrebe temătoare:

— Credeţi că voi fi condamnată?

— Asta depinde de dumneavoastră, doamnă. Dacă peste şase luni, veţi avea o naştere normală, vom sista urmărirea penală.

Pe cînd Simionescu conducea afară pe prima martoră bucuroasă că a scăpat atît de ieftin, termină de scris şi cealaltă.

Cînd Apostolescu şi Simionescu intrară în cabinetul medical, îl văzură pe Capolide umplînd un geamantan cu diverse instrumente şi flacoane cu medicamente. În acest timp procurorul Lupu îşi pregătea parafa pentru sigilat.

— Degeaba îmi sigilaţi instrumentele... — începu Dîrlogea cu un calm forţat.

— De ce credeţi asta, domnule doctor? întrebă procurorul Lupu, în timp ce ţinea tacticos un chibrit aprins sub batonul de ceară roşie.

— Pentru că toate instrumentele pe care le-aţi luat, va trebui să mi le restituiţi. Ele sînt instrumente obstetrice, care nu pot lipsi din dotarea unui medic ginecolog...

— Chiar şi hegarele? întrebă ironic medicul Capolide.

— De chiar şi hegarele — răspunse pe acelaşi ton Dîrlogea.

— Chiar şi borcanul cu laminări? insistă Capolide, privindu-l ştrengăreşte pe sub pleoape.

— Borcanul pe care l-aţi găsit îl am de mult timp... de pe vremea cînd avorturile nu erau prohibite...

— Asta ar însemna că n-aţi mai umblat de mulţi ani la borcan? îl ispiti Apostolescu.

— Exact! — grăbi el să muşte din momeală.

— Trebuie să înţeleg că mai aveţi şi în altă parte o rezervă de laminări?

— Nu înţeleg! Ce vreţi să spuneţi? întrebă Dîrlogea cu prudenţă.

— Ilenei Marinescu i-aţi introdus ieri o laminare... De unde aţi avut-o, dacă n-aţi umblat la borcanul despre care vorbim?

Dealtfel — continuă Apostolescu, văzînd că răspunsul interpelatului întîrzie — coincidenţa face ca Ileana Marinescu să aibă şi o sarcină de trei luni! Curios nu?

— Sînteţi greşit informat! Într-adevăr, a trebuit să-i introduc doamnei Marinescu o laminare... [illegible] fiind singurul mijloc pentru [illegible] putea extirpa [illegible] vegetaţii vaginale în scopul asigurării unei naşteri normale...

Procurorul Lupu căută privirea lui Apostolescu [illegible] cînd sfîrşit [illegible] întîlni, [illegible] clătina capul întrebător [illegible] Apostolescu [illegible]

închise ochii într-un gest afirmativ [illegible] arăta cele două mîini cu degetele resfirate, se decise:

— Domnule doctor Dîrlogea — spuse el pe un ton sentenţios — în virtutea articolului 187 din Codul penal vă arestez sub învinuirea că deţineţi în mod ilicit instrumente speciale pentru întreruperea cursului sarcinii.

— Protestez!!! izbucni Dîrlogea.

— Nu [illegible] niţi [illegible] protestaţi deoarece avem pînă acum numele a trei femei cărora le-aţi provocat avorturi în ultimele trei luni. Eu cred [illegible] mărturiile [illegible] le dumneavoastră paciente în coroborare cu instrumentele găsite şi [illegible] care reprezintă suficiente probe pentru arestarea şi [illegible] dumneavoastră în judecată — preciză Apostolescu.

Capitolul XXII

LOGODNICUL DISPĂRUTEI

A doua zi dimineaţa, Apostolescu [illegible] Simionescu stăteau în biroul lor [illegible] îl aşteptau pe Maier [illegible] le prezinte rezultatul controlului efectuat în casa doctorului Dîrlogea.

— Şefu' [illegible] începu Simionescu — da' cu „coana Leanţa" ce facem, predăm dosarul?

— Ce-ţi trece prin cap?! Investigaţiile sînt continuate conform planului pe care l-am întocmit. În momentul în care una dintre urmele cercetate de colegii noştrii începe să dea rezultate, reluăm investigaţia. Deci, în paralel cu afacerea coletelor macabre ne ocupăm şi de dispariţia studentei Viorica Panaitescu. Asta-i tot!

Simionescu strîmbă din nas nemulţumit, îşi aprinse tăcut o ţigară şi după ce trase două fumuri, reluă:

— Tocmai începusem să verific relaţiile Linei Gligorescu, prin intermediul familiei Berbecaru cînd ne-a căzut pe cap afacerea cu studenta asta .. Nu-i mai bine ca eu să-mi văd de

treaba pe care am început-o?... făcu din nou o scurtă pauză și, văzînd că Apostolescu nu spune nimic, continuă! Din lista pe care am alcătuit-o cu doamna Berbecaru, au mai rămas trei familii neverificate. De asemenea, trebuie să alcătuiesc o listă similară cu doamna Niculescu, dar n-am mai trecut pe acolo. Eu propun să-mi reiau această activitate. Ce părere ai?

— Nu, nu este necesar să te ocupi tu cu aceste verificări.. Roagă-l pe maiorul Ciorcîdel, din partea mea, să preia și această cercetare. Noi avem suficient de lucru...

— Salut! spuse Maier intrînd în birou și, după obiceiul lui, grăbindu-se să ia loc pe cel mai apropiat scaun.

— Ai găsit ceva?! se grăbi să-l întrebe Apostolescu.

— Pe dracu! exclamă el supărat Pînă la ora zece seara am scormonit prin toate ungherele, de la demisol pînă în pod, fără să găsesc nimic din ceea ce te-ar fi interesat pe tine. Dealtfel, cred că nici nu ai sperat să găsesc ceva... Probabil că ai vrut numai să-ți bați joc de mine — adăugă el, în timp ce-și duse degetul arătător la obraz, într-un gest fără echivoc.

— Mă crezi în stare de așa ceva? răspunse Apostolescu privindu-l mustrător E adevărat că nu m-am așteptat să găsești cadavrul fetei. Chiar dacă a omorît-o el, practic n-ar fi avut cum să-i păstreze corpul patru luni de zile în casă.

— Atunci, de ce ți s-a năzărit să mă pui să-l caut? Numai pentru că el este ultima persoană care a văzut fata în viață?

— Nu, Gelule! Nu din cauza asta, deoarece ultima persoană care a văzut-o în viață este ceva foarte relativ... Ultima persoană care a văzut-o în viață — în cazul că a fost într-adevăr ucisă — este criminalul! Eu am plecat însă de la ideea că o operație de întrerupere de sarcină, mai ales cînd aceasta este avansată, poate duce la un accident fatal... de aceea am vrut să am o certitudine. Spune-mi, ai căutat bine?

— Poți să fii sigur! Nicăieri n-am găsit urme de ciment sau tencuială proaspătă și, de asemenea, nici o bucată de parchet n-a fost demontată de la locul ei în ultimii cinci ani. Am căutat peste tot trape sau ascunzători secrete, dar n-am găsit nimic; ceea ce înseamnă că, de fapt, nici nu există așa ceva.

— Pe sub cărbuni, te-ai uitat? întrebă Apostolescu, evitîndu-i privirea.

— Știai bine că, în mod obligatoriu, trebuie să-mi concentrez atenția asupra unei ascunzători atît de ideale... Crezi că ne-a fost ușor să mutăm, cu lopata, cîteva tone de cărbuni? întrebă el, încă mînios de munca de salahor pe care a trebuit s-o desfășoare Dedesubt se afla ciment, așa cum ți-am mai spus,

neviolat. Mai mult, am scormonit în lada cu cenușă și apoi am mutat-o din loc.. Sub ea era tot ciment vechi!

— Gelule, îmi pare rău că a trebuit să te pun s-o faci pe salahorul, dar n-am avut de ales! se mai scuză o dată Apostolescu, apoi, întorcîndu-se spre Simionescu, spuse: Continuăm ancheta, trecînd la interogarea logodnicului dispărutei. te rog să-l aduci pe Șerban Mărinescu.

— Cu mine mai ai vreo treabă? întrebă Maier.

— Nu, îți mulțumesc și te rog să nu fii supărat. Iar tu, Dane, cînd pleci, treci și pe la maiorul Ciocîrdel și roagă-l să preia cercetarea afacerii Gligorescu.

* *

O oră mai tîrziu, Simionescu intră în birou cu un tînar de vreo 25 de ani, pe care îl recomandă drept Șerban Marinescu.

Era de înălțimea lui Simionescu, dar, spre deosebire de detectiv, slab și cu umeri gîrboviți. Avea fața frumoasă, aproape cu trăsături feminine. Părul blond, era pieptănat cu multă grijă, ceea ce indica, că acordă multă atenție oglinzii; același lucru rezultînd și din pedanteria cu care era îmbrăcat.

Apostolescu îi arătă scaunul din fața biroului și-l invită să ia loc, în timp ce-i privea ochii, de un albastru spălăcit, care căutau spre el cu neliniște.

— Domnule Marinescu, după cum v-a informat și colegul meu, am reînceput anchetarea împrejurărilor în care a dispărut Viorica Panaitescu, logodnica dumneavoastră. În acest scop, vă rugăm să ne povestiți ce știți despre logodnica dumneavoastră.

— Am spus tot ce-am știu despre ea acum cîteva luni... Mai este nevoie să repet încă o dată? replică, ridicînd nemulțumit tonul.

— Da este nevoie să repetați tot, dar absolut tot ce știți despre logodnica dumneavoastră — ceru cu hotărîre Apostolescu în timp ce îl caracteriză. „Emotiv prin excelență și încearcă să-și ascundă timiditatea prin ridicări de ton".

— Atunci, vă rog mă întrebați — ceda el, plecîndu-și privirea.

— De cînd o cunoașteți pe Viorica Panaitescu?

— Din anul II de facultate [illegible] prieteni. [illegible] legătura dumnea[illegible] limita la o prietenie?

— Ne hotărîserăm să ne căsătorim în luna aprilie, [illegible] P[illegible]

— Știați că este însărcinată în luna a cincea?

— Știam că este însărcinată în luna a treia... Spun asta, deoarece Viorica a mai făcut un chiuretaj și în luna decembrie, așa că nu prea înțeleg cum a ajuns să aibă o sarcină atît de avansată... M-am gîndit și ulterior la această neconcordanță și am ajuns la concluzia că în decembrie nu și-a făcut chiuretaj, ci numai injecții cu ovocilină, care, probabil n-au putut să-i întrerupă sarcina. Aceasta fiind singura explicație a stadiului în care se găsea...

— Cu toate acestea, logodnica dumneavoastră a susținut, în decembrie trecut, că și-a făcut chiuretaj?

— Da, așa este. Din această cauză am fost atît de surprins ulterior, cînd am aflat, de la doctorii Antonescu și Dîrlogea că era în luna a cincea.

— În luna decembrie, cînd v-a spus că se duce să-și facă chiuretaj, n-ați însoțit-o?

— N-a vrut să mă ia cu ea, a spus că se duce cu o colegă a ei.

— V-a spus la ce doctor urma să meargă?

— Da, la doctorul Antonescu. Dealtfel, de cînd sîntem împreună, numai la el se ducea cînd cînd avea nevoie

— Și a avut nevoie de multe ori în această perioadă?

— . De vreo trei ori — răspunse logodnicul, înroșindu-se la față și plecîndu-și ochii.

— Cum l-ați cunoscut pe doctorul Antone.cu?

— După ce-a dispărut Viorica, cînd m-am dus -l întreb dacă știe ceva despre ea...

— De unde știați unde locuiește?

— Trecînd o dată cu Viorica prin fața casei sale pe strada Polizu, mi-a arătat unde locuiește.

— Vă rog să reveniți la ziua de 26 februarie, cînd a dispărut logodnica dumneavoastră. Încercați să vă reamintiți tot ce s-a întîmplat în acea zi.

— E foarte simplu. În dimineața acelei zile nu ne-am văzut deloc, deoarece făceam practică la spitale diferite. Pe la ora două după amiază, terminînd practica, m-am dus la cantină și am luat masa, apoi m-am dus la cămin, unde am rămas pînă s-a întunecat. Cînd am ajuns la Viorica, pe la ora șase și jumătate, tocmai începuse să se îmbrace...

— Vă rog să-mi descrieți îmbrăcămintea pe care a pus pe ea — ceru Apostolescu, în timp ce Simionescu, leoarcă de transpirație din cauza căldurii zăpușitoare, stenografia de zor, tamponîndu-și din cînd în cînd fruntea cu o batistă.

— O pereche de chiloți albi tetra, un furou scurt cu multe dantele, o fustă...

— Vă rog să precizați culoarea furoului și dacă era din nailon sau milanez?
— Avea culoarea bleu și era din nailon.
— Descrieți și fusta, vă rog.
— Era dintr-o stofă de tergal, bej închis, iar bluza era făcută dintr-o poplină de culoarea cicoarei. Cînd am plecat, și-a luat palt...
— Un moment! Nu purta ciorapi și pantofi?
— Vă rog să mă iertați, am uitat. Și-a pus un portjartier alb, de care și-a prins o pereche de ciorapi de nailon... În picioare și-a tras o pereche de cisme negre de cauciuc... Pe cap avea o căciuliță tricotată, dintr-o lînă maron... Paltonul era din stofă bleumarin.
— Purta poșetă?
— Da, avea o poșetă din piele groasă, la fel cu genţile de vînător...
— Purta ceas, inele sau alte podoabe?
— Nu, n-avea ceas. Avea însă un inel de aur cu două pietre una albastră și una roz, iar la gît un lănțișor de aur, de care era agățată o rîndunică ținînd [illegible] inimioara în cioc.
— Mai puteți face și alte precizări cu privire la ținuta vestimentară?
— [illegible] Marine [illegible] umeri.
— Știați [illegible] în [illegible] februarie urma [illegible] la doctor pentru a-și provoca un avort?
— Da, am știut.
— Discutase în prealabil cu doctorul Antonescu?
— Același lucru am întrebat-o și eu cînd m-a anunțat că se duce la doctor. Mi-a răspuns că, fiind o clientă veche a doctorului Antonescu, n-are nevoie să se programeze...
— La ce oră ați ieșit cu logodnica dumneavoastră din casă?
— Cred că era șapte și jumătate. În tot cazul, pe la ora opt fără un sfert ne-am despărțit în piața Buzești, colț cu strada Polizu. Ea s-a dus spre doctor, iar eu am plecat spre spitalul Brîncovenesc, unde trebuia să intru de gardă la ora opt.
— De ce ați lăsat-o singură? Nu vă puteați învoi în seara aceea pentru a o însoți la doctor?
— N-a vrut ca s-o însoțesc. Dealtfel, niciodată n-a dorit s-o acompaniez cînd se ducea să-și facă chiuretaj. Cred că era o superstiție — zise el ridicînd din nou umerii.
— Dumneavoastră ați insistat să mergeți cu ea la doctor?
— Bineînțeles! Cît timp am condus-o, de la ea pînă la Buzești, i-am explicat că ar fi mai bine dacă aș merge și eu. Mi-a

spus că n-are nici un rost să-mi pierd timpul deoarece ea merge cu colega noastră Nelly Naumescu, care o așteaptă în fața casei doctorului.

— Deci, ultima oară cînd ați văzut-o, a fost în ziua de 26 februarie, la ora opt fără un sfert, în piața Buzești. Așa-i?

În timp ce martorul dădu din cap afirmativ, Apostolescu îl servi cu o țigară. După ce Marinescu trase primul fum de țigară, începu să tușească zgomotos.

— E țigara prea tare? se interesă Apostolescu cînd văzu că s-a mai liniștit.

— Nu știu! Nu-mi dau seama, nu sînt fumător...

— Atunci de ce fumați? se miră Apostolescu.

— Ca să nu vă refuz... — zise el plecînd ochii rușinat

— Ce s-a întîmplat în ziua de 27 februarie, după ce ați ieșit din gardă?

— Deîndată ce-am terminat garda, m-am dus la Viorica acasă, dar n-am găsit-o. Presupunînd că a ieșit după cumpărături, am plecat la cămin și m-am culcat. Pe la ora prînzului am trecut din nou pe la ea, cu intenția s-o iau la cantină, și abia atunci mi-am dat seama că de fapt n-a mai venit acasă de cînd ne-am despărțit, cu o seară mai înainte.

— Cum ați realizat această situație?

— Cînd încuiam ușa, eu ascundeam cheia sus pe rama ușii, iar ea, neajungînd pînă acolo, o ascundea sub preșul de șters pantofii.

— Și la descuierea ușii, cînd n-o însoțeați dumneavoastră, cum proceda?

— Dacă sărea puțin, putea s-o dea jos și deschidea cu ea.

— Ce ați făcut cînd v-ați dat seama că nu s-a mai înapoiat acasă din seara precedentă?

— Am intrat în camera ei, am făcut focul și m-am întins puțin pe pat s-o aștept. După o jumătate de oră, tot întrebîndu-mă unde ar putea să fie, m-am dus la gazda ei care mi-a confirmat că în ziua aceea, nu o văzuse. Fiind ora mesei, m-am dus la cantină, cu speranța s-o găsesc acolo. Cît am stat la cantină, m-am tot interesat pe la colegii noștri, dar nu o văzuse nimeni. Apoi am trecut pe la alți colegi de-ai noștri și i-am întrebat dacă știu ceva despre Viorica. Rezultatul fiind negativ m-am dus din nou s-o caut acasă la ea... Apoi, văzînd că-i trecut de ora nouă și jumătate seara, am plecat la cămin.

A doua zi, constatînd că tot nu s-a înapoiat, m-am dus la doctorul Antonescu și m-am interesat de logodnica mea. Acesta mi-a spus că nu i-a făcut chiuretajul, deoarece avea o sarcină prea avansată și a trimis-o la doctorul Dîrlogea, un coleg de-al

lui. Aşa am ajuns şi la doctorul Dîrlogea, care, după ce m-a pus să-mi descriu logodnica, şi-a amintit de ea şi mi-a spus că a refuzat să-i provoace avortul deoarece avea o sarcină prea avansată. Vă daţi seama cît eram de dezorientat...

— Un moment! îl întrerupse Apostolescu. Aţi mai avut şi altă discuţie cu doctorul Dîrlogea?

— Da, a început să-mi reproşeze că este o ruşine ca doi oameni care azi-mîine vor fi doctori, să dea dovadă de atîta ignoranţă şi să lase o sarcină să evolueze atît de mult. N-am avut chef să-i ascult logosul, şi am plecat la spitalul unde făceam practică. Cînd am terminat, am trecut din nou pe la Viorica şi văzînd că tot nu a apărut, m-am dus la cămin, unde am discutat cu colegul meu de cameră, Săndulescu, care m-a sfătuit să anunţ pe cineva din familia ei.

În aceeaşi după amiază am dat un telefon la Doina, sora Vioricăi, care locuieşte la Vaslui, şi a doua zi a venit cu soţul ei la Bucureşti. După ce ne-am mai dus încă o dată acasă la Viorica, am plecat la poliţie şi am sesizat dispariţia. Asta-i tot ce pot să vă spun — termină el.

— Am să vă rog să-mi faceţi cîteva precizări asupra vieţii particulare a Vioricăi. În cei aproape patru ani petrecuţi împreună, aţi avut impresia că a mai întreţinut legături de ordin sentimental şi cu altcineva?

Interlocutorul începu să se frămînte în scaun, apoi înroşindu-se din nou, începu să vorbească cu ochii plecaţi

— Da, a existat o astfel de situaţie... anul trecut, cînd am fost trimişi la practică în provincie...

— Continuaţi, vă rog — îl încurajă Apostolescu.

— Cu toată opoziţia mea, a cerut să fie trimisă la Ploieşti, unde era repartizat şi un coleg de-al nostru pe care ştiam că-l plăcea. Cînd s-a înapoiat, după două luni, mi-a cerut să ne despărţim, deoarece avea intenţia să se mărite cu colegul respectiv. Toate insistenţele mele au fost zadarnice, hotărîrea ei era luată. Cînd colegul meu de cameră m-a văzut atît de deprimat, mi-a cerut să-i spun ce am. După ce i-am povestit totul, a discutat şi el cu ea şi a convins-o să reluăm legătura noastră. Chiar în ziua cînd ne-am împăcat, am hotărît ca în aprilie viitor să [illegible] căsătorim şi am anunţat evenimentul familiilor noastre.

— Ştiţi [illegible] după ce v-aţi împăcat, [illegible]-a mai văzut cu acest coleg?

— Nu [illegible] a nu [illegible] spun [illegible] după o curtă [illegible].

— Cum se numește colegul la care v-ați referit?
— Mircea Pîrjol.
— De fapt, dumneavoastră, cum vă explicați dispariția Viorică?
— Vă rog să mă credeți că m-am tot gîndit la asta dar nu am putut găsi nici o explicație..
— Mai știți vreun alt medic unde ar fi putut să se ducă după refuzul doctorului Dîrlogea?
— Nu, nu cunosc.
— Vă vedeați în fiecare zi?
— Începînd cu luna ianuarie, datorită faptului că făceam practică la spital diferite și trebuia să ne pregătim pentru examene, ne vedeam mai rar, o dată la două zile.
— Domnule Marinescu, n-ar fi posibil ca Viorica, fiind refuzată de doctorul Dîrlogea, să fi apelat pentru avort la vreunul dintre colegii dumneavastră? insinuă Apostolescu
— Nu, nu cred că ar fi avut curajul să se dea pe mîna unui student spuse el cu convingere.
— Domnule Marinescu, ținînd seama de faptul că ați fost despărțit de Viorica în perioada de vară, cînd făcea practică la Ploiești, și avînd în vedere și faptul că sarcina a apărut cam în acel timp, nu v-ați gîndit că copilul pe care-l aștepta ar fi putut să nu vă aparțină?
— Nu, nu m-am gîndit!... Eu știam că este în luna a treia..
— Atunci, de ce n-ați lăsat copilul să trăiască? Doar erați hotărîți să vă căsătoriți, nu?
— Ea a decis să nu-l lase Se temea să nu-și supere familia cînd o va vedea că apare la ofițerul stării civile cu burta la nas
— Vă rog să-mi spuneți, unde poate fi găsit Mircea Pîrjol?

*

*   *

— C[illegible] parere ai, Dane? întrebă Apostolescu cînd rămasera singuri.
— Eu rețin două aspecte: primul, această iubire de o vară cu Mircea Pîrj[illegible]l, [illegible]i al doilea, de und[illegible] at[illegible], influența [illegible] Sandul [illegible]u d[illegible]-a reușit să-i impace atît de r[illegible]pede pe [illegible] doi more[illegible]?
— Exact. Astea-s întrebările la care trebui[illegible] a [illegible] pu[illegible] [illegible] Începem cu domnul Pîr[illegible]l, [illegible]a că d[illegible] fu[illegible] [illegible] Apostolescu, aprinzîndu-și gînditor o țigară

Capitolul XXIII

AUDIEREA LUI MIRCEA PÎRJOL

Mircea Pîrjol era un bărbat înalt, suplu, cu o figură interesantă, nasul mic, fruntea lată și ochii plini de vioiciune. Deși vremea era foarte călduroasă, purta un costum complet, dintr-o stofă gri, subțire, la care era asortată o cravată din mătase naturală, iar în picioare avea o pereche de pantofi-sandale.

Cum intră în birou și Simionescu îl prezentă lui Apostolescu, luă loc pe scaunul oferit și întrebă degajat, și nu fără ironie, cărui fapt datorește plăcerea de-a se afla la poliție?

Apostolescu trebui să-și mărturisească că nu-i displăcea, chiar deloc, figura inteligentă și deschisă a noului venit.

— Dumneavoastră, cărui fapt credeți că datorați plăcerea la care vă referiți? întrebă el zîmbind.

— De, știu eu?... Sînt multe posibilități... De exemplu, s-ar putea să vă intereseze metodele folosite de studenții de la Facultatea de Medicină pentru a-și lua cu bune rezultate examenele... sau, poate, părerea mea despre importanța cuceririi Cosmosului de către om... sau, și așa mai departe!

—Recunosc cu uimire că ați mers direct la țintă! zise Apostolescu amuzat. Într-adevăr, v-am invitat la noi pentru:... „și așa mai departe".

— Ce urmează acum? Să vă răspund imediat sau, poate, mai este cazul să faceți vreo mică localizare?...

— Cred că singura soluție ar fi să vă fac unele precizări, altfel... riscăm să ne lăsăm surprinși de sosirea secolului douăzeci și unu, bineînțeles, fără a fi depășit stadiul actual al interesantei noastre discuții. V-am chemat — continuă Apostolescu, adoptînd o mină serioasă — pentru a vă cere unele referințe despre colega dumneavoastră Viorica Panaitescu.

Pîrjol îl privi un moment mirat, apoi, făcînd o mișcare de resemnare cu capul, spuse:

— În măsura în care vă pot fi de folos, sînt la dispoziția dumneavoastră.

— De cît timp o cunoașteți pe Viorica Panaitescu?

— De vreo cinci ani, de cînd sîntem colegi de facultate.

— Ce părere aveți despre ea?

— M-ați luat prin surprindere, n-am nici o părere! Am discutat cu ea o singură dată, acum un an și jumătate, cînd ne-am văzut pentru a-mi da niște notițe care-mi trebuiau la un examen. Ne-am întîlnit pe podul Elefterie pe la nouă seara și am discutat aproape o oră, pînă am ajuns în fața locuinței ei. Toată discuția noastră s-a rezumat numai la examenele pe care trebuia să le susținem în următoarele două săptămîni, așa că vedeți... nu mi-am format nici o opinie asupra ei.

— Nu i-ați făcut niciodată curte?

— Nu, deoarece știam că este încurcată cu un coleg de-al nostru, Șerban Marinescu, cu care urma să se căsătorească.

— Din cîte știm, ați făcut practică împreună la Ploiești, oare în cele două luni nu v-ați văzut niciodată?

— Trebuie să vă fac două precizări: mai întîi, am făcut practică la două spitale diferite, și apoi eu sînt ploieștean... Vă dați seama că, fiind în orașul meu natal, am avut suficiente „obligații" pentru a nu mai fi tentat să mai contractez și altele.

— Cum explicați faptul că, după ce s-a întors de la practica făcută la Ploiești, i-a cerut lui Marinescu să nu se mai vadă cu ea, deoarece dorește să se căsătorească cu dumneavoastră? atacă repede Apostolescu.

— Am aflat despre treaba asta în decembrie trecut — răspunse Pîrjol cu multă siguranță. Mai întîi am fost intrigat de felul în care a început să mă privească Șerban, mai exact, să mă evite Apoi, am primit explicațiile cuvenite de la colegul nostru comun Săndulescu, care a venit la mine să-mi ceară s-o las în pace pe Viorica Panaitescu. Cînd i-am replicat că nu înțeleg ce vrea, a început să-mi spună că Viorica l-a anunțat pe Șerban că se va căsători cu mine. Vă puteți închipui ce mutră poate să facă un om care, cu un minut înainte, habar n-avea cît de aproape-i de fericire!... La început, am încercat să-l conving că poate n-a reținut bine numele fericitului viitor mire. Apoi, i-am explicat că la oficierea unei căsătorii — dacă nu s-a schimbat ceva între timp — se cere acordul ambelor părți, iar eu, ca reprezentant al părții mele, nu sînt dispus să mă căsătoresc cu ea... Dacă după reîncarnare am să-mi schimb decizia, voi avea grijă să-l anunț din timp, bineînțeles cu condiția să știu în ce ființă îi va sălășlui sufletul, după ce-a trecut cu el prin purgatoriu.

Cred că Săndulescu este cel puțin cu un minut mai deștept decît mine, deoarece, cînd a văzut confuzia în care m-a azvîrlit vestea lui, a izbucnit într-un hohot de rîs. Cînd în sfîrșit s-a mai potolit, a spus, îmi amintesc exact. „E grozavă, dom'le! Cum l-a dus de nas pe mocofan!"...

Pînă la urmă s-a hotărît să-mi explice că, după părerea lui, Viorica — văzînd probabil că pînă la terminarea școlii a mai

rămas o jumătate de an, fără ca Şerban să ia vreo decizie — s-a hotărît să-l bage în iteză prin ce mai infailibil [illegible] modă gelozia.

Întrucît Săndulescu considera că [illegible] doi amorezi ţi-i mult [illegible] la celălalt şi ar fi bine [illegible] m-a pus [illegible] angajamentul că nu voi infirma [illegible] nul cu privire la [illegible] atoria noastră. Deşi am fost totdeauna discret — atunci cînd nu deschidem gura să vorbesc — cu dumneavoastră am făcut o excepţie — zis el, ridicîndu-şi braţele într-un gest de scuză, voit ipocrit.

— Ştiţi cumva ce-a făcut Săndulescu, după ce s-a explicat cu dumneavoastră?

— Da, sigur că ştiu! M-am întîlnit a doua zi cu el şi mi-a povestit toată tărăşenia. De la mine s-a dus direct la Viorica şi i-a spus despre proiectul „nostru" de căsătorie. Astfel, a convins-o rapid să nu mai întindă aţa şi să se împace cu Şerban... că şi-a atins scopul. Ca urmare, au sărbătorit toţi trei evenimentul împăcarii la un restaurant. Deci — trase concluzia Pîrjol — se poate spune că din această afacere au ieşit trei oameni fericiţi şi un năpăstuit. În categoria fericiţilor au intrat cei doi amorezi şi Săndulescu, care a băut în seara precedentă, după cum se lăuda, o bursă întreagă a primilor doi. Năpăstuitul eram eu, deoarece pînă la oficierea căsătoriei lor, n-aveam voie să-i spun adevărul lui Şerban şi, în consecinţă, trebuia să-i suport pe nedrept privirile pline de adversitate.

— Domnule Pîrjol, aţi putea să-l caracterizaţi, în cîteva cuvinte, pe Şerban Marinescu?

— Desigur! E cel mai simplu lucru. Numai ca sînt nevoit să vă dau un avertisment: punctu-mi forte nu în obiectivitate trebuie căutat. Deci, pentru a-mi reduce din subiectivitate, folosiţi nişte corective corespunzătoare. În cîteva cuvinte — adăugă Pîrjol meditativ — s-ar putea spune că este un om serios şi onest. Cred că singura lui parte negativă constă în timiditate şi lipsă de personalitate. Am impresia că dacă ar ridica cineva tonul la el, ar intra imediat sub masă.

— Cum aţi ajuns la această concluzie?

— Faptul că a trimis la mine un intermediar să mă roage să-i las iubita în pace, consideraţi că reprezintă o dovadă de bărbăţie? spuse el, clătinîndu-şi scîrbit capul.

— Dumneavoastră, de exemplu, cum aţi fi reacţionat? îl întrebă Apostolescu amuzat.

— L-aş fi luat la palme pe Don-Juan-ul respectiv pînă ar fi priceput că iubita colegului trebuie respectată.

— Ei bine, nu toată lumea este atît de violentă ca dumneavoastră... Vedeţi, mai există şi oameni paşnici! îl mustră

Apostolescu, în glumă, apoi continuă Domnule Pîrjol, ce părere aveți despre dispariția Vioricăi Panaitescu?

— Vă mărturisesc că nu înțeleg nimic! Unii colegi susțineau că, refuzată de doctor, s-a dus să nască undeva la țară. Eu mă îndoiesc de veridicitatea unei astfel de ipoteze, din mai multe motive: primo, nu putea să plece atît de precipitat, încît să nu-l anunțe pe tatăl copilului; secundo, nu trebuia să plece cu patru luni înainte de naștere, și terțio, trebuia să găsească pînă acum un mod de a-și motiva absențele la facultate sau de a-și anunța familia.

— Deci, cum explicați această tăcere?

— Admit posibilitatea unui accident care i-a luat viața — spuse el cu tristețe Apropo vă rog să mă iertați dacă mă amestec în treburile dumneavoastră polițienești.. S-a cercetat dacă printre cadavrele neidentificate descoperite în lunile februarie și martie, n-ar fi putut să fie și cel al Vioricăi?

— Este primul lucru care se face atunci cînd se sesizează o dispariție... Dar, cu toate cercetările făcute, nu s-a putut descoperi nimic în această direcție — răspunse Apostolescu, clătinîndu-și capul îngîndurat. Spuneți-mi, domnule Pîrjol, — reluă Apostolescu —, n-ar fi oare posibil să fi apelat pentru avort la vreunul dintre colegii ei?

— Cred că puteți exclude această ipoteză din două motive: mai întîi, n-ar fi avut curajul să se dea pe mîna unui student care abia acum învață abecedarul, și apoi, admițînd că a trecut peste această prudență elementară, mă îndoiesc că printre colegii noștri ar fi existat vreunul care să-și asume o astfel de răspundere.

— Bine, domnule Pîrjol — zise Apostolescu, ridicîndu-se de pe scaun și întinzîndu-i mîna — vă mulțumim pentru bunăvoința cu care ne-ați răspuns.

* *
* *

— Șefu' — zise Simionescu după ce rămaseră singuri — să mă duc după Săndulescu?

— Nu, deocamdată, nu-i cazul. Depoziția domnului Pîrjol a lămurit și succesul fulgerător pe care l-a avut misiunea de conciliere a lui Săndulescu. Mai degrabă, aș vrea să știu ce se ascunde în spatele Vioricăi Panaitescu.. — zise gînditor Apostolescu.

— Am înțeles! Mă duc s-o caut pe Nelly Naumescu, colega ei

— Exact. Dacă! Poftește-n pentru după amiaza la noi.

Capitolul XXIV

AUDIEREA LUI NELLY NAUMESCU

Nelly Naumescu era o fată înaltă şi voinică, chiar grăsuţă. Avea un cap frumos, cu [illegible] şi părul [illegible]. Ştiind că este o femeie frumoasă, mi se părea că încerca să arunce o privire cuceritoare spre Apostolescu, iar atunci cînd [illegible] pe scaunul oferit avu grijă, înainte de-a urma invitaţia, să-l tragă mai înapoi, spre centrul camerei, pentru a nu-l lipsi pe anchetator de posibilitatea de a-i admira picioarele.

— Domnişoară Naumescu, ştiind că aţi fost colegă şi prietenă apropiată cu Viorica Panaitescu, vă rugăm să ne spuneţi tot ce ştiţi despre ea...

— Vai, cu plăcere — îl întrerupse ea, cu o voce afectată, din care nu lipsea un accent ardelenesc. Desigur, mie Viorica îmi spunea tot ce făcea, ca de altfel şi eu ei... Ştiţi, n-aveam secrete una faţă de cealaltă...

— V-a spus că era însărcinată? o întrebă el, pentru a-i conteni volubilitatea.

— Desigur, încă din luna noiembrie. În luna decembrie şi-a făcut nişte injecţii la doctorul Antonescu, dar fără succes... Apoi a tot amînat, pînă s-a decis să se ducă din nou la doctor... Asta se întîmpla pe la sfîrşitul lunii februarie...

— Dacă sînteţi amabilă, relataţi-mi, vă rog, unde şi ce-aţi discutat cu Viorica în seara de 26 februarie?

— M-am întîlnit cu ea la cursuri şi, începînd să sporovăim, ca de obicei, mi-a spus că s-a decis să se ducă în seara respectivă la doctorul ei pentru a-şi provoca avortul...

— V-a cerut s-o însoţiţi? întrebă din nou Apostolescu.

— Da, da' fără să insiste ca altădată...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că am însoţit-o de cîteva ori în astfel de situaţii. De altfel, şi ea pe mine — adăugă fără jenă — aşa că mi-am dat seama că apelează la mine mai mult formal, în virtutea unui obicei stabilit între noi. De fapt, aveam o treabă în ziua aceea, aş fi amînat-o dacă nu-mi dădeam seama că se poate lipsi de mine.

— Cînd aţi fost audiată prima oară la poliţie, aţi declarat că cererea colegei dumneavoastră de-a o însoţi era îndoielnică. De ce?

— [illegible] de dispariţia Vioricăi pentru [illegible] tot așa s-a întîmplat cu trei zile mai înainte. De altfel, nici n-am considerat că acest fapt are vreo semnificaţie — zise zîmbind cu cochetărie.

— [illegible] dumneavoastră [illegible] Nu bănuiţi cine ar mai fi putut s-o însoţească în afară de dumneavoastră?

— Nu, nu-mi dau seama — zise clătinîndu-şi capul cu regret.

— Poate că apelase la altă colegă? încercă s-o ajute Apostolescu.

— Aş! Toate sînt nişte capete indiscrete. N-ar fi riscat Viorica să se ducă cu o oarecare la doctor, ca a doua zi să afle tot institutul că şi-a făcut avort!

— Atunci, poate a însoţit-o vreun bărbat?

— Poate, da' care?

— N-avea pe nimeni mai apropiat?

— Numai pe mocofanul de Marinescu. Niciodată n-am înţeles ce-a găsit la lunganul ăsta insipid! Pe cît este de mare, pe atît este lipsit de personalitate, parcă-i o fetişcană ieşită din pension. Şi culmea e că-l mai şi iubea! adăugă ea revoltată.

— Cu alt bărbat n-a mai avut legături?

— Nu! Niciodată! Dacă ar fi apărut altcineva în viaţa ei, fără îndoială, mi-ar fi spus.

— Dar cu Mircea Pîrjol, ce-a fost? Se spunea că urmau să se căsătorească, nu? o provocă Apostolescu.

— Aş! Era numai un joc pe care l-am pus la cale eu şi Viorica, da' rezultatul a fost extraordinar. De unde, pînă la farsa pe care am montat-o, Şerban ocolea întotdeauna luarea unui angajament, după ce l-am aiurit parcă era altul. Tot timpul se ţinea după ea şi-o ruga să-l prefere pe el... — zise martora rîzînd satisfăcută.

— Credeţi că o iubea sincer pe Viorica?

— Asta fără nici o îndoială! Era leşinat după ea.

— Cînd aţi văzut-o pentru ultima oară?

— Dimineaţa, la cursuri.

— Cînd v-a spus că s-a decis să-şi provoace avortul, v-a precizat la ce doctor urma să meargă?

— Nu, da' era firesc să se ducă la doctorul Antonescu, cu care se obişnuise. Ştiţi, în astfel de chestii nu-i prea plăcut să schimbi doctorul.

— Vă rog să-mi spuneţi în ce împrejurări aţi aflat pentru prima dată de dispariţia colegei dumneavoastră?

— Păi, staţi să-mi amintesc... — zise ea, concentrîndu-şi gînditoare privirea pe poşeta de lac vernil, asortată cu rochia din mătase naturală, pe care o ţinea pe genunchi!... Deci... simbătă am stat de vorbă... Duminică în cămin... Da! se decise ea. Luni dimineaţa a venit la mine o colegă să-mi spună că Şerban a întrebat-o dacă ştie ceva despre Viorica. La început, n-am înţeles despre ce-i vorba şi i-am replicat colegei mele că trebuia să-l sfătuiască să dea un anunţ la rubrica „pierderi", unde să înscrie: „Pierdut una bucată logodnică rog trimiteţi poşeta — care-i amintire de familie — şi păstraţi restul..." Am renunţat însă la glumă cînd colega mea a precizat că a plecat să-şi facă un chiuretaj şi de atunci n-a mai venit acasă. M-am gîndit imediat, cum era şi firesc în asfel de situaţii, la un accident fatal şi am plecat să-l caut pe Şerban. Cînd l-am găsit, era foarte îngrijorat şi mi-a repetat ce-mi spusese mai înainte colega mea. Aşa am aflat despre dispariţia Vioricăi.

— Am să vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut în seara cînd Viorica s-a dus la doctor

— Am fost cu prietenul meu la un restaurant.

— Şi duminică?

— Deosebit de faptul că eram mahmură după chefuul făcut cu o noapte înainte, afară era frig şi urît aşa că am preferat să stau la cămin şi să citesc o carte.

— N-aţi ieşit de loc? Nici chiar pentru a' lua masa la cantină?

— Nu, n-am avut nevoie. Primisem cu o zi mai înainte, un pachet cu alimente de acasă, de la Arad, şi m-am „ocupat de el" Ştiţi, mama face nişte cîrnaţi şi nişte prăjituri, lux... — spuse ea înghiţind în sec.

Apostolescu asocie gestul cu formele pline ale interlocutoarei şi, zîmbind discret, îi mulţumi pentru bunăvoinţa cu care-i răspunsese.

*

* *

— Ai reţinut poanta, Dane? întrebă Apostolescu cînd rămaseră numai ei.

— Da, şefu'! E tare... Să mă duc să-l aduc?

— Nu, să nu ne pripim Du-te la spitalul Brîncovenesc şi verfică-i activitatea din noaptea de 26 spre 27 februarie. E clar?

— Clar! răspunse Simionescu, salutîndu-l după obiceiul lui cu două degete duse la frunte şi părăsind grăbit birou

Capitolul XXV

ȘERBAN MARINESCU ESTE DIN NOU AL DIAT

— Cum e, Dane? Întrebă Apostolescu, intrînd a doua zi în birou.

— Felicitări! Ai fler...

— Știu, Dane, așa-i, întodeauna am fler, cu' o singură excepție, din păcate esențială, cînd te-am luat colaborator... Dar, să lăsm necazurile, spune-mi ce-ai făcut?

— Lasă, șefu', că știu eu.. — replică Simionescu pe același ton de glumă. Peste tot te plîngi că-ți mănînc sufletul și, în realitate, o clipă nu mă lași să-l trag pe al meu..

— Dă-i drumul — ceru Apostolescu, privindu-l cu o severitate simulată.

— M-am dus la administrația spitalului și am controlat în registrul de evidență al personalului ce-a făcut „amicul" nostru în noaptea care ne ,interesa...

— Și, ce-a făcut? îl întrerupse nerăbdător Apostolescu?

— A intrat în spital la ora nouă și un sfert seara...

Apostolescu își țuguie buzele și scoase printre ele un șuierat ușor.

— Da' stai, că n-am terminat! M-am uitat în ce secție a făcut de gardă și care a fost medicul de serviciu. Aflîndu-i numele, inclusiv adresa — de la o asistentă frumușică, nevoie mare! — m-am dus acasă la domnul doctor, să-i cer niscaiva relații. Da' domnu' doctor era recalcitrant și n-a lipsit mult să mă trimită la plimbare, pe motiv că era trecut de ora nouă seara. Da' pînă la urmă, cînd s-a hotărît să aprindă lumina și să mă primească în vestibul, cine crezi că era domnu' doctor?

— Dacă ai să te decizi să-mi spui, poate am să aflu.

— Marian Gabrielescu!

— Cine mai e și ăsta?! zise Apostolescu privindu-l contrariat.

— Uvertura de la „Locomotiva"

— Care uvertură, mă?!

— Ăla mărunțelu' cu nasu' mare...

— Gavrilă, mă? Păi de ce nu spui așa! Ce mai face?

— S-a însurat, s-a îngrășat și are un „Trabant" prăpădit . A. să nu uit, spunea că vrea să te vadă.

— În regulă, să-mi dai adresa lui. Acum, spune-mi ce-ai mai aflat?

— Marian şi-a amintit perfect de noaptea care ne interesa pe noi, deoarece a fost singura în care a făcut de gardă în anul ăsta. Mi-a spus că, pe la ora unu noaptea, au avut tărăboi cu un accident de circulaţie şi că, avînd nevoie de asistenţa lui Marinescu, doi felceri l-a căutat prin tot spitalul, da' fără spor... Abia pe la ora patru dimineaţa a apărut, cînd tărăboiul se terminase. De unde Marian era hotărît să-i facă raport, cînd l-a văzut aşa de pricăjit, l-a lăsat în pace. Aşa-s rugbiştii, băieţi buni — îşi încheie Simionescu raportul, dînd aprobator din cap.

Apostolescu, fără să facă vreun comentariu, decise:

— Dănuţ, ia du-te tu uşurel... şi adu-l trăsnet pe domnul logodnic!

* *

Jumătate de oră mai tîrziu. Şerban Marinescu, mai emoţionat ca la prima sa vizită, se afla pe scaunul din faţa biroului lui Apostolescu.

— Domnule Marinescu, v-am chemat pentru a vă ruga să ne relataţi cum a decurs ultima dumneavoastră întîlnire cu Viorica Panaitescu. Da, ştim că ne-aţi mai povestit asta o dată, dar este necesar să vă repetaţi depoziţia! Vă rog să vă limitaţi numai la cele petrecute după ce-aţi ajuns la Viorica şi pînă în momentul despărţirii — completă Apostolescu pentru a-i para protestul pe care i-l citi în ochi.

Interlocutorul înghiţi de cîteva ori în sec, apoi, evitînd privirea stredelitoare a detectivului, începu să vorbească cu voce nesigură.

Cînd îşi termină relatarea, Apostolescu constată că nu s-a abătut cu nimic de la declaraţia anterioară.

— Domnule Marinescu, după ce v-aţi despărţit de logodnica dumneavoastră în piaţa Buzeşti, la ora opt fără un sfert, ce-aţi făcut? V-aţi dus direct la spitalul Brîncovenesc?

— Da! veni răspunsul grăbit al chestionatului.

— Bine, acum vă rog să ne mai spuneţi o dată ce-aţi făcut a doua zi, după terminarea gărzii de la spital.

Parcă mai sigur pe el, Marinescu relată din nou, vechea declaraţie.

— Trebuie să vă mărturisesc că am o mare nedumerire. Ştiţi, nu pricep de ce-aţi colindat timp de două zile pe la toţi colegii de facultate pentru a-i întreba dacă ştiu ce... despre logodnica dumneavoastră şi aţi neglijat-o pe Nelly Naumescu? Adică tocmai persoana care, în mod normal, ar fi trebuit să

cel mai bine informată asupra celor petrecute, deoarece, din cîte știați, urma s-o însoțească pe Viorica la doctor?

Marinescu rămase cîteva clipe interlocat, apoi se grăbi să răspundă cu convingere:

— Ba, m-am dus la ea... A fost unul dintre primele drumuri pe care le-am făcut cînd mi-am dat seama că s-a petrecut ceva anormal... dar n-am găsit-o la cămin... probabil că era plecată la cantină.

— În ce zi ați fost la Nely?

— Duminică, în ziua de 27 februarie.

— La ce oră?

— Păi, cred că era ora unu, adică în timpul mesei..

— Și după ora unu, n-ați mai încercați s-o vedeți?

— Ba da, am mai trecut de vreo două ori pe la cămin, dar tot n-am găsit-o...

— În ziua la care vă referiți, Nelly Naumescu n-a ieșit deloc din cămin! De ce n-ați căutat-o? atacă tăios Apostolescu?

Interlocutorul, parcă înverzit la față, începu să-și privească tăcut palmele strîns împreunate.

— Faptul că nu v-ați dus în primul rînd la Nelly Naumescu, are o singură explicație — .. Dumneavoastră ați știut că Viorica n-a fost însoțită de colega ei. Și cine ar fi putut să fie atît de bine informat, dacă nu cel care a însoțit-o în realitate? Adică dumneavoastră!

— Nu, nu-i adevărat! Eu am plecat la spital!... încercă el să protesteze.

— Bine, atunci să revenim la povestea cu spitalul. Dacă v-ați despărțit de Viorica la ora opt fără un sfert, cum se explică faptul că ați ajuns la spital la ora nouă și un sfert?

— Troleibuzul 94 a mers încet... știți, era zăpadă mare și a fost și un accident de circulație... — îngăimă el.

Apostolescu privi spre colaboratorul său și-i arătă telefonul. Simionescu, fără să mai ceară alte explicații, își ridică chintalul de pe scaun și se îndreptă spre dulapul de oțel, de unde reveni cu o carte de telefon. O puse pe biroul lui și, după ce răsfoi puțin, ridică receptorul telefonului și formă un număr. Cînd i se răspunse, începu să vorbească:

„Alo! I.T.B.-ul? Dați-mi vă rog legătura cu serviciul de dispecerat — la telefon locotenentul de poliție Simionescu.. Vă rugăm să ne puneți cumva de față urmărit traficul pe linia de troleibuz 94 în ziua de 26 februarie trecut, între orele 19,30 și 21,00, pe porțiunea Piața Bu[illegible], Piața Unirii D[illegible]pt"

În pauza care urmă, își scoase o țigară și o aprinse, apoi reluă dialogul

— „Exact! 26 februarie... Deci, nici o perturbare în circulația liniei 94.. Vă foarte mulțumesc... Alo! Alo! Iertați-mă, mai am o întrebare. În cît timp parcurge troleibuzul 94 distanța Piața Buzești — Piața Unirii? Încă o dată vă mulțumesc!"

Simionescu privi spre Apostolescu și precizâ cu indiferență

— Traficul s-a desfășurat în condiții normale și, conform itinerariului, distanța respectivă se acoperă în nouă minute..

— Deci, ținînd seama de precizarea făcută de I.T.B. — reîncepu Apostolescu — vă rugăm să ne relatați cum v-ați petrecut timpul în cele 90 de minute, minus cele 10 necesare pentru a ajunge la spital?!

Interogatul, fără să răspundă, continua să-și frămînte palmele, în timp ce umerii săi și așa căzuți coborîră și mai mult.

— Vă atrag atenția că, dacă nu vă explicați, vă voi aresta sub învinuirea de ucidere a Vioricăi Panaitescu! precizâ neîndurător Apostolescu.

— Am să vă spun totul... — se decise cu vocea gîtuită. Recunosc că am fost cu Viorica la doctor...

— Nu așa! De la început! Adică după ce ați plecat de acasă împreună.

— Ne-am îndreptat spre piața Buzești și am mers pe strada Polizu, pînă la doctorul Antonescu...

— La ce oră ați ajuns la el.

— Cred că era opt fără un sfert. După aproximativ douăzeci de minute, ne-a primit și, consultînd-o pe Viorica, a constatat că este însărcinată în luna a cincea. Ne-a spus că este o operație foarte dificilă și nu se bagă, dar ne poate recomanda unui prieten de-al său care este specialist în astfel de avorturi. Apoi, apropiindu-se de fereastră, ne-a arătat peste drum locuința doctorului Dîrlogea. Viorica a consimțit să se ducă la el și doctorul Antonescu i-a dat un telefon în prezența noastră și l-a anunțat că-i trimite o pacientă.

— Cînd am ajuns în fața locuinței doctorului Dîrlogea, Viorica mi-a spus s-o aștept afară pînă discută cu medicul. Astfel, eu am rămas în stradă... După vreo zece minute, a ieșit fără palton și mi-a spus că s-a înțeles cu doctorul Dîrlogea să-și facă avortul chiar în seara aceea. Am întrebat-o dacă n-ar fi bine să vin și eu, dar ea mi-a spus că nu e cazul să pierd cîteva ore degeaba. La insistențele mele de-a o conduce acasă după chiuretaj, mi-a spus să vin pe la ora douăsprezece noaptea, cînd presupunea că va termina, și s-o aștept în stradă. Apoi ne-am sărutat și ea a intrat în casă, iar eu m-am dus la spital, unde am rămas pînă aproape de miezul nopții, cînd am plecat s-o aștept pe Viorica...

— Continuaţi — îl îndemnă Apostolescu — văzîndu-l că se opreşte.

— Am stat în faţa locuinţei doctorului, pînă aproape de ora patru dimineaţa, cînd îngheţat de frig, m-am înapoiat la spital.

— Nu aţi fost îngrijorat, cînd aţi văzut că nu apare?

— Nu, deloc. M-am gîndit tot timpul că terminase operaţia înainte de venirea mea şi a plecat singură.

— De ce n-aţi trecut pe la ea pe acasă, înainte de-a vă înapoia la spital?

— Ştiam că uşa de la intrarea blocului ei se închide noaptea. Aşa cum vă spuneam, m-am dus la spital şi după ce-am terminat garda am trecut pe la Viorica, dar uşa era încuiată. Mi-am spus că o fi ieşit după cumpărături, şi am plecat la cămin şi m-am culcat.

— Cînd aţi început să bănuiţi că s-a întîmplat ceva?

— V-am mai spus, revenind de la cantină şi fiind deja intrigat de absenţa Vioricăi, am observat cheia pusă pe tocul uşii şi mi-am dat seama că, de cînd am încuiat eu uşa, cu o seară mai înainte, ea n-a mai venit acasă.

— Vă rog să-mi relataţi ce-aţi făcut din momentul cînd [illegible]-aţi dat [illegible]ama că logodnicei dumn[illegible] [illegible]astră i [illegible]-a întîmplat ceva.

[illegible] M-am du[illegible]diat la doctorul Dîrlo[illegible] şi am sunat la [illegible] [illegible]ar [illegible] nimei [illegible] ins[illegible] mai bine [illegible] jumătate de oră. Atunci, m-am hotărît [illegible]-i cer sprijinul doctorului Antonescu. Acesta [illegible] a primit, [illegible] a cultat şi, tot atît de îngrijorat ca şi mine, i-a dat un telefon doctorului Dîrlogea. I-a spus că a venit la el logodnicul pacientei pe care i-o trimisese cu o seară înainte să-i ceară relaţii despre fată, deoarece aceasta nu s-a mai întors acasă.

Nu ştiu ce i-a răspuns doctorul Dîrlogea, dar doctorul Antonescu a insistat să mă primească şi, în sfîrşit, a acceptat.

Cînd m-am înapoiat la locuinţa lui, m-a primit chiar doctorul Dîrlogea, care mi-a povestit că a refuzat să-i facă chiuretajul, deoarece avea o sarcină prea avansată şi a dat-o afară. Eu i-am replicat că nu-i adevărat, pentru că am aşteptat-o în stradă pînă a ieşit să-mi spună că rămîne pentru chiuretaj.

Doctorul Dîrlogea s-a înfuriat şi mi-a spus că ştie el mai bine cum s-au petrecut lucrurile. El a susţinut că i-a spus Vioricăi să aştepte, fără s-o consulte însă, deoarece avea nişte musafiri, şi abia mai tîrziu, după vreo jumătate de oră, cînd s-a ocupat de ea, şi-a dat seama de nivelul sarcinii, şi a luat-o la goană.

— Mai aveţi ceva de adăugat? întrebă Apostolescu.

— Nu.

— Bine. Atunci vă rog sa-mi spuneţi, de ce aţi ascuns toate acestea lucruri? întrebă inflexibil Apostolescu.

— Pentru că... pentru că....

Martorul mai făcu o încercare să vorbească, apoi bărbia începu să-i tremure şi, vîrîndu-şi faţa între palme, începu să plîngă cu hohote.

Apostolescu nu mai insistă şi îşi aprinse o ţigară. Privirea sa obosită întîlnii ochii colaboratorului său, care căutau spre el întrebători, dar nu-i remarcă. Era prea preocupat de gîndurile sale.

În sfîrşit, Marinescu se mai linişti şi, la îndemnul lui Apostolescu, îşi continuă relatarea.

— Doctorul Dîrlogea mi-a repetat la plecare că tot ce mi-a spus el corespunde adevărului. Adăugînd că dacă am să-i aduc pe cap poliţia, care abia aşteaptă să afle că la el se fac chiuretaje, va avea grijă să nu mai termin facultatea, deoarece are prieteni sus-puşi. Din cauza asta am tăcut... — zise el, izbucnind din nou în plîns.

Apostolescu făcu iar o pauză, pentru a-l lăsa să se liniştească, apoi îl întrebă:

— Cine v-a învăţat să spuneţi că nu-l cunoaşteţi şi n-aţi discutat niciodată cu doctorul Antonescu?

— Chiar doctorul Antonescu. Ştiţi, cînd m-a trimis la doctorul Dîrlogea, mi-a spus că după [illegible] discut cu colegul lui, să [illegible] înapoi [illegible] este ce-am aflat. Cînd m-am întors [illegible] şi i-am relatat ce am discutat cu doctorul Dîrlogea, m-a rugat să nu-l bag la apă spunînd că [illegible] ocupă de [illegible]rturi. Cu această ocazie, m-a învăţat ce trebuie să declar la poliţie. Acum ce se va întîmpla cu mine? întrebă el implorator.

— Tot ce ştiu este că puteţi fi condamnat pentru mărturie mincinoasă. Deocamdată sînteţi direct interesat în descoperirea misterului dispariţiei Vioricăi Panaitescu şi comiterea oricărei indiscreţii în legătură cu ce-aţi discutat aici, vă poate agrava situaţia. Acum puteţi pleca — zise Apostolescu încheind discuţia.

*

* *

— Ce laşitate! zise scîrbit Simionescu

— Ce vrei, nu toţi semenii noştri posedă atributele caracteristice speciei noastre. Omenia! Dănuţ, ştii care-i mişcarea următoare?

— Da şefu'. Verificarea alibiului lui Dîrlogea.

— Întocmai! Dă-i drumul şi culege-i. Da' vezi, în aşa fel încît să nu mai poată lua legătura între ei, pînă nu i-am audiat pe toţi.

Capitolul XXVI

MARTORII AU CEVA DE SPUS

— Gata, şefu' I-am adus... — raportă o oră mai tîrziu Simionescu.

— Cum ai făcut, mă? se minună Apostolescu care, deşi ştia ce este în stare „găliganul" lui de colaborator cînd se punea pe treabă, i se păru că a fost mai operativ ca oricînd.

— Aş putea să răspund simplu: „secret de fabricaţie", da' nu-s eu d-alde ăia... Simplu, şefu': am rugat trei băieţi de la operativ să mă ajute şi le-am dat adresele respective, extrase din declaraţiile depuse la dosar, de-al patrulea, m-am ocupat eu. Asta-i tot!

— Şi unde sînt acum?

— În patru birouri diferite, aşteptînd nerăbdători să-l cunoască pe detectivul Apostolescu, şi mai cu seamă pe celebrul lui asistent, adică pe mine — răspunse Simionescu, în timp ce plin de trufie, se bătea cu palma pe pieptul lui lat.

— Mi-e teamă că martorii pe care mi i-ai adus, vor suferi o mare deziluzie — zise Apostolescu, privind trist pe fereastră. Voi fi nevoit să-i lipsesc de plăcerea de a-l cunoaşte pe mult prea celebrul meu asistent...

— De ce? îl întrerupse îngrijorat Simionescu.

— Pentru că şi-a luat nasul la purtare, şi se consideră mai celebru decît celebrul său maestru — replică Apostolescu, întorcindu-şi privirea amuzată spre el. Hai, Dane, dă-le drumul cîte unul, şi pe măsură ce-i audiez, îi duci în birourile de unde i-ai luat şi-i rogi să aştepte, poate avem nevoie de vreo confruntare. Executarea!

Primul martor se numea Ilie Siropeanu. Era un bărbat de aproximativ 45 de ani, statură potrivită, corpolent şi roşcat, atît la faţă cît şi la păr.

După ce îl potti să ia loc, Apostolescu îşi începu interogatoriu, privindu-i ochii vioi de culoare deschisă.

— Domnul Siropeanu, aţi declarat că în ziua de 26 februarie trecut, vă aflaţi în casa doctorului Dirlogea. E adevărat?

— Da, aşa este

— Vă rog să precizaţi, la ce oră aţi intrat şi pînă cînd aţi stat la doctorul Dirlogea?

— Cu o aproximație de cel mult un sfert de oră, am sosit acolo la ora șapte seara și am plecat la ora unsprezece.

— Cînd ați ajuns acolo, pe cine ați mai găsit în casă?

— Numai pe doctorul Dîrlogea.

— Și, cînd ați plecat, cine a rămas după dumneavoastră?

Martorul ezită un moment, apoi se decise:

— Cînd am plecat, doctorul Dîrlogea a rămas singur.

— Deci, dumneavoastră ați stat cel mai mult acolo, nu?

— Da așa este.

— În cazul acesta, dumneavoastră îmi puteți relata tot ce s-a întîmplat acolo între orele șapte și unsprezece noaptea...

— Vă rog să rețineți că eu am stat în birou, care, fiind o încăpere excentrică față de restul apartamentului, nu permite o supraveghere a întregii locuințe...

— Nu vă impacientați, n-am să vă cer să-mi spuneți mai mult decît știți — îl liniști Apostolescu. De exemplu, ce-ați făcut în cele patru ore cît ați stat la doctorul Dîrlogea?

— Am jucat table.

Numai dumneavoastră și doctorul Dîrlogea?

— Nu, între timp au mai venit cîțiva prieteni..

— Vă rog să-i numiți.

— Au fost doctorul Morărescu, domnul George Tănăsescu și domnișoara Mina Călinescu...

— Vă rog să-mi spuneți, la ce oră a venit fiecare dintre ei.

— Morărescu a venit imediat după mine, adică pe la șapte și jumătate, iar George și cu Mina, o jumătate de oră mai tîrziu, adică pe la opt...

— Cine a plecat primul?

— Mai întîi au plecat Mina și cu George, apoi eu și doctorul Morărescu.

— Cît timp ați stat acolo, a venit cineva să-l caute pe doctor?

— Da, imediat după ora opt a venit Aglaia să-i spună lui Dîrlogea că-l caută o pacientă din partea doctorului Antonescu.

— Cine este Aglaia, mențarea aceea bătrînă care vorbește stricat românește?

— Nu, aia e Catv. Aglaia e asistenta medicală a doctorului.

— Să revenim la subiect. Ce-a făcut doctorul Dîrlogea, după ce i s-a spus că are o pacientă?

— M-a rugat să nu jucăm fără el, că se întoarce repede. Într-adevăr, după cîteva minute a revenit și am continuat partida.

— A fost singura dată cînd a lipsit din cameră?

— Da.

— Deci, între orele şapte şi unsprezece a lipsit din încăpere numai cîteva minute?

— Da, aşa este.

— În timp ce jucaţi table, telefonul a sunat de multe ori?

— Da, de cîteva ori.

— Nu ştiţi cine a fost?

— N-am reţinut decît telefonul pe care l-a primit de la doctorul Antonescu, deoarece după ce-a închis aparatul, ne-a spus că „Antonescu iar îmi trimite vreo pîrlită fără parale"

— Cînd a primit acest telefon?

— Cu puţin înainte de a-l fi chemat Aglaia afară, adică tot în jurul orei opt.

— Dumneavoastră n-aţi văzut cum arăta pacienta trimisă de doctorul Antonescu?

— Ba da — răspunse martorul Cînd Dîrlogea a ieşit din birou, a lăsat uşa întredeschisă, fapt care mi-a permis să-l văd discutînd cu o tînără.

— Puteţi s-o descrieţi?

— Cred că n-avea mai mult de 25 de ani, părul castaniu, lăsat pe umeri, şi era îmbrăcată cu o bluză maron şi o fustă bej.

— Cînd aţi plecat, la ora unsprezece, pacienta mai era în cabinet?

— N-am văzut-o — răspunse Siropeanu, cu o ezitare de o fracţiune de secundă, dar suficientă pentru a fi remarcată de Apostolescu.

— Îl cunoaşteţi de mult timp pe doctorul Dîrlogea?

— Da, de peste douăzeci de ani. Ştiţi, cîndva am fost podgorean şi via mea era alături de cea a doctorului Dîrlogea, de aici şi amiciţia noastră pe care am continuat-o şi după ce m-am mutat la Bucureşti. Nu mă puteam lipsi de plăcerea de-a degusta din cînd în cînd un vin bun de Valea Călugărească

— Doctorul Dîrlogea mai are şi acum via?

— Da, mai are vreo două hectare de livadă şi vie...

— După ce aţi plecat direct de la doctorul Dîrlogea, unde v-aţi dus?

— Am plecat direct acasă şi m-am culcat, deoarece a doua zi trebuia să mă scol devreme.

— Locuiţi singur?

— Da.

— V-aţi întîlnit cu cineva după ce aţi plecat de la doctorul Dîrlogea?

— Nu, cu nimeni.

— Domnule Siropeanu, sînt nevoit să întrerup audierea pentru scurt timp — zise Apostolescu, privindu-şi ceasul, cu

aerul unui om care şi-a amintit de ceva. Vă rog să aşteptaţi într-un birou alăturat pînă vă chem.

Simionescu, după ce-l conduse pe Siropeanu în alt birou, reveni însoţit de un bărbat de vreo 50 de ani, brunet, înalt şi suplu.

Apostolescu începu:

— Domnule Morărescu, ce specialitate aveţi?

— Sînt medic dermatolog.

— În ziua de 26 februarie aţi fost în vizită la doctorul Dîrlogea.

— Da, am fost.

— La ce oră aţi sosit acolo şi pînă cînd aţi stat?

— Am ajuns pe la ora şapte şi jumătate şi am stat pînă la ora unsprezece.

— Pe cine aţi găsit cînd aţi sosit?

— Pe Siropeanu şi pe Dîrlogea.

— A mai venit cineva între timp?

— Da, au venit Tănăsescu şi prietena lui, Mina.

— La ce oră?

— Pe la ora nouă — spuse martorul, parcă cu nesiguranţă.. Mai întîi a venit George şi apoi Mina.

— Au plecat împreună?

— Nu, tot pe rînd — se grăbi martorul, probabil dezorientat de precizarea cerută de anchetator. Ştiţi, Mina este căsătorită şi nu se poate afişa cu George — completă el.

— La ce oră au plecat?

— Mina pe la zece şi jumătate, iar George un sfert de oră mai tîrziu.

— Cît timp aţi stat acolo, l-a căutat cineva pe doctorul Dîrlogea?

— Da, pe la opt a sunat telefonul şi Dîrlogea ne-a spus că a vorbit cu doctorul Antonescu...

— A făcut vreun comentariu asupra acestei convorbiri?

— Da... — zise martorul meditînd puţin.. — S-a referit la faptul că Antonescu îi trimite o pacientă fără parale.

— După ce-a închis telefonul, ce-aţi făcut?

— Am continuat să jucăm table.

— Probabil pînă la unsprezece, cînd aţi plecat. Nu?

— Aşa este.

— Nu v-a mai întrerupt nimeni partida?

— Ba da. Imediat după telefonul lui Antonescu, a venit o tinerică din partea acestuia.

— Ce-a făcut doctorul Dîrlogea cînd a fost anunţat că are o pacientă?

— Ne-a rugat să nu jucăm fără el, că revine repede. Într-adevăr, după cîteva minute, s-a înapoiat şi am reluat partida.

— De unde ştiţi că era tînără?

— Pentru că Dîrlogea a lăsat deschisă uşa dintre birou, unde eram noi, şi cabinet, unde a discutat cu fata.

— Cum arăta fata?

— Era de statură potrivită, subţirică şi cu părul castaniu.

— Aţi remarcat cum era îmbrăcată?

— Da, avea un palton bleumarin şi purta o pereche de cisme negre din cauciuc...

— Putea fi văzută şi de către ceilalţi musafiri?

— Nu cred... Cu excepţia mea, toţi ceilalţi stăteau cu spatele la uşă.

— Cine a plecat ultimul de la domnul Dîrlogea, dumneavoastră sau domnul Siropeanu?

— Am ieşit împreună.

— Cînd aţi plecat de la doctorul Dîrlogea, sînteţi sigur că n-aţi mai văzut-o pe fata pe care mi-aţi descris-o; aşteptînd în cabinet sau în sala pacienţilor?

— Nu, n-am văzut-o! De ce să vorbesc cu păcat...

— Sînteţi convins că aţi plecat de la doctorul Dîrlogea la ora unsprezece noaptea?

— Da... Adică, cred că era ora unsprezece...

După ce Apostolescu întrerupse audierea şi-l rugă pe doctorul Morărescu să aştepte în alt birou, fu introdus martorul următor.

George Tănăsescu era un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt, cu trăsături regulate şi îmbrăcat cu gust

După ce-l invită să ia loc, Apostolescu începu:

— Domnule Tănăsescu, aţi declarat că în ziua de 26 februarie trecut, aţi fost la doctorul Dîrlogea, aşa este? Vă rog să precizaţi ora venirii şi ora plecării — reluă Apostolescu, văzînd că martorul i-a confirmat răspunsul printr-o înclinare a capului.

— Am ajuns acolo pe la ora opt şi jumătate şi după vreo două ore am plecat.

— Pe cine aţi mai găsit cînd aţi sosit acolo?

— Pe Dîrlogea, pe Siropeanu, pe Morărescu şi pe doamna Călinescu.

— Cine a mai rămas, după ce-aţi plecat dumneavoastră?

— Toţi cei pe care i-am găsit şi la venire — spuse el zîmbind şi ridicînd din umeri.

— Deci— începu să vorbească Apostolescu, parcă mai mult pentru el — dacă aţi ajuns la opt şi jumătate, înseamnă că eraţi

acolo cînd a sosit pacienta trimisă de doctorul Antonescu... Dar să nu greşesc... domnule locotenent — se adresă Apostolescu colaboratorului său, care-l urmărea atent — la ce oră a declarat doctorul Dîrlogea că i-a sosit pacienta... la nouă seara, nu?

— Întocmai domnule căpitan răspunse Simionescu, fără să clipească.

Martorul se grăbi să confirme şi el că a fost de faţă la sosirea pacientei.

— Mda... — zise Apostolescu sprijinindu-şi palmele pe cristalul biroului, pentru a arăta că audierea e terminată. Aţi auzit discuţia pe care a purtat-o cu tînăra pacientă domnule Tănăsescu?

— Nu, n-am fost atent — se scuză martorul cu prudenţă.

— Da' dacă a lipsit mult, trebuie să ştiţi ..

— Bineînţeles, fiind vorba de o partidă de table, trebuia să-i remarc lipsa. N-a lipsit decît cîteva minute.

Apostolescu satisfăcut de răspunsurile primite, îl rugă să mai aştepte puţin în alt birou şi Simionescu introduse ultimul martor.

Doamna Mina Călinescu, avea pînă în 30 de ani, era de statură potrivită, dar bine proporţionată, părul blond şi ochii mari şi albaştri. Deşi nu se putea spune că este o frumuseţe, putea să intre în această categorie datorită feminităţii şi gustului cu care era îmbrăcată.

Cînd receptă invitaţia de-a lua loc pe scaun, avu grijă să nu-l lipsească pe anchetator de posibilitatea de a-i admira genunchii rotunzi şi picioarele lungi şi frumoase.

Apostolescu reuşi să-şi disimuleze zîmbetul ironic care-i încreţise colţul buzelor şi începu interogarea martorei. Cîteva minute mai tîrziu, era edificat asupra celor ce susţinea martora şi trecu la întrebările de control.

— Deci, doamnă Călinescu, spuneţi că atunci cînd aţi venit la domnul Dîrlogea, pe la ora opt şi jumătate, în afară de gazdă aţi mai găsit acolo pe domnii Siropeanu, Morărescu şi Tănăsescu. Aşa este?

— Exact! aprobă martora, nu fără a arunca un zîmbet cuceritor în spate, spre Simionescu.

— Cînd aţi plecat, la ora zece şi jumătate, cine dintre musafiri v-a însoţit?

— Domnul Tănăsescu, un bărbat deosebit de amabil — completă ea.

— Sînteţi sigură că n-aţi plecat mai devreme de la doctorul Dîrlogea?

— Bineînţeles! Ştiu asta, deoarece mi-am controlat tot timpul ceasul pentru a nu întîrzia la serialul de simbătă seara de

la televizor.

— Dacă într-adevăr n-aţi plecat mai devreme — spuse neîncrezător Apostolescu — înseamnă că aţi fost de faţă cînd a intrat Caty, menajera, să-l anunţe pe doctor că soţia lui nu se simte bine?

— Sigur că am fost de faţă... dar nu-şi mai termină fraza. Intuiţia-i de femeie îi spuse că a fost păcălită şi îşi muşcă buzele cu necaz.

Apostolescu, după ce trecuse în revistă întregul lanţ de martori care-l ocroteau pe Dîrlogea, îşi dădu seama că în faţa sa se afla veriga cea mai slabă şi se hotărî să profite de această constatare.

— Doamnă Călinescu, sînteţi căsătorită? începu Apostolescu, arătînd spre verigheta interlocutoarei sale.

— Da — răspunse ea, în timp ce-şi lua angajamentul să nu se mai lase trasă pe sfoară de înfumuratul care stătea în dosul biroului, chiar dacă avea ochii verzi — culoare pentru care făcea întotdeauna o pasiune instantanee.

— Ce profesie are?

— Este avocat.

— Are muncă de teren?

— Nu! răspunse ea agasată că nu pricepea unde vrea să ajungă posesorul ispititorilor ochi.

— Atunci, cum se explică că puteţi veni atît de tîrziu acasă?

Femeia rămase cîteva clipe deconcertată, apoi găsi răspunsul.

— În seara în care am fost în vizită la domnul doctor Dîrlogea, ştiam că s-a dus să vadă un film... pe care eu îl văzusem înainte.

— Ce film?... A, bun film! Mi-a plăcut în mod deosebit. Şi dumneavoastră, nu? zise el înclinîndu-şi capul admirativ după ce i se făcu precizarea cerută.

— Este unul din cele mai bune filme din ultimii ani — raspunse ea cu entuziasm.

— Ce-ar fi dacă am cere şi parerea soţului dumneavoastra? întreba el, în timp ce o privea surizător. Ce numar de telefon are?

— Nu înţeleg! Ce amestec are soţul meu... De ce să-i daţi telefon?! Eu am fost chemată ca martoră, am spus ce-am avut de spus şi gata!.. se repezi ea enervata de-a binelea.

— Tocmai, doamna, asta şi este problema! Aţi fost chemata pentru a ajuta justiţia, iar dumneavoastra, de cînd aţi intrat în această încăpere, n-aţi facut altceva decît să ascundeţi realitatea

— Nu-i adevarat!

— Într-adevar, nu-i nimic adevărat în ce-aţi spus pînă acum!

replica taios Apostolescu. În ziua de 26 februarie, n-ați fost în casa doctorului Dîrlogea. Vreți să fiți sincera, sau ma obligați sa-l invit și pe soțul dumneavoastra aici? Presupun că în calitatea sa de avocat, știe care sînt consecințele unei mărturii mincinoase.

— Da' de unde știți că n-am fost?... reuși ea să îngîime, speriata de întorsatura pe care o luase discuția.

— Asta-i profesia mea, doamnă, să scot adevărul din minciună! Daca nu vă hotărîți sa spuneți adevarul, putem aștepta pîna va decideți, eu am timp berechet... doar de asta ma aflu aici. De exemplu, am intenția să vă chestionez asupra tratației care vi s-a facut, respectiv a ordinei și felurilor cu care ați fost servită. Credeți ca veți putea da raspunsuri corecte?.. întrebă el, nu fără ironie.

Interlocutoarea își pleca ochii ei mari și albaștri și începu să-și frîmînte mîinile cu nervozitate, în timp ce pe derma imaculată a obrazului începura sa apara broboane de transpirație.

— Înca o precizare — adăugă Apostolescu —, daca reveniți din proprie inițiativa asupra declarației dumneavoastră, nu veți mai fi urmărită pentru mărturie mincinoasă, care se pedepsește cu închisoare!

— Va spun tot ce doriți! se decise ea, ridicîndu-și tulburată privirea spre anchetator.

— În ziua de 26 februarie, ați fost sau nu în casa doctorului Dîrlogea?

— N-am fost — raspunse ea.

— Cine v-a îndemnat să susțineți contrariul?

— Doctorul Dîrlogea. În ziua de 27 februarie mi-a dat telefon și mi-a spus ca i s-a făcut o înscenare că ar fi făcut chiuretaj unei femei și ca singura lui șansă este marturia mea și a lui George ca ne-am fi aflat la el în seara zilei precedente. Sîntem buni prieteni și n-am putut sa-l refuz — se scuză ea, uitîndu-se rugator spre detectiv.

— Dupa ce-ați dat la poliție declarația ceruta de doctorul Dîrlogea, v-ați mai vazut cu el?

— Da, l-am mai vizitat de cîteva ori, bineînțeles cu Georgică — se grabi ea să completeze, probabil pentru a nu-l lăsa pe anchetator să-și închipuie ca ar exista ceva între ea și doctor.

— Cu ocazia acestor vizite, nu v-a explicat ce s-a întîmplat cu studenta disparuta?

— Ba da! Ne-a spus ca a venit o studenta sa-și faca un avort, și ca a refuzat-o. Aproape că și uitase de ea cînd s-a trezit pe cap cu logodnicul fetei și apoi cu poliția, care-i cereau sa le

spună ce s-a întîmplat cu fata. Pentru a nu mai fi plictisit de poliție, care abia aștepta sa-l prindă ca face avorturi a pelat și la noi pentru a întări marturia domnilor Siropeanu și Morarescu.

— Credeți ca domnii Siropeanu și Morarescu au fost intr-adevăr în casă în noaptea aceea?

— Da, au fost în mod sigur. Mi-am dat seama din discuțiile lor.

— Domnule locotenent — se adresa Apostolescu colaboratorului sau — adu-l pe domnul Tănasescu.

Cum a intrat în birou, Mina îi comunica că a revenit asupra declarației date, iar Tanăsescu, fara să mai opună vreo rezistență, i se ralie și făcu o depoziție similara cu a doamnei Călinescu.

Cînd Simionescu reveni în birou, dupa ce-i conduse pe cei doi martori în alta încăpere pentru a-și scrie noile declarații, spuse:

— Pe doi i-am „curățat", da' ce facem cu ceilalți doi? S-ar parea că sînt siguri pe ceea ce susțin!

— Și totuși, unul dintre ei a comis o greșeală — zise convins Apostolescu. Adu-l pe Siropeanu.

— Domnule Siropeanu — începu Apostolescu, după ce acesta fu introdus în birou —, mai întîi trebuie sa va spun ca alibiul doctorului Dîrlogea nu mai are decît doi aparători: dumneavoastra și doctorul Morărescu.

— Ce vreți să spuneți? întrebă surprins Siropeanu.

— Ceea ce știți și dumneavoastra, ca Mina Călinescu și George Tanasescu n-au fost în locuința doctorului Dîrlogea în seara zilei de 26 februarie! În concluzie, rezultă ca sînteți martor mincinos și va trebui sa suportați rigorile legii.

— Nu-i adevărat! izbucni martorul cu indignare. Eu am fost la doctorul Dîrlogea în seara aceea...

— S-ar putea, da' n-ați spus tot adevărul! îl întrerupse Apostolescu. Va atrag atenția ca, susținîndu-vă în continuare declarația pe care ați dat-o acum patru luni, riscați sa fiți considerat complice la un omor.

— Ceea ce am declarat, corespunde realității! se îndîrji Siropeanu.

— Aveți dreptate, sinceritatea dumneavoastra rezultă clar din faptul că ați citat ca prezenți pe doamna Călinescu și domnul Tănasescu — îl ironiză Apostolescu.

Martorul își coborî privirea spre parchet și tacu.

— Domnule Siropeanu, am ajuns la concluzia ca, prin poziția pe care ați avut-o în biroul doctorului Dîrlogea cînd

jucați table, n-ați fi putut să vedeți pe pacienta dispăruta. Atunci, cum explicați ca ne-ați descris-o atît de bine?

— Nu-i adevărat! Am vazut-o! Dovada e ca v-am și descris-o...

— Într-adevăr, domnule Siropeanu, ați văzut-o, dar nu cînd ea a venit..., ci cînd dumneavoastră ați plecat.

— De unde știți? întrebă el surprins.

— Ați vazut-o fară palton și ne-ați descris-o ca atare! Intrucît ea era îmbracata cu pantalonul atunci cînd a discutat cu doctorul Dîrlogea, vă rog să-mi spuneți cînd ați văzut-o în fusta și bluză? Doar ați susținut ca doctorul Dîrlogea a expediat-o imediat.

— Aveți dreptate — ceda Siropeanu —, am vazut-o cînd am plecat.

— Va cer sa relatați tot ce s-a întîmplat — ceru Apostolescu.

— Ceea ce v-am spus pînă la venirea studentei este adevărat. Jucam table cu doctorul Dîrlogea și Morărescu, cînd a venit studenta trimisa de doctorul Antonescu. Doctorul Dîrlogea s-a dus și a discutat cu ea, apoi, cînd a revenit, ne-a spus ca în seara aceea trebuie să facă un avort. Am continuat sa jucam pînă am terminat partida pe care o începusem, apoi eu și doctorul Morărescu am plecat.

— La ce oră?

— Cred că era ora nouă.

— Bine, continuați!

— Cînd am plecat, am văzut fata citind o revista în sala de așteptare. Dupa două zile, Dîrlogea mi-a dat un telefon și m-a rugat să spun, dacă voi fi întrebat, că am stat la el pînă la ora unsprezece și ca pacienta a plecat imediat. Asta este tot ce știu.

— În discuțiile ulterioare, nu v-a spus ce s-a întîmplat cu pacienta pe care ați lăsat-o acolo?

— Ba da. Mi-a spus ca, după plecarea noastră, a consultat-o și, constatînd ca are o sarcină prea avansată, a refuzat s-o mai chiureteze.

— Introdu-l pe domnul Morărescu — îi ceru Apostolescu lui Simionescu.

— E posibil, sa ma țineți atîta timp aici?!... începu martorul, deîndată ce intră în birou.

— Din vina dumneavoastră, pentru că ați ascuns adevarul! i-o tăie Apostolescu.

În următoarele doua minute și rezistența acestuia fu înfrîntă, iar declarația pe care o făcu nu se deosebi de a lui Siropeanu.

— După părerea dumneavoastra, i-a făcut sau nu chiuretaj

fetei? întrebă Apostolescu.

Siropeanu se mulțumi să ridice din umeri, iar doctorul Morărescu își exprima îndoiala

— Nu cred. Știți, la o sarcina atît de avansata, se aplica o anstezie generală, prin kelen, care trebuie supravegheată în permanență... deci ar fi avut nevoie de un medic anestezist, și nu văd de unde putea sa-l ia la o oră atît de tîrzie.

— Spuneați că era ajutat de o soră, poate s-a ocupat ea de anestezie?

— Nu este posibil. Deosebit de faptul că i-ar fi trebuit o pregatire specială, pe care n-avea de unde s-o aibă, n-ar fi avut nici timpul material necesar, deoarece era obilgata sa stea în permanență lînga medicul operator, pentru a-i da la mînă instrumentele de care acesta avea nevoie.

— Dumenavoastră ce părere aveți? se adresa Apostolescu lui Siropeanu.

— Eu, personal, mă îndoiesc că o studentă ar fi putut sa aiba suma pe care putea s-o pretinda Dîrlogea pentru o operație atît de grea. Din cîte știu eu, nu era deloc sentimental în astfel de chestii... De aceea, nu m-am îndoit nici o clipă ca într-adevar a pus-o pe goana — răspunse martorul sigur pe ceea ce susținuse.

— Cînd ați plecat, sora Aglaia era în cabinetul doctorului?

Cei doi martori se uitară întrebatori unul la celălalt, și Siropeanu răspunse:

— Dupa ce l-a chemat pe Dîrlogea, să discute cu studenta, n-am mai văzut-o.

— Ce părere aveți, domnule doctor? se adresa Apostolescu lui Morarescu.

— Nici eu n-am vazut-o... probabil ca, după introducerea fetei, a plecat la ea acasa.

— Domnule doctor — zise Apostolescu, privindu-l cu atenție pe Morăresacu — dumneavoastra nu l-ați ajutat niciodata pe Dîrlogea la avorturile pe care le facea?

— Niciodată! Sînt dermatolog și de la mine pîna la un ginecolog e drum lung. Dacă cumva aveți de gînd să-l cautați pe doctorul care, eventual, l-a asisat în noaptea aceea, mi-aș permite să vă fac o recomandare.

— Vă rog — il invită Apostolescu.

— Pe mine sa ma excludeți din cercul banuiților, deoarece în noaptea de 26 spre 27 februarie, am operat la spitalul Colentina, între orele 22 și 4 dimineața, un barbat care avea o arsura a pielii de 70 la suta — preciza Morarescu cu o ironie nedisimulata.

— Am sa încerc sa nu uit precizarea dumneavoastra,

desigur, în masura în care voi putea.. — raspunse Apostolescu pe acelaşi ton, şi continua: Mi-aţi vorbit despre sora care-l ajuta pe doctorul Dîrlogea, puteţi să-mi spueţi cum se numeşte?

— Aglaia Negulescu — preciză Siropeanu.

Apostolescu ramase un moment gînditor, apoi începu sa-şi rasfoiasca grabit carneţelul de notiţe. Dupa ce se opri la o anumită fila şi o citi, fără nici un alt comentariu, detectivul trecu la întrbarea următoare:

— S-ar părea că veneaţi foarte des în casa doctorului Dîrlogea, nu?

Cei doi martori raspunsera afirmativ

— Pe linia precizarii facute de domnul Morarescu, în legatura cu obligativitatea prezenţei unui medic anestezist, puteţi să-mi săpuneţi cu ce doctor colabora Dîrlogea?

Ambii martori răspunsera ca, din cîte ştiau ei, colabora numai cu doctorul Mircea Barbu, care locuia în apropiere.

Cînd cei doi anchetatori ramaseră singuri, Simionescu spuse:

— Parcă s-a mai făcut lumina în sat', şefu'!

— S-a. . — raspunse Apostolescu, zîmbind satisfăcut şi obosit în acelaşi timp.

— Şi acum, încotro?

— Mai întîi sa ne culcam — zise Apostolescu privindu-şi ceasul — e trecut de ora zece. Pentru mîine, trimite pe cineva sa verfice alibiul doctorului Morarescu, iar tu mi-o aduci pe femeia care suferea de reumatism...

Capitolul XXVII

SORA AGLAIA

Într-adevar, Apostolescu nu se înşelase. Femeia pe care o introduse a doua zi Simionescu în birou nu-i era necunoscuta.

— Dumneavoastra sînteţi asistenta medicala a doctorului Dîrlogea? o întrebă Apostolescu, după ce aştepta sa ia loc pe scaunul oferit.

— Nu sînt chiar asistenta dînsului, dar îl ajut de multe ori

— Ce înseamna de multe ori? Mai lucreaza şi cu alta sora medicala?

— Nu — recunoscu ea.

— De ce la prima noastra întîlnire ne-aţi indus în eroare spunînd ca aţi venit la doctorul Dîrlogea numai pentru a urma un tratament antireumatic?

— N-am diploma de soră şi m-am temut sa n-am complicaţii cu dumneavoastră.

— În seara zilei de 26 februarie, cînd a venit studenta trimisă de doctorul Antonescu, eraţi în locuinţa doctorului Dîrlogea?

— Da, eu am primit-o. A venit pe la ora opt.

— Ce s-a întîmplat după ce aţi introdus-o în casa?

— L-am anunţat pe domnul doctor, care juca table în biroul dînsului cu nişte prieteni.

— Vă rog sa-i numiţi pe aceşti prieteni.

— Domnii Siropeanu şi Morarescu.

— Domnul Tănăsescu şi doamna Calinescu nu erau acolo?

— Nu. Am aflat că dînşii au venit după ce-am plecat eu.

— Deci, l-aţi anunţat pe doctorul Dîrlogea. Şi?...

— A discutat cu dînsa cîteva minute în cabinet, apoi fata a plecat suparata. Dupa ce am închis uşa în urma ei, m-am dus să mă schimb şi am plecat acasă.

— La ce oră?

— Cred ca era opt şi jumătate.

— V-aţi dus direct acasă?

— Nu, am mai zabovit vreo ora prin oraş dupa cumpărături.

— Cînd aţi introdus-o pe studenta în cabinetul doctorului era îmbrăcată cu paltonul?

— Da, un palton bleumarin.

— Sînteţi sigura că n-aţi plecat mai tîrziu de opt şi jumatate din casa doctorului Dîrlogea?

— Bineînţeles — răspunse interlocutoarea cu convingere.

— A doua zi, duminica, v-aţi înapoiat la doctorul Dîrlogea?

— Da, ca de obicei.

— La ce ora?

— La ora opt dimineaţa.

— Aţi observat în cabinet vreo dezordine sau ceva care să va indice că a umblat cineva la instrumente după plecarea dumneavoastră?

— Nu. Am gasit totul aşa cum am lasat N-a umblat nimeni în cabinet dupa plecarea mea.

— Cînd avea nevoie de un doctor anestezist, la cine pel
Martora îl privi mai întîi surprinsă, apoi spuse zîmbi

— La doctorul Mircea Barbu, un vecin de-al nostru.
— Vă mulțumesc, puteți pleca.

* *

— În afara faptului că am prins cîțiva martori cu fofîrlica, ne aflam ca la începutul anchetei — zise suparat Simionescu, cînd ramaseră singuri.

— Așa s-ar parea! raspunse Apostolescu, ridicîndu-se brusc de pe scaunul său și începînd sa se plimbe gînditor prin birou.

Simionescu, cunoscîndu-i obiceiurile, se abținu sa-i întrerupa meditația.

Dupa aproape un sfert de ora, cînd Simionescu începu să simta că îl dor ochii tot urmarind cursele lui Apostolescu prin birou, ultimul se opri și exclamă:

— Și totuși sîntem pe drumul bun!

Simionescu rămase în așteptare.

— De ce s-a ostenit că-și creeze un alibi prin tocmirea unor martori mincinoși, daca n-avea nici o legătura cu dispariția studentei?

— Pentru a nu fi acuzat că face întreruperi ilegale de sarcini...

— Nu-i adevarat! Nu de asta s-a temut! Ținînd seama de profesia lui, nu se poate să nu fi cunoscut și legislația respectivă... Și, cum nu a fost găsit în flagrant delict, n-avea de ce să-i fie frică de noi... Și totuși și-a luat măsuri de precauție!

— Poate n-a cunoscut legislația...

— Și apoi — continuă Apostolescu, fără să țină seama de întrerupere — de ce la prima percheziție făcută imediat după dispariția fetei, nu s-a găsit nici un material compromițător? Unde se aflau instrumentele pe care le-am găsit acum trei zile? Îți spun eu. Le dosise! De ce s-a temut atunci, dosindu-le, iar acum le-a lăsat la îndemîna primului venit? Răspunde. Dane!

— Pentru că i-a fost frică să nu se facă o asociere între dispariția studentei și prezența instrumentelor de provocat avortul...

— Asta-i în subsidiar! îl întrerupse Apostolescu. Ceea ce-i important este cum a ajuns să se gîndească la posibilitatea unei descinderi din partea autorităților, netam-nesam? Răspunsul este unul singur: el a ucis fata și dîndu-și seama că dispariția ei va atrage după sine o descindere, și-a luat din timp măsurile necesare de acoperire!

— Crezi că a putut provoca singur avortul? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Nu, Dane. A avut ajutoare. Unul dintre ele a fost adineauri în biroul nostru...

— Poftim? întrebă surprins Simionescu.

— Ne-a minţit! Declaraţia ei susţine varianta lui Dîrlogea şi contravine noii declaraţii date de logodnicul fetei. Sora Aglaia susţine că fata a plecat îmbrăcată cu paltonul şi ea a încuiat uşa în urma acesteia. Ia vezi ce spune Marinescu, logodnicul fetei?

— Marinescu declară că „... După vreo zece minute a ieşit fără palton şi mi-a spus că s-a înţeles cu doctorul Dîrlogea să-şi facă avortul chiar în seara aceea" — cită Simionescu din carneţelul lui.

— Deci neconcordanţa declaraţiilor este evidentă. Mai adaugă faptul că atît ea cît şi doctorul Dîrlogea susţin că au condus fata pînă la ieşire şi îţi vei de seama că ambii se întrec în minciuni.

— Într-adevăr, şefu' — aprobă Simionescu. Da' de ce n-ai demascat-o?

— Avem tot timpul. Lasă să rămînă cu impresia că am crezut-o. După ce s-a liniştit, o vom interoga din nou. Pînă atunci continuăm cercetările şi în alte dir cţii. Pe doctorul Mircea Barbu l-ai chemat?

— L-ar [illegible] ugat pe maiorul Nazari[illegible] ă [illegible] cupe cu [illegible] nvocar [illegible] Să [illegible] m [illegible] facut — [illegible] ini [illegible] idi in[illegible] receptorul şi formînd un număr.

După ce chimbă cîteva cuvinte cu inte[illegible] utorul [illegible] înc[illegible] telefonul spunînd:

— A venit şi-l trimite imediat la noi.

Capitolul XXVIII

DOCTORUL MIRCEA BARBU

Doctorul Mircea Barbu era un bărbat înalt, cu alură de sportiv, şi nu părea să aibă mai mult de 40 de ani. Capul cu trăsături frumoase, aproape feminine, fruntea înaltă şi ochii căprui, inteligenţi.

După ce făcură cunoștință și îl invită să ia loc pe scaunul din fața biroului, Apostolescu începu:

— Domnule doctor, urmare a unei anchete judiciare pe care o întreprindem în legătură cu activitatea unui coleg de-al dumneavoastră, sîntem nevoiți să vă cerem lămuriri...

— Vă referiți probabil la doctorul Dîrlogea?

— Ce vă face să credeți că ne interesează persoana doctorului Dîrlogea?

— E simplu — răspunse zîmbind doctorul Barbu —, în lumea medicală se discută mult despre dispariția unei paciente a doctorului Dîrlogea. Avînd în vedere faptul că am fost invitat la serviciul de cercetări criminale al poliției, tocmai eu care am colaborat cîndva cu acest medic, nu m-am putut împiedica să nu mă gîndesc la doctorul Dîrlogea. Greșesc?

— Trebuie să recunosc că asociația dumnevoastră de idei este corectă — răspunse Apostolescu, disimulînd zîmbetul care începuse să-i înflorească în colțul buzelor. Și acum, avînd în vedere perspicacitatea de care ați dat dovadă, vă rog să-mi spuneți ce știți despre doctorul Dîrlogea. Bineînțeles, luînd în considerare și faptul că noi am probat deja faptul că doctorul Dîrlogea se ocupa cu întreruperea ilegală a cursului sarcinilor... Fac această precizare pentru a vă convinge că, orice ne-ați spune, nu veți încălca cunoscutele principii de solidaritate ale profesiunii dumneavoastră.

— Nu înțeleg! Dacă ați probat vinovăția colegului meu, eu cu ce vă mai pot fi de folos? întrebă el cu prudență.

— Noi considerăm că culpa doctorului Dîrlogea nu se mărginește numai la provocarea ilicită a avorturilor; aceasta fiind o vinovăție mai puțin importantă în comparație cu bănuiala de omucidere pe care o reținem în sarcina sa.

— Adică nu-i străin de dispariția pacientei sale...? murmură ginditor interlocutorul.

— Am spus că este vorba numai de o bănuială — precizează Apostolescu, devenind mai circumspect. Pînă în prezent, am stabilit, deși doctorul Dîrlogea a negat, că pacienta care a dispărut a rămas la el pentru a i se provoca avortul. Cum în meseria noastră atribuim întotdeauna un rol important persoanei care a văzut pentru ultima oară o victimă sau un dispărut, considerăm suspectă atitudinea de negare a colegului dumneavoastră. Desigur, cu toate că suspiciunea noastră nu-l incriminează în mod obligatoriu, noi nu putem trece peste această, ca să zic așa, stare de fapt, fără a fi complet edificați asupra atribuției pe care a avut-o doctorul Dîrlogea în dispariția pacientei sale.

— Eu [illegible] ce vă pot ajuta? repetă doctorul Barbu, privind întrebător spre anchetator.

— Sîn[illegible] informaţi că aţi colaborat de multe ori la operaţiile care le făcea doctorul Dîrlogea pentru întreruperea cursului [illegible]reini pacientelor sale. Este adevărat?

Doctorul Barbu îl ascultă amuzat, apoi, clătinîndu-şi capul, zise:

— Aţi fost informat greşit. Eu sînt medic internist, nu ginecolog. Deci, în mod firesc, nu mă ocup de avorturi! adăugă el ironic.

Apostolescu trase un fum de ţigară, pe care şi-o aprinsese în timp ce vorbea interlocutorului său, îl studie cîteva momente, apoi spuse:

— Pe noi nu ne interesează activitatea dumneavoastră în mod special ci numai în măsura în care ea se referă la cazul pe care-l anchetăm. Întrucît nu există nici o sesizare sau reclamaţie împotriva dumneavoastră, nu urmărim să vă aducem vreo acuzaţie. Adică, vă rog să reţineţi că, din punctul nostru de vedere, sînteţi imun faţă de prevederile Codului penal. Avînd în vedere precizarea făcută, consider că nu trebuie să mai aveţi nici un fel de reticenţe. Desigur, cu condiţia să nu fiţi amestecat în mod direct în afacerea pe care o cercetăm!

— Şi dacă aş fi amestecat, cum aţi spus dumneavoastră, în mod direct? întrebă el ironic.

— E simplu. Nu v-aş putea obliga să declaraţi mai mult decît credeţi de cuviinţă! Dar asta nu exclude, în nici un caz, investigaţiile pe care le vom întreprinde pentru a vă dovedi culpabilitatea — replică Apostolescu, în timp ce faţa lui colţuroasă şi hotărîtă îl asigură pe martor că anchetatorul n-arunca vorbe-n vînt.

— Ei bine — reluă doctorul Barbu, fără a fi abandonat tonul uşor ironic —, mă obligaţi să vă fac o mărturisire. . N-am nici o legătură cu cazul la care vă referiţi! Deci, deşi aş vrea să vă ajut, nu văd cu ce vă pot fi de folos.

— Nu sînt de aceeaşi părere... altfel nu mi-aş fi permis să vă deranjez.

— Atunci sînt la dispoziţia dumneavoastră. Vă ascult.

— Aţi participat la efectuarea unor avorturi în colaborare cu doctorul Dîrlogea?

— Da — admise doctorul Barbu, fără să se mai codească.

— Cînd aţi colaborat cu doctorul Dîrlogea ultima oară?

— Cred că pe la jumătatea lunii ianuarie anul acesta

— Înainte de ianuarie, aţi participat la multe avorturi alături de doctorul Dîrlogea?

— În ultimii doi ani l-am asistat la toate avorturile cu sarcină de peste patru luni...

— Pentru sarcinile care nu depăşeau patru luni se folosea de altcineva?

— Nu. le considera mai simple şi le efectua numai cu ajutorul asistentei sale, mă refer la sora Aglaia.

— De ce aţi renunţat să mai colaboraţi cu doctorul Dîrlogea?

— E simplu. Nu-mi place să fiu speculat! Era de-o avariţie de nedescris... Singura lui pasiune erau banii. Cred că dacă ar fi avut o sută de paciente pe zi, o sută de avorturi ar fi făcut.

— Da' pentru ce-i trebuiau atîţia bani? întrebă Apostolescu, în timp ce-i oferea pachetul cu ţigări.

Martorul se servi şi, după ce-şi aprinse ţigara oferită, continuă:

— Îi plăceau grozav fetele sub douăzeci de ani.. şi asta costă, nu?

— La aproape 63 de ani ? întrebă neîncrezător Apostolescu.

— Da Vă daţi seama ce tip scabros este? Adăugaţi la asta şi băuturile străine, pe care le bea în cantităţi industriale, şi veţi avea portretul lui moral: un alcoolic şi un posedat sexual. Dealtfel, acesta şi este motivul pentru care şi-a instalat la parterul locuinţei sale un dormitor personal, în care soţia lui n-avea ce căuta, deşi ea ştia bine că ar fi avut ce găsi!

— Domnule doctor, în ceea ce priveşte preocupările doctorului Dîrlogea sînt edificat. Acum vă rog să-mi spuneţi de ce aţi renunţat [illegible] mai colaboraţi cu el? Această hotărîre nu v-a lipsit de anumite venituri?

— Uitaţi ce [illegible] întîmplă — explică doctorul Mircea Barbu —, d[illegible] e f[illegible]art [illegible] de ărat că întotdeauna [illegible] c[illegible] faci cu o [illegible]umă [illegible]uplim[illegible]ntară de [illegible]ani, nu este p[illegible]bil [illegible] nu iei în considerare [illegible] riscurile pe care le incumbă un [illegible]tfel de [illegible]nit. Ţineţi seama de [illegible]ptul [illegible] Dîrlo[illegible] fa[illegible] ip[illegible] [illegible]rvi[illegible]ile m[illegible] [illegible]umii pentru [illegible] [illegible]r [illegible] [illegible]rcini [illegible] [illegible]opt luni [illegible] [illegible] lat[illegible] ab[illegible] [illegible]mir tremurau într-un mod nu tocmai liniştitor şi veţi înţelege că nu [illegible] n-ar fi justificat admiterea unui risc aproape sigur

dumneavoastră, legea nu face nici o distincție între medicul operator și cel anestezist, ambii fiind incriminați, în aceeași măsură, ca părtași. Ei bine, dacă riscul era același, doctorul Dîrlogea a considerat că partea mea, de douăzeci de procente, este prea mare și, pentru a mi-o reduce, îmi comunica întotdeauna un onorariu sensibil redus. Astfel, ultima oară cînd am lucrat împreună, asta se întîmpla prin ianuarie trecut, mi-a spus că onorariul ultimei noastre paciente a fost de 1 200 lei, pentru a afla ulterior, chiar de la pacientă, că primise 3 000 de lei.

— Trebuie să reținc că ați sistat colaborarea datorită faptului că vă specula?

— Nu. Nici într-un caz! Faptul că l-am prins cu ocaua mică a reprezentat numai un pretext, pe care-l așteptam de mult pentru a da divorț.

— Cînd ați fost pentru ultima oară în casa doctorului Dîrlogea?

— În ianuarie, cînd am avut discuția care se referea la onorariul pacientei de care v-am vorbit.

— De atunci n-ați mai fost la el? insistă Apostolescu.

— Nu — răspunse martorul fără să ezite, apoi continuă zîmbind. Apropo, pentru a vă scuti de o alergătură zadarnică, am un alibi grozav. În perioada 15 februarie—15 martie am participat la un concurs medical care s-a ținut în capitala Franței, așa că...

Apostolescu îl privi un moment pătrunzător, apoi îi întoarse zîmbetul și glumi:

— Vă mulțumim pentru precizare... ne vom ocupa de verificarea ei. Ce părere aveți despre dispariția pacientei doctorului Dîrlogea?

— N-aș vrea să-mi acuz un coleg — zise el după o scurtă ezitare — dar nu exclud posibilitatea unui accident fatal. V-am mai spus că, în ultimul timp, mîna dreaptă, cu care lucra el de obicei, îi tremura atît de tare, din cauza abuzului de alcool și a surmenajului, încît... — zise el, ridicînd într-un mod semnificativ din umeri.

— Domnule doctor, admițînd că Dîrlogea și-a accidentat mortal pacienta, ce credeți că putea să facă cu corpul acesteia?

— Evident, să-l scoată cît mai repede din casă și să-l abandoneze undeva... într-un lac, cu o greutate atîrnată de gît, sau într-un canal... eventual, să-l îngroape.

— Nu văd cum ar fi putut să scoată cadavrul singur din casă... Credeți că s-ar fi încumetat cineva să-l ajute într-o astfel de treabă?

— Bineînțeles! Dacă, într-adevăr, lucrurile s-au petrecut așa

cum ați admis dumneavoastră, atunci a avut două ajutoare: în primul rînd, sora Aglaia, care-l asista întotdeauna, iar pentru a ști cine a fost cea de a doua persoană, trebuie aflat cine l-a secondat ca medic anestezist.

— Oare era obligatoriu să mai fie asistat de încă un medic?

— Dacă sarcina pacientei a depășit luna a cincea, nu există nici o îndoială. Singur n-ar fi putut să urmărească anestezierea și, în același timp, să opereze.

— Aveți vreo bănuială asupra identității doctorului care l-ar fi putut ajuta?

— Nu. Adică, de fapt, n-aș vrea să-i provoc neplăceri unui nevinovat.

— Dacă-i nevinovat, n-are de ce să-i fie teamă. La cine vă gîndiți? insistă Apostolescu.

— După cum știți, eu locuiesc pe strada Doctor Felix și, în drum spre casă, trec adesea pe strada Polizu, prin fața casei lui Dîrlogea... Ei bine, în ultimul timp l-am văzut adesea pe doctorul Antonescu ieșind de la ei.

— Și considerați că aceste vizite pot avea o semnificație deosebită? întrebă Apostolescu, disimulîndu-și interesul stîrnit de spusele martorului.

— Da, deoarece înainte, pe vremea cînd îi frecventam casa, era la cuțite cu Antonescu. În tot cazul, cred că cele mai bune informații asupra personalității medicului care l-a ajutat vă pot fi furnizate de sora Aglaia. După cum v-am mai spus, ea era prezentă întotdeauna la avorturile făcute de Dîrlogea...

* * *

— Interesantă chestie, șefu'! se grăbi să aprecieze Simionescu, după plecarea doctorului Barbu.

— Așa-i, Dane! Cu atît mai mult cu cît Viorica Panaitescu era pacienta lui Antonescu... — confirmă Apostolescu gînditor.

— Stăm de vorbă cu el?

— Nu, nu încă. Este prea devreme.. Dacă, într-adevăr, este părtaș l-am înștiința prea curînd asupra bănuielilor noastre Mai bine o audiem din nou pe sora Aglaia...

Capitolul XXIX

CĂPITANUL APOSTOLESCU PRIMEȘTE O VIZITĂ

— Am adus-o, șefu' — zise Simionescu, revenind după vreo jumătate de oră în birou. Am lăsat-o să aștepte în altă cameră...

— De ce? Poftește-o înăuntru!

— Stai, șefu', că e ceva...

— Ce ceva? îl întrerupse Apostolescu grăbit.

— Cînd am intrat la ea în casă, și am poftit-o la noi, m-a rugat s-o scuz cîteva minute pînă se schimbă.

— Și...? îl întrerupse din nou Apostolescu.

— Și... nu s-a schimbat deloc — răspunse flegmatic Simionescu. Așa cum era îmbrăcată, cînd am venit eu, așa m-a însoțit...

— Asta la ce concluzii te poate duce? Că are o garderobă săracă...?

— Aș! Nu despre asta-i vorba — replică Apostolescu, fără să țină seama de ironie. Cînd m-a rugat s-o scuz pentru cîteva minute, și a trecut în altă cameră, avea la gît un lănțișor de aur, iar cînd a revenit, nu-l mai avea! N-aș vrea să spun că abandonarea lănțișorului reprezintă în mod obligatoriu un fapt semnificativ... da', în tot cazul, e curios!...

— Ești sigur de ce spui?

Simionescu își înclină de cîteva ori capul

Apostolescu își aprinse gînditor o țigară și trase cîteva fumuri din ea, apoi se decise.

Aduse lîngă el telefonul și, după ce ridică receptorul, formă șase numere:

— Alo, cu domnul procuror Lupu vă rog. Va salut. Nu încă nimic precis, numai tatonări prin audieri. Va rog n-aveți nici o îndoială, și eu aș vrea ceva mai concret. Deoltfel acesta este motivul pentru care v-am telefonat; unul dintre suspecți a făcut, aparent, o mare greșeală, am vrea să

verificăm... Şi mie îmi pare rău că sînteţi ocupat, dar ce-i facem?.. E adevărat că nu arde, dar s-ar părea că am depistat unul dintre obiectele care au aparţinut studentei dispărute... Nu, lănţişorul de aur... Am înţeles, îl trimit pe Simionescu şi pe suspectă... La revedere.

— Cum a auzit de lănţişor, n-a mai fost ocupat — zise Simionescu rîzînd.

— Să fiu în locul tău aş lăsa rîsul pentru la urmă, nu de alt , da' dacă ai greşit-o... Lupu te mănîncă! Mai ai timp să spui pardon — îl tachină Apostolescu.

— Lasă, şefu' mai bine colţii lupului decît pierderea unei urme atît de promiţătoare. Vii cu noi?

— Nu, aştept pe cineva. Du-te cu coana Aglaia să-l iei pe procurorul Lupu şi purcedeţi împreună la descindere.

După ce rămase singur, Apostolescu îşi privi cadranul ceasului şi comandă două cafele la bufet. În timp ce se gîndea la tactica pe care trebuia s-o adopte la audierea doctorului Antonescu, presupusul colaborator al lui Dîrlogea, se auzi o ciocănitură în uşă.

La invitaţia lui Apostolescu, îşi făcu apariţia un subofiţer de poliţie, care, după ce-l salută milităreşte, raportă:

— Domnule căpitan, la ordinul dumneavoastră, l-am adus pe deţinutul Tică Furnărachis, zis Costică Grecul, zis Sfîrlează.

— Unde-i? întrebă Apostolescu.

— Aşteaptă afară...

— Poftiţi-l înăuntru şi rămîi pe culoare, te rog ! — ceru Apostolescu.

Bărbatul care intră în birou, la chemarea gardianului, nu părea să aibă mai mult de 35 de ani şi era îmbrăcat cu haine vărgate. Ochii mici şi şireţi erau ascunşi în dosul unei perechi de ochelari cu lentile verzui şi pentru a compensa scurtimea părului, tuns à la boxer, purta o mustaţă simetrică, foarte englezească.

— Să trăiţi, domn' căpitan! spuse el plin de efuziune, cînd îl văzu pe Apostolescu.

— Bună, Tică! răspunse bine dispus Apostolescu, în timp ce îi strîngea mîna şi îl pofti să ia loc. Ţi s-a făcut dor de mine?

— Aşa-i, domn' căpitan! confirmă el vesel.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă şi, la invitaţia lui Apostolescu, intră fata de la bufet cu o tăviţă pe care se aflau două ceşti de cafea.

— Te rog să te serveşti — îl îmbie Apostolescu, cînd rămaseră singuri. Dacă ai venit la mine voluntar, te bucuri de toate onorurile cuvenite musafirilor...

— Vă rog să nu insistați. Știți că sînt politicos și nu pot să vă refuz... mai ales că de-o săptămînă de cînd sînt la „pensiune" n-am mai pus în gură o calea ca lumea.

— Ce să-ți fac, mă Tică, dacă nu te astîmperi?... îl mustră Apostolescu, în timp ce-i oferea pachetul lui cu țigări.

— Asta-i soarta, domn' căpitan! Vorba cîntecului „M-am jurat de mii de ori...", da' cum văd un buzunărel mai dolofănaș, nu știu cum se face, scăp mîna înăuntru.. N-am ce-i face! Probabil că ăsta-i viciul meu.. Așa cum unii îi trag cu femeile sau cu băutura, eu îi trag cu „caraimanu"...

— Era de preferat să te limitezi la primele două vicii, asta ...te-ar fi scutit de închisoare. Nu-i păcat de tine? Două treimi din viață ți le-ai petrecut în detenție.

— Domnu' căpitan, nu mă mai prelucrați, că... nu ține! Așa-s eu...! Dealtfel, eu cred că polițiștii ar trebui să ne fie recunoscători pentru activitatea noastră...

— Cum asta?! întrerupse intrigat Apostolescu.

— Da' e simplu! Dacă n-ar fi bolnavi, ar mai exista profesiunea de medic? Dacă n-am fi noi, infractorii de profesie, ar mai exista polițiști?

— Bravo, Tică! Ieșeam la pensie și nu știam cui trebuie să-i fiu recunoscător pentru slujba mea — rîse amuzat Apostolescu Dar ia spune-mi, cum se face că ai asociat situația bolnavului cu cea a infractorului...? Consideri cumva că incapacitatea recidiviștilor de a se adapta la viața socială este tot o maladie? În fond n-ar fi exclus ca lucrurile să stea chiar așa! De ce n-am admite că unii oameni pot să sufere, să zicem, de pojar.. . iar alții de amoralitate?! Un argument, în favoarea acestei idei, rezultă chiar din starea de recidivare continuă a unor infractori — bineînțeles, nu fac abstracție de tine... deși ești de față! —, care, conștienți fiind de represaliile atrase de fapta lor, persevorează pe calea propriei pierzanii...

— Domn' căpitan! — îl întrerupse Tică Grecul — că mi-ați răstălmăcit spusele mai treacă-meargă..., că ați ajuns la concluzia că sufăr de o amoralitate cronică, în sfîrșit, fie... da' să mă prelucrați n-admit! Fiecare cu meseria lui. E bine?

— De acord, să lăsăm sfaturile și filosofia de-o parte. Tot n-ajută! De ce ai cerut să stai de vorbă cu mine?

— Domnu' căpitan, am un „pont tare" pentru dumneavoastră.

— Mai servește o țigară și apoi deșartă-ți sacul — îl îndemnă Apostolescu.

— Mai întîi, trebuie să-mi spuneți dacă vă mai ocupați de cazul femeii ciopîrțite?

— Mă ocup, Tică! confirmă Apostolescu, privindu-l mai întîi intrigat, apoi, lăsîndu-şi capul pe spate, izbucni într-un hohot de rîs: Te pomeneşti că ai venit să-ţi recunoşti fapta şi să te predai?

Tică Grecul se întunecă la faţă şi, privindu-l dojenitor, spuse:

— Domn' căpitan, chiar aşa o părere proastă aveţi despre mine...? Deşi ne cunoaştem de aproape zece ani, credeţi că sînt în stare să iau viaţa unui om?

— Nu, Tică, nu pot să te cred în stare de o astfel de ispravă... Tocmai de aceea, dîndu-mi seama de absurditatea acestei eventualităţi, am rîs. Te cunosc atît de bine încît mai degrabă aş putea să te văd devenind om cinstit... ceea ce-i paradoxal! Ia zis, Tică, Ce-ai să-mi spui?

— Domn' căpitan, am urmărit şi eu, ca toţi ceilalţi, împrejurările în care au fost descoperite coletele, precum şi evoluţia anchetei. Astfel am şi aflat, din ziare, că dumneavoastră conduceţi investigaţiile...

Apostolescu, care îşi cunoştea prea bine interlocutorul, îşi dădu seama că omul din faţa lui are ceva de spus şi-l întrerupse nerăbdător:

— Tică, nu mă ameţi în introduceri... Deşartă-ţi sacul!

Tică Furnărachis, zis Costică Grecu, zis Sfîrlează, se uită cu şiretenie prin lentilele ochelarilor săi verzi în ochii lui Apostolescu şi, citindu-i nerăbdarea, ezită cîteva clipe, cu vădită intenţie de a-l fierbe, apoi se decise să vorbească:

— În ziua cînd a fost găsit primul colet, cel din sala de aşteptare, eu am fost în gară cu intenţia de-a „sălta" ceva... da' văzîndu-l acolo pe domnu' maior Mihăilă, am preferat să mă evacuez de urgenţă. Ştiţi cum e domnu' Mihăilă...? Mai întîi te „umflă"... şi abia după aceea te întreabă ce-nvîrteşti!... Deci — relua infractorul —, pe la şapte şi un sfert, în ziua aceea, începusem să urc treptele de la intrarea din Calea Griviţei, cînd am remarcat în faţa mea, la vreo doi metri distanţă, un bărbat care făcea acelaşi lucru. Ţinea în fiecare mînă cîte un pachet...

— Cum erau pachetele? îl întrerupse Apostolescu

— Unul corespunde cu descrierea făcută în ziare pentru coletul găsit în gară, celălalt era mai mic.

— Bine, Tică, continuă.

— Tot ce mi-a atras atenţia asupra persoanei respective, a fost buzunarul de la spatele pantalonului, în care se vedea conturul unui portofel. Cu toate că aş fi vrut să-i inventariez conţinutul, a trebuit să-mi înfrînez curiozitatea... Ştiţi, în acel moment urcau scările numai cîteva persoane, şi alea răsfirate, şi n-am vrut să mă fac de „chermeză" După ce am intrat în gară,

m-am îndreptat spre peronul unde trebuia să vină Orient-Expresul și, datorită aglomerației, l-am pierdut din vedere pe domnul de care v-am vorbit.

Cînd am ajuns pe peronul respectiv și m-am așezat pe-o bancă, pentru a aștepta trenul, am zărit scăfîrlia ţuguiată și blondă a domnului maior Mihăilă și am preferat să mă „topesc" înainte de a mă lăsa luat de-o aripă. Profitînd de faptul că tocmai trecea un electrocar încărcat cu colete poștale, m-am grăbit să-l pun între mine și domnul Mihailă și am tulit-o. Cînd am ajuns pe peronul principal, am cîrmit-o la dreapta, pentru a pleca prin ieșirea care dă în strada Dinicu Golescu. Mai aveam vreo zece pași pînă la ieșire, cînd ce-mi văzură ochii Înaintea mea era vechea mea cunoștință, domnul cu cele două pachete[1] de astă dată avea numai unul, pe cel mic. Ei bine, m-am considerat provocat într-un mod neleal și, înfrîngîndu-mi rezistența — deși, mărturisesc, am citit cu multă atenție cele zece porunci cuprinse în Decalog! — și, apropiindu-mă de el, în momentul cînd păşea prin ieșire, l-am împins ușor cu mîna stîngă în coapsă și.. strecurîndu-mi cu dreapta portofelul în buzunar, am alergat să prind tramvaiul 12 care tocmai intra în stație. Am coborît la Liceul Lazăr, am traversat bulevardul Republicii și, mergînd pe strada Grădina cu Cai, am inventariat conținutul portofelului... Avusesem o zi bună; conținea optșpe' „nicușori"! Cînd am ajuns pe cheiul Dîmboviței, m-am rezemat puțin de balustradă, pentru a privi o casă de peste drum și... cînd am plecat, apa murdară și tulbure ducea la vale portofelul ușurat de bani. Asta a fost tot! își termină Costică Grecul relatarea.

— Spune-mi, Tică, cam cît timp s-a scurs din momentul cînd l-ai văzut la intrarea din Calea Griviței și pînă l-ai „operat" la ieșirea dinspre Dinicu Golescu?

— Păi, cît mi-a trebuit mie să dau un tur pe peronul Orient-Expresului... vreo șase-șapte minute.

— Ești sigur că pachetul mare corespundea cu descrierea făcută în ziare?

— Foarte sigur! Mai ales că ziarul în care era învelit coletul lăsa să se vadă, printr-o plesnitură de vreo două-trei degete, o bucată de pătură gălbuie...

— S-ar părea că ai dreptate, Tică!... zise Apostolescu gînditor. Descrie-mi-l, te rog.

— Tocmai, domn' căpitan, că aici este cleanciul... Tot ce m-a interesat pe mine, din punct de vedere profesional, se situa sub centură. Știu că este foarte puțin, dar... numai partea inferioară pot să v-o descriu — zise el, ridicîndu-și umerii într-un gest de regret.

— Încearcă să-ţi aminteşti semnalmentele generale, ca înălţime, vîrstă etc. — insistă Apostolescu.

— Păi să vedem — zise el gînditor — ţinînd seama de faptul că în momentul în care i-am „săltat" portofelul a trebuit să fac o mică flexiune a genunchiului, înseamnă că era mai scund decît mine... Adică înălţimea lui este sub un metru şi şaptezeci şi cinci... În ceea ce priveşte vîrsta are în jur de cincizeci de ani, deoarece, în momentul cînd m-am lipit de spatele lui, pentru a strecura portofelul în buzunarul meu, i-am zărit părul încărunţit de pe ceafă.

— Bine — zise Apostolescu, treci la descrierea părţii inferioare.

— Avea — începu el, de astă dată fără nici cea mai mică ezitare — un pantalon din tergal bej, o curea din piele maron închis şi o pereche de pantofi tip „Romarta", împletiţi, tot de culoare maron închis. Toate erau nou-nouţe. ori dezbrăcase un mort tocmai atunci ori — şi asta o cred, mai degrabă! — era un tip de bun gust şi cu parale... Dealtfel, această ipoteză este întărită şi de faptul că avea la el o duzină şi jumătate de „nicuşori". Nu? Ah, să nu uit! adăugă el repede. Poate că vă este de folos. Am remarcat, cînd urcam ţreptele gării după el, că mîinile, cu care-şi căra cele două pachete, erau curate şi îngrijite.

— Avea acte în portofel?

— Da, am zărit un buletin de identitate, ceva care semăna cu o legitimaţie de serviciu sau cu un notes pentru numere de telefon, nişte hărţi împăturite etc.

— Nu te-ai uitat să vezi cum îl cheamă?

— Mai întîi, nu sînt o fire prea curioasă de felul meu, apoi nu ţineam să mă găsească cineva cu corpul delict asupra mea, aşa că m-am debarasat imediat de el, aruncîndu-l în gîrlă.

— Păcat, mare păcat, că n-ai fost curios, mă Tică — zise Apostolescu resemnat. Apoi, citind regretul de pe faţa interlocutorului său, spuse: lasă, Tică, că tot îl prindem noi. Informaţia pe care mi-ai furnizat-o, deşi incompletă, este totuşi fructificabilă. Na, c-am şi uitat de cafele... încă un pic şi se transformau în „cafe-glace". Da', ia spune-mi, de ce ai venit abia acum să-mi povesteşti tărăşenia asta? întrebă Apostolescu, după ce sorbi din cafea şi puse ceaşca la loc pe farfurioara ei, care rămăsese pe birou.

— Păi cum să fi venit cînd i-am săltat „nicuşorii"...? Domn' căpitan, nu ştiu că meseria-i meserie şi... oricît de simpatic şi binevoitor sînt ţi dumneavoastră cu noi în general — şi cu mine în special — zise el, închizînd cu familiaritate o pleoapă în dosul ventilei cerzui — nu puteaţi trece cu vederea faptul că am împrumutat portofelul fraterului. Şi atunci mi-am spus ca-i

mai cuminte să stau cu capul în tranşee, ca pe front, cine-l scoate, îl pierde...!

— Şi acum cum de te-ai decis să vii la mine? Te mustră conştiinţa?

— Aş! Ce-i aia? N-am eu astfel de slăbiciuni... Să ştiţi că la alt anchetator nu m-aş fi dus, dar cu dumneavoastră e altceva... Deşi aplicaţi legea, ca şi ceilalţi poliţişti, nu faceţi economie de suflet. Nici unul dintre cei trimişi de dumneavoastră la „pension" nu vă poartă pică! Cu toţii consideră că sînteţi un băiat „salon".

— Mă Tică, lasă periuţa, că nu ţine... Mai bine mi-ai răspunde la întrebare, de ce te-ai decis abia acum să vii la mine?

— Domn' căpitan, am făcut şi eu o socoteală simplă. Dacă tot am luat, acum o săptămînă, o condamnare de trei ani, oare e posibil să-mi pună domnul Apostolescu şi chestia asta în spate?... Categoric, nu! Credeţi c-am greşit? întrebă el, cu o şiretenie nedisimulată.

— Am să răspund şi eu ca tine: Categoric, nu! Ba, mai mult, îţi mulţumesc.

*

* *

Cînd rămase singur, ridică receptorul şi-l ceru pe maiorul Ciorîrdel.

— Ascultă, Fănică, cum stăm cu investigaţiile în cazul femeii depesate?... Aşa, deci ai epuizat lista persoanelor din anturajul familiei Berbecaru fără să obţii vreun rezultat. Da' cu doamna Niculescu ai discutat?... Perfect, verifică şi persoanele de pe această listă... Nu, nici nu mă îndoiesc că te ocupi de asta, te-am chemat pentru altceva... Lasă dragă, de ce să-i dau concursul altuia şi nu unui prieten?... Ştiu eu că la prima ocazie, ai fi gata să cedezi prietenia mea, fără filodormă... da' nu se poate, chiar dacă tu nu mă vrei, eu te vreau. Uite despre ce-i vorba, mă interesează o persoană care a reclamat — între 27 mai, ziua cînd am găsit primul colet şi 5 iunie — că i s-a furat un portofel cu acte şi 1 800 lei... Da, tot despre cazul Gligorescu este vorba. Stai că n-am terminat. Există şi o a doua ipoteză: să fi cerut un buletin nou de identitate pe motiv de pierdere, distrugere etc.. Bineînţeles, tot în perioada 27 mai şi 5 iunie... Nu, nu cred că este necesar să ne referim la întreaga ţară, ne rezumăm numai la Capitală. Şi încă ceva... Nu, cu asta jur că am terminat. Spune-i băiatului care se va ocupa cu treaba asta că persoana căutată este un bărbat în vîrstă de peste 40 de ani şi, după toate probabilităţile, are o profesie în care nu se folosesc mîinile; deci

un intelectual... Perfect, cînd ai ceva, anunță-mă... la revedere.

După ce termină convorbirea se uită la ceas și, văzînd că este trecut de ora două și jumătate, vru să se ducă la masă, dar se răzgîndi. Simionescu putea să apară din moment în moment și era nerăbdător să cunoască rezultatul percheziției.

Pentru a-și ameți foamea, mai comandă o cafea la bufet

Capitolul XXX

LĂNȚIȘORUL DE AUR

Tocmai terminase de baut cafeaua, cînd aparu Simionescu bine dispus.

— Sigur, șefu' cu cafeluța și amploiatul, adica eu... cu transpirația.

— Să-ți comand și ție o cafea?

— Nu, șefu'! Mai întîi mergem sa mîncam... cafeaua dup[illegible]

— Unde-i martora? întreba Apostolescu.

— Am lăsat-o sa se odihnească... în arestul preventiv...

— Ești nebun! Arestezi un om fara mandat?

— Mă jignești, șefu'! Ma știi pe mine în stare sa comit o ilegalitate? protesta Simionescu, zîmbind misterios. Ai uitat că nea Lupu era cu mibne? Să fiu al dracu' daca am deschis gura, singur a semnat ordinul de reținere pe 72 de ore. Ei, șefu', nu mai fi atît de neliniștit, totu' e în ordine! Hai sa mîncam, și-ți spun ce-am făcut — mai adaugă Simionescu și, luîndu-l pe Apostolescu de braț, ieșira din birou.

* * *

— Acum ar merge o cafea — propuse Simionescu, trei sferturi de oră mai tîrziu, cînd se înapoiara de la masa.

— Lasa, nu mai bea atîta cafea ca-ţi face rau...

— Cum, şefu', îi tragi toata ziua la cafeluţe... şi mi-emi face rău? Asta-i culmea nedreptaţii!

— Asculta, victima a societaţii, daca eşti baiat cuminte şi ascultatotr, cînd plecăm, te invit în oraş la o cafea şi un coniac bun. De acord?

— Cînd plăteşte şefu', mai e vorbă? Gata oricînd!

— Hai, ia-o din loc şi adu-o pe coana Aglaia aici ! — ceru Apostolescu pe un ton imperativ, deşi se afla într-o dispoziţie incomparabil mai bună decît cea cu care plecase să mănînce în compania lui Simionescu.

— Vă rog sa luaţi loc, doamnă Negulescu — o invită Apostolescu, dupa ce sora medicala intră în biroul său.

Aşteptă pînă ce femeie luă loc pe scaunul oferit, apoi, etalînd pe birou un lănţişor de aur, de care atîrna un mărţişor reprezentînd o rîndunica cu o inimioară în cioc, întrebă:

— De unde aveţi acest obiect?

— L-am cumpărat mai de mult de la un bijutier — răspunse interotata cu siguranţa.

— Vă rog sa precizaţo, cînd anume l-aţi cumparat?

— Acum vreo trei ani.

— Vă rog să-mi spuneţi numele şi adresa bijutierului — ceru Apostolescu.

— Nu înţeleg rostul acestor întrebări şi scopul aducerii mele aici! se încinse interlocutoarea. Dacă credeţi ca l-am furat, dovediţi-o!

Apostolescu o privi cîteva clipe liniştit, apoi începu să vorbească:

— Trebuie să va fac o precizare, pe care colegul meu a omis-o cînd v-a adus aici. Procurorul, care a asistat la percheziţia efectuata la domiciliul dumneavoastră, a ordonat să va reţinem trei zile în arest pentru [illegible]rcetari. În [illegible]zul ca refuzaţi [illegible] lamuriţi pr[illegible] tui lanţi [illegible] om auza de mandatul p[illegible]re-l [illegible] om trimi[illegible] [illegible] A[illegible] [illegible] a p[illegible]ibilit[illegible] medi[illegible] cum [illegible] m[illegible] bine pentru d[illegible] m[illegible] au nu [illegible]ţiile

Iar daca vom constata că cele trei zile de meditaţie nu v-au adus [illegible]latul cel bun, vom cere procurorului să va mai acorde un [illegible]

— Nu, doamna, sînteţi liberă să posedaţi orice doriţi, chiar şi bijuteriile coroanei britanice — bineînţeles dacă Scotland Yard-ul nu ne solicită sprijinul în această direcţie! Singura abatere de la acest principiu apare atunci cînd obiectul respectiv prezintă o anumita semnificaţie În aceasta situaţie se află acest lănţişor — ziuse Apostolescu, arătîndu-l cu degetul — şi nu aveţi alta alternativă decît să-i explicaţi proveniența. Va ascult.

— Bine, dar nu-mi mai amintesc... L-am cumpărat pe stradă, de la un necunoscut — zise ea, brusc inspirata.

— Daca este necunoscut, de unde aţi ştiut că este bijutier? se grăbi să întrebne Apostolescu.

— !!!

— Am impresia ca nu avem decît o singură alternativă, să va lăsăm un răgaz de meditare în arest! Cînd va veţi reaminti porvenienţa exacta a acestui obiect, să ne anunţaţi prin gardianul de serviciu.

Văzîndu-l pe Simionescu că se scoală de la biroul lui, cu vădită intenţie de a executa ordinul celui care o chestiona, se decise:

— Bine, am să vă spun, dar este o poveste penibilă... — zise ea şovăind.

— Înlăturaţi-vă reticenţa, doamnă, în profesiunea noastră ascultăm zilnic astfel de poveşti!

— L-am găsit, domnule ofiţer!

— În asta nu-i nimic penibil! zise Apostolescu, zîmbind nu fără ironie.

— Ba da, deoarece ştiu cui i-a aparţinut! De aceea n-am vrut să vorbesc pînă acum... M-am temut că mă veţi acuza de furt...

— Vă rog să continuaţi — ceru Apostolescu văzînd că se opreşte.

— L-am găsit la mine în curte, l-am luat...

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Acum vreo doi ani.

— Ne-aţi spus că l-aţi găsit şi nu văd ce legătură are asta cu un furt. Precizaţi, vă rog.

— Nu, este un furt! accentuă ea, gata să izbucnească în lacrimi

— Povestiţi-ne totul, doamnă — ceru Apostolescu, parcă mai binevoitor.

— Aşa cum vă spuneam, într-o dimineaţă, întorcîndu-mă din piaţă, am găsit acest lănţişor, pe cimentul curţii noastre interioare, şi l-am luat. În primul moment am vrut să mă interesez la vecinii mei cine l-a pierdut, apoi am renunţat M-am

gîndit că fiecare dintre ei va susține că-i aparține și n-am vrut să mă las păcălită. M-am decis să-l păstrez. Însă cîteva ore mai tîrziu am văzut-o pe doamna Stănculeanu, care locuiește deasupra apartamentului meu, căutînd ceva prin curte. Cînd m-am dus și am întrebat-o ce s-a întîmplat, mi-a spus că fata ei, care este studentă, a scuturat o față de masă și a aruncat probabil afară o amintire de familie: un lănțișor de aur. Tentația a fost prea mare și am tăcut pentru a-l păstra. De aceea n-am vrut să vă spun de unde-l am. M-a reclamat doamna Stănculeanu?

— Vă mulțumim pentru explicații, sînteți liberă să plecați — zise Apostolescu, fără să-i răspundă la întrebare. Deocamdată lănțișorul rămîne la noi, urmînd să vă comunicăm ulterior ce-am hotărît.

*
* *

— Crezi c-am încurcat-o, șefu'? întrebă Simionescu, după ce rămaseră singuri.

— Știu eu, Dane? În tot cazul, povestea-i destul de plauzibilă... — zise gînditor Apostolescu

Își aprinse o țigară și începu să tragă din ea, urmărind absent dîra de fum care urca spre plafon.

— Da, reluă el, după cîteva minute —, povestea e al naibii de verosimilă, de aceea am și eliberat-o.. În definitiv ce, numai un cîine e scurt de coadă?! Astfel de mărțișoare — adăugă el, luîndu-l în mînă și privindu-l cu atenție — sînt confecționate în zeci de mii de exemplare.. Și apoi, dacă a încercat să ne ducă, putem verifica... Dane, ce-ar fi dacă am amîna cafeaua pe care intenționam s-o bem împreună astăzi?

— Am înțeles aluzia, da' să nu se uite că era vorba și de un coniac! ținu să precizeze Simionescu.

— În regulă. Hai să mergem! îl îndemnă nerăbdător Apostolescu.

*
* *

Zece minute mai tîrziu, mașina opri în fața spitalului Filantropia.

— Tu știi unde are cabinetul, așa că preiei conducerea expedției — zise Apostolescu, după ce coborîră din mașină

— In sfîrşit, am ajuns şi cu o dată şef! Ceea ce e şi firesc... ţinînd seama de meritele mele deosebite! zise Simionescu pornind înainte, cu nasul ridicat la cea mai înaltă cotă pe care putea s-o dea cei 185 de centimetri ai chintalului pe care îl deplasa.

Apostolescu surise o clipă după trufaşul lui amic, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

După ce urcară pînă la etajul doi şi parcurseră un culoar lung cu uşi pe ambele părţi, Simionescu se opri în faţa celei care avea numărul 208 şi ciocăni uşor.

La invitaţia unei voci bărbăteşti, intrară şi-l văzură pe Şerban Marinescu, logodnicul studentei dispărute, stînd la un birou şi citind un tratat de specialitate.

Era atît de adîncit în lectura sa, încît nici nu avu curiozitatea să vadă pe cine invitase în cabinetul său.

După ce Simionescu închise uşa în spatele lor şi privi amuzat către Apostolescu, îşi drese glasul, suficient de tare, pentru a aminti celui care stătea în dosul biroului că nu mai este singur.

Stratagema dădu rezultatul scontat. Doctorul Marinescu îşi ridică ochii din carte, mai întîi supărat de lipsa de manieră a intrusului, apoi, recunoscîndu-i pe cei doi anchetatori se ridică şi, ocolind biroul, le ieşi zorit în întîmpinare.

— Aveţi vreo veste pentru mine? întrebă el, fără să-şi disimuleze surpriza, în timp ce le strîngea mîinile. Vă rog să luaţi loc — continuă el.

— Nu-i cazul, domnule doctor, sîntem grăbiţi — zise Apostolescu, refuzînd să ia loc pe scaunele oferite. Tot ce dorim de la dumneavoastră este să ne spuneţi dacă acest obiect vă este cunoscut?

Doctorul Marinescu privi lănţişorul din mîna lui Apostolescu şi, pălind, exclamă:

— Dar bineînţeles! Este al Vioricăi! De unde îl aveţi?... Aţi găsit-o?

— Sînteţi sigur de ceea ce spuneţi? întrebă Apostolescu, omiţînd să răspundă la întrebare.

— Nu există nici o îndoială! Puteţi controla... Într-o zi, jucîndu-mă cu Viorica, am tras-o de lănţişor şi i-am rupt toarta... aceea cu cîrlig. Pentru a nu o supăra, am dus lănţişorul la un bijutier să mi-l lipească.

Apostolescu se grabi sa controleze locul indicat şi remarca urma sudurii.

— Da, nu mai exista nici un dubiu! se adresa Apostolescu colaboratorului sau. Sa mergem! Domnule doctor, numai pentru asta v-am deranjat şi va mulţumim...

— Dar ce s-a întîmplat? insistă doctorul.

— S-ar parea că am găsit o urmă a logodnicei dumneavoastră, dar, pînă nu sîntem edificaţi, nu putem să vă spunem nimic — zise Apostolescu în timp ce-i strîngea mîna.

* * *

— Ai văzut, şefu' că n-am greşit? Ce fler pot să am, dom'le... uluitor.

— Termină cu prostiile, Dane! îl repezea Apostolescu îngîndurat. E aproape opt seara — continua el, privindu-şi ceasul —, oare nu-i prea tîrziu pentru a face şi cea de a doua verificare?

— Nu... Cine se culcă vara la ora asta? protesta Simionescu, cînd ajunseră lîngă maşina lor.

— Bine — se decise Apostolescu —, spune-i lui Vartunian unde mergem.

Cîteva minute mai tîrziu, maşina intră pe strada Nicolae Titulescu şi opri în faţa unui imobil cu etaj.

Urcara pe scări pînă la etajul întîi şi îşi stopară elanul în faţa unei uşi pe care era prinsă o carte de vizită care facea cunoscut că locatarul apartamentului este „Niculae Stanculeanu — inginer".

Sunară şi, după puţin timp, uşa fu deschisă de un bărbat de statura potrivită, cu tenul măsliniu şi un păr negru şi lung pieptănat în mod voit neglijent.

Ochii săi căprui se opriră cercetători asupra lui Apostolescu şi îl întrebă ce doreşte.

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Stanculeanu, dacă se poate?

— Eu sînt, cu ce vă pot fi de folos?

— Sîntem de la Poliţie — zise Apostolescu, arătîndu-i legitimaţia — şi, dacă nu vă deranjăm prea mult, am prefera să discutăm în casă.

— Vă rog să mă scuzaţi... Bineînţeles, poftiţi înăuntru — zise el, dechizînd larg uşa.

După ce se instalară pe fotoliile care se aflau într-o încăpere mobilată ca birou, Apostolescu întrebă:

— Domnule Stanculeanu, vizita noastră are un singur obiectiv: să stabilim dacă în ultima vreme aţi suferit vreo pagubă.

— Bineînţeles! se însufleţi gazda. Mi s-a forţat o portieră a maşinii şi mi s-au furat o haină de piele şi un aparat de radio cu tranzistori... S-au găsit?! întrebă el plin de speranţă

— Nu, nu la asta mă refeream — zise Apostolescu pe un ton de regret. Ne interesează dacă aţi pierdut un obiect de aur?

— Aur? Daca aş fi avut aşa ceva în casa, de mult l-aş fi vîndut pentru a-mi mai cumpara cîteva piese de schimb pentru „Dacia" mea... din pacate, nu-i cazul! zise el rîzînd.

— Aţi mai văzut undeva acest obiect? întreba Apostolescu, arătîndu-i lănţişorul.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deziluzionez, dar îl văd pentru prima oară.

— Nu vreţi să vă consultaţi şi cu fiica dumneavoastră? insistă Apostolescu.

— Fiica mea?! Poate aţi greşit adresa... n-am nici o fiică. Tot ce mai intră în inventarul casei, în afară de soţia mea şi de mine — bineînţeles —, este domnul Dinu, un drăcuşor de băiat de vreo zece ani, al cărui singur cusur este că citeşte prea multe romane poliţiste. În ceea ce priveşte chestia asta — zise el, arătînd spre lănţişor, vă asigur că n-a avut niciodată aşa ceva... şi nici nu cred că şi-ar dori, doar e băiat!

— Vă rog să-mi iertaţi insistenţa, dar pentru noi este imperios să stabilim cui i-a aparţinut acest lănţişor —, nu vreţi să vă consultaţi şi cu soţia dumneavoastră?

— N-are nici un rost! Ştiţi, este gripată şi stă în pat... În sfîrşit, dacă insistaţi, am s-o întreb — zise el nemulţumit şi, luînd lănţişorul din mîna lui Apostolescu, ieşi printr-o uşă.

Foarte curînd reveni şi, înmînînd lănţişorul lui Apostolescu, spuse:

— Nu v-am spus eu! Habar n-are de el. Nici n-a văzut şi nici n-a pierdut vreodată ceva similar.

După c[illegible] scuză pentru deranjul făcut, îşi luară [illegible] revedere de la gazdă.

— [illegible]

— Nu, Dane. Sînt prea obosit pentru a mai fi în stare [illegible] birou, am să te rog să treci pe la ei şi s-o aduci

Capitolul XXXI

AUDIEREA MARTORILOR CONTINUĂ

— Bună'neaţa, şefu'! zise Simionescu, intrînd radios în birou.

— 'neaţa, Dane. Ai adus-o?

— Da, şefu'. Pornim la treabă?

— Poftește-o înăuntru.

După ce Aglaia Negulescu fu introdusă în încăpere şi luă loc pe scaun, Apostolescu putu constata că martora nu dormise prea mult în noaptea precedentă. Era trasă la faţă, avea cearcăne mari la ochi şi părea speriată şi nervoasă.

— Am verificat declaraţia dumneavoastră cu privire la proveniența lănţişorului de aur, şi ea nu corespunde adevărului! De ce aţi căutat să ne induceţi în eroare?

— Am spus aşa ca să mă lăsaţi în pace! N-am nici o legătură cu dispariţia studentei... Am găsit lănţişorul pe stradă! răspunse ea cu o voce stridentă.

— De ce aţi făcut o legătură între proveniența lănţişorului şi dispariţia studentei? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— !!!

— Noi n-am făcut această asociere pînă acum! Dumneavoastră de ce o faceţi?

Văzînd că interlocutoarea nu se grăbeşte să-i răspundă, Apostolescu continuă:

— Asta dovedeşte că ştiţi, mai bine ca oricine, că lănţişorul i-a aparţinut studentei Viorica Panaitescu. E adevărat?

— Nu-i adevărat! L-am găsit pe stradă!.. Da, ăsta este adevărul! protestă femeia.

— Recunoaşteţi că aţi participat la avortul provocat studentei Viorica Panaitescu? continuă implacabil Apostolescu.

— Nu, nu recunosc nimic! Eu am plecat în seara aceea la ora nouă.. nu ştiu ce s-a întîmplat mai tîrziu!

— Credeţi că doctorul Dîrlogea ar fi putut să-i provoace singur avortul?

— Poate... De unde să ştiu eu?

— Dacă aţi spus „poate", înseamnă că nu excludeţi această eventualitate.

— În definitiv, de ce nu?... A mai făcut şi altă dată chiuretaje singur...

— Dacă admiteţi această posibilitate, înseamnă că, de fapt n-aţi condus-o pe pacientă pînă la ieşire, cum ne-aţi declarat nouă. Altfel trebuie să excludeţi complet această ipoteză. Nu-i aşa?

— Vă rog să mă lăsaţi în pace! M-aţi zăpăcit cu întrebările dumneavoastră... Eu am condus-o pînă la ieşire şi a plecat... Mai mult nu ştiu!

— Doctorul Antonescu cînd a venit? atacă Apostolescu, în timp ce-i supraveghea cu atenţie reacţiile.

Sora Aglaia tresări surprinsă şi speriată, apoi, făcînd un efort de a se domina, spuse:

— Nu, nu înţeleg despre ce vorbiţi...! De ce trebuia să vină doctorul Antonescu la noi?

— Pentru a putea înţelege despre ce vorbim, s-ar părea că este necesar să mai meditaţi — zise inflexibil Apostolescu şi, ridicînd receptorul, ceru să i se trimită un gardian de la arest. Cînd vă hotărîţi să ne spuneţi adevărul, să ne anunţaţi — mai adăugă Apostolescu, în timp ce arestata şi însoţitorul ei părăseau biroul.

*
* *

— Deci, pînă în momentul de faţă, am stabilit — începu Apostolescu meditativ —, fără nici un echivoc, că Viorica Panaitescu a rămas la doctorul Dîrlogea pentru operaţia de avortare. Avem mai multe surse care ne indică că fata a intrat în casa doctorului şi nici una cît de cît serioasă că a mai ieşit. Dacă la această situaţie mai adăugăm şi faptul că am găsit unul dintre obiectele care i-au aparţinut şi la care o femeie nu poate renunţa de bună voie, ce concluzie putem trage?

— Că n-a mai fost în stare să se opună pierderii bijuteriei, fiind moartă — completă Simionescu. Dar — se grăbi el să completeze — n-ar fi exclus să-l fi cedat şi de bună voie. Plecînd de la ideea că n-avea suficienţi bani la ea, putea să completeze suma pretinsă de doctor cu contravaloarea lănţişorului...

— Sînt de acord! Este foarte posibil, doar s-au mai văzut astfel de cazuri. Da' unde-i pacienta?

— N-o fi plecat din ţară?

— Astea-s copilării, Dane. Fata pe care o căutăm noi e tot atît de vie cît poate fi o mumie egipteană.

— Unde-i corpul atunci? Doar nu-i un ac cu gămălie să dispară așa, fără urme!

— Cei care au omorît-o i-au ascuns atît de bine corpul încît sînt siguri că nu-l putem găsi. De aici decurge și hotărîrea cu care-și neagă isprava. Ei sînt convinși că, pînă nu descoperim corpul victimei, n-o să găsim nici un judecător dispus să-i condamne pentru omucidere.

— Și atunci ce facem?

— Trebuie să continuăm căutarea unei verigi slabe în acest lanț al tăcerii.

— N-ar fi bine să-l audiem și pe doctorul Antonescu? Ținînd seama de vizitele pe care le făcea adesea doctorului Dîrlogea, conform declarației doctorului Mircea Barbu, precum și de reacția pe care a avut-o Aglaia Negulescu cînd a fost întrebată despre participarea doctorului Antonescu la avort, n-ar fi justificată o discuție cu el?

— Ba da, Dane. Dar, pînă la el, aș vrea să mai audiez doi martori cu care n-am discutat pînă în prezent, cine știe, poate mai scoatem ceva.

*

*   *

Mașina celor doi detectivi intră pe strada Polizu și opri în fața locuinței doctorului Dîrlogea.

Ușa fu deschisă de aceeași femeie scundă și dolofană care-i primise și la prima lor vizită în casa doctorului.

Cînd deschise ușa, fără să pară că i-a recunoscut, îi anunță grăbită:

— Tomnu toctor e dus la fie, rog frumos feniți alta tat..

— Nu-i nimic dacă domnul doctor este plecat la vie noi cu dumneavoastră vrem să discutăm. Sîntem de la poliție.

— Fai de mine, da nu facut nimica rau — zise ea speriată.

— Nimeni nu spune că ați făcut ceva rău, dorim numai să vă întrebăm ceva — zise amuzat Apostolescu, în timp ce o urmau în sala de așteptare, unde se opriră și luară loc cu toții.

— Vă rog să vă uitați la aceste poze — zise Apostolescu, punînd în fața ei șase fotografii — ați mai văzut vreodată una dintre fetele astea?

Bătrînica începu să se uite la ele pe rînd, și, cînd ajunse la a patra fotografie, se opri și începu s-o privească cu atenție.

— Diese Fräulein io cunosc — se decise ea întinzîndu-i fotografia Vioricăi Panaitescu.

— De unde o cunoașteți?

— Im Winter fost şi făcut afort la tomnu toctor
— Cînd şi-a făcut avort la domnul doctor?
— Iarna trecut.. im Winter, io povtit la tînsa în casa.
— A venit singură sau era însoţită de cineva?
— Ja intrat singur.. aber io fasut iubit te la tînsa ramas la strata
— A rămas mult la domnul doctor sau a plecat repede"
— Ich no făsut cînd ia plecat.
— Dar că şi-a făcut „afort" aţi văzut?
— Asta făsut! Io dus la ia ceai de doi ori.
— De ce trebuia să-i duceţi ceai? întrebă mirat Apostolescu
— Deine Ahnung!! Tomnu toctor spus la mine tai ceai totdeauna la vemer înainte afort şi tupa afort.
— Cînd i-aţi dat prima oară ceai, ce făcea „vemeia"?
— Tomnu toctor spunea la tînsa operatzion uşor, nicht vrica la tînsa.
— Era acolo şi sora Aglaia?
— Jawohl!
— Ce făcea?
— Pregătit masu und instrument pentru operatzion
— Şi cînd aţi dus cel de al doilea ceai, ce făcea fata?
— Cînd dus ceai, Fräulein culcat la Diwan.
— Altceva aţi mai văzut?
— Ja. Vazut Mädchen mic au dem Tisch, in tavitzu...
— Aţi văzut o fetiţă mică pe masă, într-o tăviţă? repetă Apostolescu pentru a vedea dacă a înţeles-o bine.
— Ja, era un tetiţu mic — confirmă ea, arătînd între palme un interval de aproximativ 30 de centimetri.
— Şi pe urmă ce s-a mai întîmplat?
— Mai tîrsiu, fenit la mine Nuţa şi cerut încă otat ceai.
— Cine este Nuţa?
— Femeia care ajutat la curăţenia cîteodat.
— Adică Nuţa este o femeie de serviciu care vă ajuta cîteodată la curăţenie.
— Ja.
— Şi unde este acum?
— Io nu ştiu... — ridică bătrînica din umeri
— Ce a făcut Nuţa cu ceaiul, l-a luat pentru ea?
— Nu, spus la mine: tomnu toctor cerut pentru Fräulein care făcut afort.
— Şi ce s-a mai întîmplat după aceea?

Habar n-am!

— Eu culcat sus în salon de la toamna...
— De obicei dormiți în altă parte?
— Ja, ich torm în cabinet de la tomnu toctor tacă nu ocupat cu afort.
— După ce v-ați culcat, s-a mai întîmplat ceva? își reluă Apostolescu chestionarea.
— Ja, peste una ora sculat la mine telefon și tomnul toctor cerut duce io gheața de la frigidere în cabinet și io dus gheața...
— Puteți să-mi spuneți cine era în cabinet cînd i-ați dus gheața?
— Io nu poate spune, nu lăsat inauntru. Aglaia luat la mine ghiața și ieuiat ușa.
— Pe domnul doctor Antonescu îl cunoașteți?
— Ja, prieten la tomnu toctor.
— În seara cînd i s-a făcut avort fetei din fotografie, doctorul Antonescu a fost pe la dumneavoastră?
— Ja, a tenit sofort cum plecat tomnii Siropean și Morăresc
— Pe Nuța, femeia care vă ajuta la curățenie, știți unde am putea s-o găsim?
— Io nu știi, cînd fost nevoie tomnu' toctor chemat tinș la telefon.
— Cum vă numiți?
— Katy.
— Bine, noi vă mulțumim pentru tot ce ne-ați spus. Auf wiedersehen! spu Apostolescu luîndu-și rămas bun de la bătrînică.

* *

— Vezi, Dane, ce înseamnă să ocolești unii martori numai pentru că nu par destul de interesanți? Dacă colegii noștri care au anchetat cazul prima oară ar fi discutat și cu Katy, dosarul Viorica Panaitescu n-ar mai fi avut ce căuta la noi — zise Apostolescu, după ce ieșiră în stradă.
— Șefu' n-ar fi fost cazul s-o audiem și pe soția lui Dîrlogea?
— Nu mai e cazul. Tot ce ne-ar fi putut interesa, ne-a spus Katy.
— Deci putem trece pe la doctorul Antonescu?
— Exact. Hai să-l luăm și pe procurorul Lupu cu noi

Capitolul XXXII

DOCTORUL ANTONESCU

Le-a deschis chiar doctorul Antonescu, un bărbat înalt și bine legat, în vîrstă de 45—50 de ani. Tenul lui măslinîu era și mai puternic reliefat de halatul alb pe care-l purta, iar fața sa, cu trăsături energice, nu trăda nici o surpriză atunci cînd procurorul Lupu își declină calitatea.

După ce trecură prin sala de așteptare și intrară în cabinetul medicului, fură poftiți să ia loc pe fotoliile ce se aflau în jurul unui birou.

— Cu ce vă pot fi de folos? se interesă el, după ce se instalară cu toții.

— Domnule doctor — începu Lupu —, sîntem însărcinați cu anchetarea împrejurărilor în care a dispărut studenta Viorica Panaite cu. Întrucît această fată a fost și la dumneavoastră în ziua cînd a dispărut, vă rugăm să ne relatați tot ce știți despre ea.

— Am mai dat o declarație în acest sens, în urmă cu cîteva luni, la poliție. Credeți că e necesar să o repet?

— Da, vă rugăm.

— Mă rog — zise el făcînd un gest de resemnare —, dacă doriți... Fata la care vă referiți, și ulterior am aflat la poliție că se numește Viorica Panaitescu, a venit la mine să-i fac întrerupere de sarcină. Evident că am refuzat-o, mai întîi nu sînt de acord cu întreruperea unei sarcini — deoarece consider că violează și lezează o lege sfîntă a naturii! —, apoi, chiar dacă aș fi vrut să-mi plec urechea la rugămințile ei, eu sînt internist, nu ginecolog.

Cînd i-am explicat că eu nu mă ocup de efectuarea avorturilor a început să se lamenteze și să-mi spună că se află într-o situație disperată, deoarece copilul ar urma să se nască chiar în perioada de examene, ceea ce ar duce la pierderea anului la facultate. Văzînd că nu ajunge nicăieri cu insistențele ei, m-a rugat s-o recomand unui doctor care ar putea totuși să-i provoace avortul. Atunci am trimis-o la doctorul Dîrlogea, un coleg de-al meu, care știam că cere niște onorarii exorbitante, incompatibile cu posibilitățile unei studente, așa că puteam fi sigur că-mi voi fi păstrat intacte principiile mele morale, scăpînd în același timp de ea. Asta e tot ce pot să vă spun, deosebit de faptul că de atunci n-am mai văzut-o!

— Înainte de discuția pe care ne-ați relatat-o nu a mai fost niciodată la dumneavoastră? întrebă Lupu.

— Nu, în seara aceea am văzut-o pentru prima oară.

— Cînd s-a prezentat la dumneavoastră, v-a spus că este trimisă de cineva?

— Nu, a intrat din proprie inițiativă, orientîndu-se după firma pe care o am în stradă.

— Cînd a venit la dumneavoastră, era singură sau însoțită de vreo colegă de-a ei? interveni pentru prima oară Apostolescu, pînă atunci ocupat cu desluşirea titlurilor pe care le aveau cărțile din biblioteca aflată în spatele doctorului.

— După cum v-am spus, era singură.

Apostolescu nu făcu nici un comentariu şi îşi reluă interesanta ocupație coborîndu-şi privirea la raftul următor.

— Deci — relua firul interogatoriului Lupu — ați trimis-o pe studentă la doctorul Dîrlogea. Şi după aceea ce s-a mai întîmplat?

— Altceva nu mai ştiu, deoarece, după vreo zece minute, am coborît în stradă, mi-am luat maşina şi am plecat la soția mea, unde am rămas toată noaptea. Ulterior, a doua sau a treia zi, nu-mi amintesc, s-a prezentat la mine un bărbat tînăr care, pretinzînd că este logodnicul fetei, mi-a spus că aceasta n-a mai venit acasă. Am făcut tot ce se putea face; l-am trimis la doctorul Dîrlogea. Dar foarte curînd a revenit, spunîndu-mi că Dîrlogea refuză să discute cu el. Atunci, de față cu logodnicul fetei, i-am dat un telefon lui Dîrlogea şi l-am rugat să-mi spună ce s-a întîmplat cu pacienta pe care i-am trimis-o. Mi-a răspuns, ceea ce eu scontasem de fapt, că a trimis-o la plimbare, deoarece n-avea la ea decît 500 de lei, față de 3 000 de lei cît pretindea el pentru un avort pînă în luna a treia fata fiind în luna a cincea sau a şasea.

— Nu locuiți împreună cu soția dumneavoastră? întrebă Apostolescu, fără să-şi ia ochii de pe cărțile orînduite pe rastelul din spatele doctorului.

— Nu, ne-am despărțit la sfîrşitul anului trecut. Soția mea şi-a cumpărat un apartament şi m-am dus să-l văd în noaptea cînd m-a vizitat studenta de care vă interesați.

— Ați rămas mult timp acolo? întrebă din nou Apostolescu, fără să-şi întoarcă privirea de la cărți.

Simionescu era contrariat de imposibilitatea efului său. După ce alergaseră atîtea zile pentru a dezlega enigmaticul caz tocmai acum, cînd negura începuse să se disipeze îl găsise bibliofilia.

— Pînă a doua zi, cînd am plecat direct la spital.

— Asta înseamnă că, cu această ocazie, v-aţi şi împăcat cu soţia dumneavoastră. Nu?

— Într-adevăr, aşa am crezut şi eu. Ulterior a trebuit să constat că mă înşelasem. Ce să-i fac? Este o fată bună, dar mă omoară cu gelozia, prin nimic justificată.

Apostolescu, fără să-l fi privit, sesizase o modulaţie a vocii doctorului şi insistă:

— De cîte ori aţi mai fost la soţia dumneavoastră după vizita de care ne-aţi vorbit?

— Nu înţeleg ce amestec au relaţiile dintre mine şi soţia mea! Aţi venit pentru a ancheta dispariţia unui om sau pentru a vă amesteca în problemele a doi soţi? protestă el, ridicînd tonul.

— Nu sînteţi obligat să răspundeţi la această întrebare — confirmă procurorul Lupu, uitîndu-se dezorientat spre Apostolescu.

Apostolescu nu se grăbi să dea o replică la întrebarea mută a procurorului, nu că ar fi vrut să-l lase în încurcătură, ci pur şi simplu pentru că nu văzuse apelul din ochii acestuia; nu terminase încă de parcurs toate titlurile cărţilor din bibliotecă.

Simionescu intui în sfîrşit ce urmărea Apostolescu şi puse întrebarea clasică pentru stabilirea unui alibi:

— Domnule doctor, vă rog să-mi spuneţi cum se numeşte şi unde locuieşte acum soţia dumneavoastră?

— Se numeşte Mariana Săndulescu şi locuieşte în strada Povernei 29.

— N-aţi fost căsătoriţi? întrebă iar Apostolescu în timp ce Simionescu îşi nota adresa.

— Ba da, însă, fiind şi ea medic, a ţinut să-şi păstreze numele de fată. Vreţi să vă mai spun şi ce conţine acţiunea de divorţ? completă el făcînd un gest de exasperare.

— Nu — răspunse Apostolescu pe un ton neutru —, mai degrabă aş vrea să ştiu la ce oră v-aţi dus la soţia dumneavoastră...

— V-am mai spus, cîteva minute mai tîrziu după ce a plecat studenta spre doctorul Dîrlogea! răspunse el enervat, lăsîndu-şi palma dreaptă să cadă cu zgomot pe cristalul biroului

— Îl vizitaţi des pe doctorul Dîrlogea?

— Nu-l vizitam deloc, între noi nu erau relaţii profesionale, ci numai de vecinătate. Cînd ne întîlneam pe stradă, ne salutam. Atît!

— Asta înseamnă că nu aţi fost niciodată la el în casă?

— Da, asta în seamnă! răspunse el cu iritare.

— În afara de discuţia pe care aţi avut-o, prin telefon, cu doctorul Dîrlogea în prezenţa logodnicului fetei dispărute aţi

mai avut şi altă convorbire cu vecinul dumneavoastră? continuă să întrebe Apostolescu, pe un ton care lăsa impresia că, de fapt, nici nu-l interesa răspunsul interlocutorului.

— Nu-mi amintesc — răspunse doctorul prudent —, au trecut multe luni de atunci.

— De ce ascundeţi adevărul? se decise Apostolescu să atace, coborîndu-şi privirea de pe rafturile bibliotecii pe chipul omului din faţa sa.

— Cum vă permiteţi să mă faceţi mincinos?! Drept cine mă luaţi?! strigă el indignat şi, punîndu-şi mîinile pe braţele fotoliului său, vru să se ridice.

Apostolescu îşi întinse palma şi, printr-un get autoritar, îl invită să rămînă pe loc.

— De ce ascundeţi faptul că fata era o veche pacientă a dumneavoastră?

— Nu-i adevărat! În ziua aceea am văzut-o pentru prima oară!

— De ce nu recunoaşteţi că fata a venit la dumneavoastră însoţită de logodnicul ei? întrebă necruţător Apostolescu.

Simionescu avu satisfacţia să constate că intuise bine tactica adoptată de Apostolescu şi zîmbi discret: „Şefu' şi-a dat seama că numai prin enervare poate scoate ceva de la el... abia acum începe distracţia!"

— V-a spus fata!? ironiză el.

— Nu, logodnicul ei! preciză Apostolescu tăios.

Doctorul rămase un moment dezorientat, apoi spuse:

— El m-a rugat să nu-l amestec în treaba asta.

Apostolescu, părînd că nu a auzit spusele doctorului, continuă sever:

— De ce ascundeţi faptul că între dumneavoastră şi doctorul Dîrlogea există relaţii care depăşesc, de departe, pe cele de vecinătate?

— Asta de unde rezultă?

— Din tonul amical avut în cele două convorbiri telefonice cu doctorul Dîrlogea în faţa domnului Marinescu, logodnicul fetei!

— Noi, medicii, nu traim în cazarma, ca dumneavoastra, şi un ton amical nu exclude respectul pe care ni-l datoram unul celuilalt!

Apostolescu nu reţinu grosolania şi continuă:

— Oare ce motive aveţi pentru a va desolidariza de doctorul Dîrlogea declarind ca nu-l vizitaţi la el acasa?

— Nici unul! V-am spus adevărul. N-am fost niciodata la el în casa! spuse convins Antonescu.

— Şi daca avem martori prin care putem dovedi contrariul?

— Înseamna ca sînt martori mincinoşi! replica el cinic. Tocmiţi, din nu ştiu ce motive, de dumneavoastră...

— Va rog să fiţi cuviincios şi sa nu ne insultaţi! interveni procurorul Lupu, suparat.

— Dumneavoastră ma insultaţi pe mine prin aducerea unor acuzaţii tendenţioase şi absurde! raspunse indignat doctorul.

— Deci — zise Apostolescu, reluînd tonul sau neutru — dacă Viorica Panaitescu a fost la dumneavoastră pe la ora opt, opt şi un sfert, înseamnă ca aţi plecat la doamna Mariana Săndulescu, soţia dumneavoastra, pe la ora opt şi jumătate. Nu?

— Întocmai! raspunse doctorul pe un ton mai calm.

— Atunci ... — zise Apostolescu, facînd o pauza —, cum se explica faptul ca la ora nouă şi jumatate l-aţi vizitat pe doctorul Dîrlogea?!

— Nu-i adevarat! Asta e o provocare! De ce toleraţi insultarea unui intelectual, domnule procuror? se adresă el revoltat lui Lupu.

Lupu îl privi un moment tăcut, apoi spuse:

— Afirmaţiile domnului capitan sînt susţinute prin martori. Eu, personal, va sfatuiesc sa nu vă îngreunaţi şi mai mult situaţia insultînd şi respingînd fapte indubitabile.

Deşi spusele procurorului nu parură să-l impresioneze în mod deosebit, îşi recăpata calmul şi zise:

— S-ar putea sa va fi spus unele inexactităţi, datorita timpului care s-a scurs de la data care va intereseaza pe dumneavoastra, dar ce importanţa poate avea asta?

— Chiar nu realizaţi importanţa pe care o acordam multiplelor neadevaruri spuse de dumneavoastră? se arată Apostolescu mirat.

— Nu, bineînţeles! Nu înţeleg, unde vreţi sa ajungeţi? spuse el, privind întrebător cînd spre Lupu, cînd spre Apostolescu.

Apostolescu nu se grăbi sa-i raspunda Abia dupa ce-l contempla, cu o curiozitate ironica, cîteva momente, se decise:

— Vă aducem acuzaţia de participare la uciderea studentei Viorica Panaitescu! rosti el sentenţios.

— Glumiţi, domnule! Hai, fiţi serios! Asta-i cea mai buna gluma pe care am auzit-o vreodată! zise el, izbucnind într-un hohot de rîs, apoi continua: cine ştie pe unde vagabondeaza fata, cu vreun draguţ de-al ei, şi ma acuzaţi pe mine ca am ucis-o... Nu, ca-i tare! adăugă el aratîndu-se bine dispus.

— Oare aşa să fie...? întrebă Apostolescu, amuzat de mascarada pe care încerca s-o joace doctorul.

— Bineînţeles, numai aşa poate sa fie. Cu o observaţie, sînt de-a dreptul surprins de tacerea domnului procuror. Cum poate

fi un om acuzat de omor atît timp cît nu există o dovada a uciderii presupusei victime?

Apostolescu, care ştia foarte bine cît adevar conţin spusele doctorului, nu ezită să răspundă:

— La timpul potrivit vom produce toate probele necesare, nu fiţi îngrijorat! Acum, cu asentimentul domnului procuror, vom face o percheziţie în apartamentul dumneavoastră..

— Nu sînt de acord! protestă cu hotărîre doctorul Antonescu.

— N-avem nevoie de asentimentul dumneavoastră atît timp cît sîntem însoţiţi de un procuror! replică impasibil Apostolescu. Sînteţi de acord, domnule procuror?

— De acord! răspunse Lupu, sec.

— Va rog să ramîneţi pe locul dumneavoastra, domnule doctor, pîna terminam de controlat aceasta încăpere, apoi ne veţi însoţi şi în celelalte — dispuse Apostolescu.

Se ridica de pe fotoliul său şi, urmat de Simionescu, începu sa se plimbe prin cameră, marginindu-se numai să privească obiectele din încăpere.

Dupa aproape zece minute, în care timp nu se atinsese de nimic, ajuns la concluzia ca privirea acuzatului ocolea în mod sistematic un colţ al camerei şi se decise să-l examineze mai îndeaproape.

Se apropie de locul respectiv şi deschise scrinul de lemn de mahon cu incrustaţii de sidef, care se afla acolo. Dar, curînd, ajunse la concluzia ca acolo nu putea gasi nimic interesant. Apoi, gîndind că ar putea exista vreo ascunzătoare în perete, trase scrinul la o parte şi începu să ciocănească cu degetul în zid. Degeaba, nicăieri nu auzi sunetul caracteristic de gol.

Chiar în momentul cînd începuse să împingă scrinul la locu[illegible] lui în colţ, aruncă cu [illegible]da [illegible]chiului o privire spre d[illegible]tor [illegible] avu impresia [illegible] l-a [illegible]zut parcă re[illegible]pirînd [illegible]urat [illegible] cît a frac[illegible]iuni [illegible] undă [illegible] în [illegible] din [illegible] rinul [illegible] într-un genunchi şi scoţînd o lupă din buzunar începu [illegible] examineze rosturile dintre bucăţile de p[illegible]

În sfîrşit, se hotărî şi întorcînd capul spre Simionesc[illegible] tocmai verifica la bibliotecă un raft cu cărţi [illegible]

Capitolul XXXIII

CÎND SIMIONESCU ARE MÎINILE OCUPATE..

Simionescu străbătu cei şase-şapte metri care îi separau şi, după ce îi înmînă briceagul, rămase pe loc pentru a-i supraveghea curios gesturile.

Continuînd să stea îngenunchеat şi cu spatele la biroul unde rămăseseră doctorul Antonescu şi procurorul Lupu, începuse să ridice cu ajutorul cuţitaşului, bucăţile de parchet din colţul unde se afla. După ce puse de-o parte 10—12 bucăţi de parchet, apăru o gaură neagră şi adîncă de 15—20 de centimetri, pe fundul căreia se odihnea o casetă metalică de mărimea unei cărămizi.

Apostolescu îşi ridică privirea triumfătoare spre Simionescu, apoi, vîrîndu-şi mîinile în ascunzătoare, scoase caseta afară şi i-o dărui colaboratorului său, care porni cu ea spre procurorul Mihai Lupu şi doctorul Antonescu rămaşi pe fotoliile de lîngă birou.

În clipa în care Apostolescu se ridică în picioare şi începu să-şi scuture pantalonii de praf, continuînd să stea cu faţa la perete, interveni neprevăzutul.

Mai întîi avu impresia că Simionescu s-a imobilizat în mijlocul camerei, deoarece nu-l auzise făcînd decît trei paşi din momentul în care îi înmînase caseta, urmă apoi certitudinea că în spatele lui nu mai respiră nimeni.

Întoarse capul peste umărul sting pentru a vedea ce s-a întîmplat.

Antonescu, pe care îl lăsase în fotoliul său din dosul biroului, era acum în picioare, în faţa unui sertar tras pe jumătate şi îi ţinea pe toţi sub ameninţarea unui Browning de calibrul 7,65.

Pistolul îl ţinea cu mîna dreaptă, în timp ce cu mîna stîngă pipăia ceva lîngă garda trăgaciului.

Procurorul Lupu înlemnise în fotoliul său şi, alb ca hîrtia, privea ca hipnotizat gaura neagră şi rotundă a ţevii, care în acel moment i se părea mai mare decît cea a unui tunel de cale ferată.

Simionescu, la rîndul lui stătea în mijlocul încăperii, imobilizat de caseta pe care o ţinea cu ambele mîini.

Pentru a realiza schimbările survenite în spatele lui nu-i trebui mai mult ca o fracțiune de secundă.

În clipa următoare, în liniștea care domnea în cameră, auzi un țăcănit metalic ușor și înțelesese că doctorul reușise să lase jos piedica pistolului.

Era ultimul moment în care mai putea acționa, altfel..

Capul lui Apostolescu se întoarse din nou spre perete, continuă cursa spre umărul drept, cînd, mai înainte de a străbate 180 de grade, tot corpul lui începu să se rotească pe călcîie. În timpul pivotării, mîna dreaptă îi alunecă spre subsuoara stîngă, lovi tocul de piele, înhăță crosa pistolului și, în timp ce-l scotea afară de sub haină, trase cu degetul gros cocoșul înapoi.

În acel moment, corpul lui Apostolescu terminase cursa de rotire în jurul său și ajunsese cu fața spre doctor. Se lăsă să cadă în genunchiul stîng, în timp ce mîna dreaptă zvîcni de sub haină... și „Waltherul" lui de 9 milimetri făcu să se scuture toate geamurile din încăpere.

O fracțiune de secundă domni din nou liniștea, apoi duhia de alamă a cartușului lovi undeva, în spatele lui Apostolescu, peretele și de acolo rebondă pe parchet, apoi, după ce sări de cîteva ori, scoțînd un sunet ca de clopoțel, se opri pe covor.

Încă nu se stinseră ultimele clinchete ale cămășii cartușului, și un corp greu, metalic, căzu pe cristalul care acoperea biroul și-l sparse în țăndări; era „Browning"-ul doctorului Antonescu.

Acesta a fost, probabil, semnalul pe care-l aștepta Lupu pentru a-și deschide ochii. Mai întîi îl văzu pe doctorul Antonescu privindu-și surprins brațul drept, unde, la trei sau patru degete mai jos de încheietura cotului, apăruse un trandafir roșu care creștea vertiginos Cînd întoarse capul înapoi, spre stînga, îl văzu pe Simionescu, care privea cu stupoare rana de la brațul doctorului. Căutîndu-l cu privirea pe Apostolescu, îl văzu coborînd țeava pistolului spre parchet și, apoi, printr-un gest de prestidigitator, apăsînd pe trăgaci, în timp ce degetul gros lăsa lent cocoșul în lăcașul lui; după aceea, impasibil, își strecură pistolul la loc, în tocul de la subsuoară.

— De ce...? Nu trebuia!... Ma doare... — începu să se vaite doctorul, apucîndu-și brațul ranit cu mîna stîngă. Nu pe dumneavoastra am vrut sa va împușc... Va rog sa ma credeți..

— O sa discutam mai tîrziu, acum trebuie sa va pansați rana — zise autoritar Apostolescu, apropiindu-se de el și ajutîndu-l sa-și scoata dintr-un dulăpior cele necesare.

Dupa ce-și dezinfecta singur rana și și-o pansa, Apostolescu îl ajuta sa-și lege fașa și-l așeză pe un scaun lînga perete, de unde putea sa-l supravegheze mai bine.

Apoi trecu pe lîngă biroul doctorului şi, scoţînd o batistă, înfăşura în ea pistolul, care zăcea printre cioburile cristalului, şi şi-l strecura în buzunarul pantalonului.

O dată terminate aceste treburi, se apropie de colaboratorii săi, care între timp deschisesera caseta şi erau foarte aprofundaţi în inventarierea conţinutului ei. Simionescu terminase de numarat nişte monede din metal galben, pe care le stivuise pe birou, şi începuse să facă acelaşi lucru cu nişte bacnote străine, în timp ce Lupu le înregistra de zor pe o coală de hîrtie.

Apostolescu lua o monedă şi, uitîndu-se la ea, văzu un cocoş, foarte prezentabil, care îl privea cu trufia celui care-şi cunoaşte bine posibilităţile... „Cuceritorul asta ma confunda cu vreo găinuşa durdulie şi înamorata..." — îşi spuse el, zîmbind, apoi, întreba:

— Ce-aţi găsit?

— 115 monezi de aur, 1 500 de franci eleveţieni şi 400 de dolari U.S.A. ... şi acum să vedem ce-i aici — zise Lupu, dezlegînd baierele unei pungi din catifea şi răsturnîndu-i conţinutul pe masa.

Simionescu nu-şi putu reţine un şuierat admirativ la vederea unui maldar de bijuterii scînteietoare.

În faţa lor se etalau trei braţări din aur masiv, şase broşe încrustate cu diamante şi cîteva zeci de inele cu pietre preţioase şi verighete.

Apostolescu ridica cîteva inele de pe masa şi le privi cu un aer distrat, apoi le puse la loc, avînd gîjă ca pe unul dintre ele să-l îndepărteze puţin de celelalte. Numai Simionescu remarcase discriminarea făcută şi ridica întrebator privirea către superiorul lui. Ochii lor se întîlniră numai pentru o fracţiune de secundă, nici nu era necesar mai mult. Simionescu sesizase că inelul indicat de Apostolescu nu trebuia sigilat în casetă.

În timp ce Apostolescu se îndrepta spre doctorul Antonescu, Simionescu îi spuse ceva procurorului Lupu, care aprobă printr-o scurtă înclinare a capului. Astfel, jumătate de minut mai tîrziu, inelul care atrăsese atenţia lui Apostolescu se odihnea în buzunarul lui Simionescu.

— Domnule doctor — zise Apostolescu, cînd ajunse lîngă el —, aveţi permis pentru arma cu care ne-aţi ameninţat?

— N-am vrut să vă ameninţ pe dumneavoastră... Am vrut să mă sinucid!... De ce nu m-aţi lăsat...?

— Trebuia să vă sinucideţi înainte de a o ucide pe Viorica Panaitescu!

— Dar n-am nici un amestec în treaba asta... De ce nu vreţi să înţelegeţi...?

— A unci ţ incer s m
en ru c în l pa i - v i
a u ato r a, mi-am d e m ˆ b l
— Nu ı-ţ raspu d p r ı p .
am ra pu - c
— De unde aveţi pistolul?
— L- m găit în -un c t m nt tren ı
e c ncisprezece ani, ı am t t nat s -l pr.d ..
— Domnul procuror — z s Apostole u ınto cîndu-
spr Lupu c r m rm ˆ ı r a e ei
propun reţi e om ul ı A cu t
tezauri a e egală de v uta p p r n u z t
a unei arme de foc.
— a a p at .. ţ , c p t .
aproba Lupu.

* *

O j mătate de oră ma t ıu, u orul Lup
def ct t teau de r a î bı o ultimilor
— Ş chi r cr zi c n s .ı
neîncrezător Simionescu.
— Mai mult c u.! N a u nebun putea ınc a
împuşte tr ı eprezen an ı ı j ıţı n ex cıţiul fun ţı n
obţinea ˆn afa un ı ragaz t va r?.
— Are dreptate Apo toles u fr pu. A un ı ˆn
sc p t lul oi în c p st unz t
a ı , r - ı ţ
frun ap p tr Din u- m ă a
î or t a b rıt- nt u - ˆ lı
urm toare ınterveni ful ıt
În nd, d ce cr ı ut e sı ıd ’ r u
S mıones u. O re tît d mult -l ı p i t valut a
descoperit-o la el?
Nu m .par nvin r vers unea are ne-a
ız . D n - vi u ı
p ı t al n bi u d s rie a ın r
ı rica P n ite ! — ˆ m l s
sub parchet.
N- t n ı r
Nim l ! ˆ I
l r ˆ A
.ı r
t e

privește inelul — continua el, întorcîndu-se spre Simionescu —, te rog sa dai o fugă cu el atît la Șerban Marinescu, logodnicul fetei, cît și la Nelly Naumescu, colega ei de facultate. Mîine dimineața trebuie sa știm încotro o pornim.

În momentul cînd se ridicara de pe scaune pentru a se despărți, procurorul Lupu facu o precizare:

— A, da nu uita, capitane! Pentru doctorii Dîrlogea și Antone cu am formulat deja niște acuzații pe care le putem proba, deci reținerea lor în continuare nu ridica probleme. In ceea ce o privește pe cea de a treia persoana arestata, nu consider ca împotriva Aglaei Negulescu exista suficiente probe de incriminare. Ai grija, o zi a trecut.

— Am înțeles — răspunse Apostolescu, în timp ce privea semnificativ spre Simionescu —, mai am doua zile. . și va trebui sa-mi cer scuze pentru confuzia facuta!

Capitolul XXXIV

AUTOTURISMUL DOCTORULUI ANTONESCU

Trecuse o ora de la începerea programului, Simionescu încă nu venise, iar Apostolescu era nervos.

Avea certitudinea ca, deși a pus mîna pe criminali, nu-i va putea acuza din lipsă de probe.

Singura lui consolare era ca doi dintre criminali, probabil principalii, vor fi totuși condamnați pentru alte infracțiuni. „Da' ce-mi pasă mie de alte delicte, cînd nu reușesc sa elucidez afacerea principala?!" își spuse el, sculîndu-se brusc de pe scaun și pornind să-și masoare biroul cu pașii.

Cînd Simione cu intra în birou și își vazu șeful plimbîndu-se îngîndurat cu mîinile împreunate la spate, înțelese că nu l-a gasit într-o dispoziție deosebit de buna.

— Ai reușit sa-i găsești? îl întîmpina Apostolescu, cînd dadu cu ochii de el.

Evident, nu se înşelase. Dacă voia să evite o muştruluială, nu trebuia sa vorbească mai mult decît era necesar.

— Da. Atît pe logodnicul fetei, cît şi pe colega ei...

— Şi...? îl întrerupse arţăgos Apostolescu.

— Ambii au confirmat că este inelul pe care-l purta Viorica Panaitescu... — raportă Simionescu, în timp ce urmarea cu satisfacţie cum fruntea lui Apostolescu a început să se descreţească.

— Cu fosta soţie a doctorului Antonescu ai luat legatura?

— Da, încă de aseară. După ce mi-a făcut portretul moral — de fapt, imoral! — al soţului ei, care a scos-o din casa pentru a-şi aduce o fiţa tînără, m-a asigurat că nu l-a mai văzut din ianuarie, cînd s-au despărţit.

— În regulă! comandă două cafele, Dane — ceru el, aşezîndu-se pe scaun.

Simionescu se conformă şi îi urmă exemplul, avînd grijă sa nu-i tulbure meditaţia.

— Asculta, Dane.... — începu Apostolescu, zece minute mai tîrziu, în clipa cînd îşi facură apariţia: mai întîi o taviţă cu doua cafele şi apoi fata de la bufet... Reluăm interogatoriul doctorilor Dîrlogea şi Antonescu — îşi continuă el fraza, cînd ramaseră singuri. Da, aşa vom face... Deocamdată nu vad alta cale!

Cîteva minute mai tîrziu, Dîrlogea fu introdus în încapere de către un gardian.

— De ce m aţi mai chemat — începu el, dupa ce luă loc pe un scaun —, nu vă ajunge ca m-aţi înfundat pe cel puţin un an?

Dacă Apostolescu se aşteptase să vadă un om demoralizat, efect constatat la toţi cei care erau reţinuţi în arest pentru cercetări, trebuia să recunoasca că s-a înşelat. Moralul doctorului Dîrlogea nu era cîtuşi de puţin afectat, din contră...

— Domnule doctor, principala mea misiune este s-o descopăr pe Viorica Panaitescu, vie sau moarta. Din acest motiv v-am chemat — preciza Apostolescu calm.

— Descoperiţi-o! Ce mă priveşte pe mine!

— Va priveşte foarte mult, domnule doctor. Noi am putut stabili în ultimele zile că Viorica a rămas la dumneavoastra, în noaptea cînd v-a vizitat, şi că i-aţi provocat avortul...

— Nu-i adevărat! E o minciuna...

— Cei patru martori, pe care i-aţi invocat pentru a va stabili un alibi, au revenit asupra declaraţiilor lor recunoscînd ca au plecat şi v-au lasat cu Viorica Panaitescu — continuă Apostolescu, fără să ţină seama de întrerupere.

— Da, e adevărat! Mi-am spus ca daca am cîţiva martori, voi scăpa de necazurile pe care mi le puteaţi pricinui cu

întrebarile voastre agasante. Deşi n-am nici o vină, am vrut sa ma scutesc de o bataie de cap inutilă. Exista oare vreo lege prin care sa mă puteţi condamna pentru ca am vrut sa fiu lăsat în pace? întrebă el sfidător.

— Deci nu recunoaşteţi că i-aţi provocat un avort Vioricai Panaitescu?

— Nu, bineînţeles! Îmi menţin vechile declaraţii.

— Menajera dumneavoastra, Caty, susţine contrariul...

— Ce-mi pasă mie ce susţine o femeie batrîna şi proastă...?

— Cum explicaţi faptul ca la Aglaia Negulescu a fost gasit un lanţişor de aur care i-a aparţinut Vioricăi Panaitescu?

— Nu înţeleg! Îl gasiţi la ea şi-mi cereţi explicaţii mie? Oare sînteţi om serios...?

— Ce-a cautat doctorul Antonescu la dumneavoastra după plecarea musafirilor?

— Nu-i adevarat! N-a fost la mine! Dacă susţine contrariul, să vă spuna el de ce a venit.

— Dane, cheamă gardianul să-l conducă pe domnul la arest.

În timp ce gardianul, care aşteptase pe culoar, îl lua în primire, mai adauga:

— Ce v-am spus data trecută rămîne valabil: cînd va hotarîţi să vorbiţi, anunţaţi-mă.

Fără să-i răspunda, doctorul Dîrlogea îl privi ironic şi ieşi cu însoţitorul său.

— Sa ni-l trimită şi pe doctorul Antonescu — ceru el, în timp ce-şi aprindea o ţigară.

— Luaţi loc, domnule doctor — îl invită Apostolescu, dupa ce intră în birou cel de-al doilea banuit. Cum merge rana de la mînă, vă mai supără?

— Aşa şi aşa. Am avut noroc că mi-aţi perforat numai ţesutul muscular, daca-mi atingeaţi osul, o încurcam — raspunse el în gluma.

— Domnule doctor — intră Apostolescu în subiect —, am constatat că alibiul pe care ni l-aţi furnizat în legatură cu felul în care v-aţi petrecut timpul în noaptea cînd a disparut studenta Viorica Panaitescu nu corespunde realităţii...

— E clar — îl întrerupse doctorul — iubitoarea mea soţie a ţinut să-mi mai facă un „serviciu"! Ce v-am spus este adevarat, în noaptea aceea am fost şi am ramas la ea... Daca neaga asta, înseamna — şi, de fapt, nici nu mă surprinde! — ca nu i-a trecut înca dorinţa de razbunare... Am fost eu un prost ca nu i-am sucit gîtul atunci cînd am prins-o cu ala...

— Domnule doctor — îl întrerupse Apostolescu, pentru a nu lasa discuţia sa alunece într-un domeniu care nu-l interesa—.

deosebit de declarația soției dumneavoastră, avem un martor care susține că v-a văzut în noaptea dispariției Viorica Panaitescu intrînd la doctorul Dîrlogea. De ce ne-ați ascuns această vizită?

— Eu am intrat la Dîrlogea?! întrebă neîncrezator Antonescu. Nu-i adevarat! Ori ma luați la sigur, ori cel care spune că m-a văzut face o confuzie grosolana.

— Cum explicați prezența unui inel care i-a aparținut studentei Viorica Panaitescu în caseta pe care am descoperit-o la dumneavoastra?

— Tot ce ați găsit în caseta mea reprezintă obiecte și valori cumpărate cu cel puțin zece ani în urma. Permiteți-mi ca, dupa atîția ani, sa nu-mi mai amintesc proveniența lor — răspunse fără ezitare doctorul.

— Inelul la care mă refer a fost la mîna Vioricăi Panaitescu în ziua cînd a venit la dumneavoastra sa-și facă chiuretajul; adica acum cinci luni. Nu consider ca scurgerea acestor luni poate justifica, ca să zic așa, o amnezie. De aceea, vă rog să faceți un efort de memorie și să răspundeți la întrebare.

— Regret, domnule capitan, dar am fost înțeles greșit. Eu n-am spus că sufăr de amnezie... din contra mă bucur de-o memorie foarte bună. De ani de zile n-am mai umblat la caseta, și dacă fata mai avea acum cinci luni inelul ei, atunci, în mod cert, este vorba de un alt obiect

*

— Șefu' — comenta Simionescu dupa ce doctorul Antonescu fu trimis la arest —, am impresia ca, datorită candorii cu care ni se spulbe a probele de către domnii doctori, proiectul nostru de a ne petrece împreună concediul la mare [illegible] fi înlocuit printr-o internare la spitalul de boli nervoase... [illegible] timp [illegible] noi înnebunim, ei sînt bine mulțumesc! Oare [illegible]-or urmări...?

— La întrebarea asta e ușor de raspuns! Ambii vor [illegible] fie condamnați pentru delictele stabilite împotriva lor: cul ele pentru posedarea unor instrumente de întrerupere a sarcinii au pentru pastrarea neautorizata de valuta atrag pedeps incomparabil mai mici decît cele pentru omucidere. Ai înțele

— Da, da, asta e deci.. — murmură Simionescu. Cu un avocat bun, dupa cîteva luni îi vedem plimbîndu-se pe Calea Victoriei!

— În tot cazul, interogatoriile de astăzi n-au fost zadarnice..

— Ce optimist eşti! spuse înciudat Simionescu

— Nu chiar optimist dar, oricum, încep a le întrevad jocul. Mai e act a pricep indiferenţa cu care privesc învinuirea de ucidere a Vioricăi Panaitescu...

— E firesc! Se simt tari pe poziţie deoarece n-am găsit corpul victimei...

— Şi ştii de ce sînt atît de siguri?... Pentru ca-l cautam acolo unde n-are ce cauta!...

— Ce vrei să spui?! întrebă contrariat Simionescu.

— Nimic în afară de faptul că am să-ţi amintesc două elemente: primul, Dîrlogea are o vie la Valea Călugărească, şi al doilea, Antonescu are o maşină. Ce zici, asta nu spune nimic?

— Drace! exclamă Simionescu luminat. Cum de nu ne-am gîndit pînă acum la asta?...

— Spune-i lui Vartunian să pregătească maşina pentru drum, plecăm imediat!

*

* *

După aproape o oră de goană pe o şosea aglomerată, maşina lui Vartunian se opri, prăfuită, în faţa postului de poliţie din Valea Călugărească.

Şeful postului, un locotenent tînăr, îl ascultă şi apoi spuse:

— Pe domnul doctor Dîrlogea îl văd foarte rar, mai mult toamna, după cules. În schimb, soţia lui, de cum începe luna iulie şi pînă la începutul lui decembrie, se tot învîrte pe aici.

— Anul ăsta l-aţi văzut pe Dîrlogea prin localitate?

— Nu. Asta înseamnă că, chiar dacă a fost, a stat foarte puţin.

— Cine se ocupă de administrarea viei?

— A, un fost funcţionar, acum pensionar, care face pe chelarul.

— Bine, vă rog să ne conduceţi la via lui.

Maşina îi lăsă în faţa unei poteci înguste, între două vii, şi restul drumului îl parcurseră cu picioarele.

După cîteva minute, drumul se lărgi şi se opriră în faţa unei porţi, pe care o firmă din tablă atrăgea atenţia că înăuntru e „cîine rău". Şi, într-adevăr, nu se apropiară bine de gard, şi doi dulăi ciobăneşti îşi proptiră labele în el şi începură să-l scuture furioşi.

Locotenentul care îi însoţise trebui să fluiere şi să bată în poartă aproape zece minute, pînă fu auzit de un bătrînel, trecut bine de şaizeci de ani, care ieşi din casă şi se apropie cu paşi mici de ei.

Recunoscîndu-l pe ofiţer, îl salută şi îl întrebă ce doreşte.

— Domnii sînt de la Bucureşti şi ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Vă rog să legaţi cîinii pentru a putea intra înăuntru — ceru el.

Cînd intrară în curte, văzură în faţă o clădire arătoasă, cu o tindă de jur-împrejur, de unde ieşise şi bătrînul care îi întîmpinase; pe dreapta o magazie din zid, unde trebuia să fie crama; iar pe stînga se întindea o vie pusă pe spaliere.

— Ce suprafaţă are terenul? întrebă Simionescu, în timp ce erau conduşi spre casă.

— Aproape două hectare — răspunse bătrînelul.

— Cînd a fost ultima oară pe aici domnul Dîrlogea? se interesă Apostolescu, după ce luară loc într-o încăpere care, după mobilă, ţinea loc atît de dormitor cît şi de birou.

— Din toamna trecută nu l-am mai văzut.

— Sînteţi sigur?

— Foarte sigur. De altfel, dacă crama e goală, nici nu avea ce să facă pe aici.

— Pe domnul Antonescu îl cunoaşteţi?

— Sigur că-l cunosc! E domnul acela înalt care îl aducea pe domnul doctor cu maşina să ia vin.

— Dînsul v-a vizitat anul acesta?

— Fără domnul doctor ce să caute?

— Dar doamna Dîrlogea?

— Nici dînsa. Am vorbit la telefon acum o săptămînă şi mi-a spus să fac curăţenie în casă deoarece în următoarele zile va veni la vie.

— Vă rog să vă gîndiţi bine şi să-mi spuneţi — ceru Apostolescu —, cine a fost aici de la Bucureşti în intervalul cuprins între sfîrşitul lunii februarie şi începutul lunii martie?

Bătrînelul îl privi un moment, parcă fără să înţeleagă întrebarea, apoi spuse ridicînd din umeri:

— Absolut nimeni nu a fost pe aici în perioada la care vă referiţi, nici din Bucureşti, nici din altă parte.

— Dumneavoastră aţi stat aici în permanenţă?

— Chiar dacă am plecat, pentru cel mult o oră, prin comună, soţia şi copiii mei au rămas acasă şi nu se poate să nu fi remarcat un străin.

— Bine, să mergem — spuse Apostolescu ridicîndu-se de pe scaun şi pornind spre ieşire.

La poartă se despărţiră de bătrînel şi porniră către maşină.

— Domnule căpitan — începu timid locotenentul care îi însoţea —, pot să vă întreb despre ce-i vorba?

Apostolescu îi explică în cîteva cuvinte bănuielile lor

Locotenentul, după ce-l ascultase cu atenţie, îşi scutură capul şi spuse:

— Domnule căpitan, este imposibil sa fi putut îngropa fata în vie, deoarece, de la 15 februarie şi pînă la sfîrşitul lunii martie, la noi a fost zăpadă de doi metri, prin care nici un tanc n-ar fi putut trece, darămite un autoturism...

— S-ar putea să ai dreptate. În tot cazul, te rog să cercetezi printre localnici dacă nu există cineva care l-a văzut totuşi pe Dîrlogea pe aici, la începutul lunii martie, şi să mă anunţi la Departament.

Drumul spre Bucureşti fu efectuat într-o linişte deplină, pe care numai Vartunian o mai spărgea cu claxonul.

Capitolul XXXV

AUTODRICUL

Cînd intrară în birou, Apostolescu găsi pe biroul lui un bileţel de la un coleg care îl ruga să-l caute.

Posomorît, trase telefonul la îndemînă şi formă interiorul indicat în bileţel.

— Cu locotenent-colonelul Calcăntraur, vă rog — ceru el.

Urmă o scurtă pauză, apoi reluă:

— Să trăiţi, Apostolescu la telefon!... S-a făcut, vă aştept — zise el zîmbind. Apoi, cum închise telefonul, i se adresă lui Simionescu: comandă trei cafele, vine nea Grigore la noi.

Apostolescu zîmbi din nou, cu gîndul la „nea Grigore", cum era cunoscut în întregul Departament, deoarece celălalt nume, de familie, era greu de pronunţat.

Locotenent-colonelul Calcăntraur fusese primul instructor pe care îl avusese Apostolescu cînd a intrat în Poliţie, şi avea toate motivele să-i fie recunoscător, atît pentru felul în care îl tratase cît şi pentru munca pe care o depusese pentru a-i introduce în tainele criminalisticii. Calcăntraur intră în birou odată cu bufetiera care aducea cafelele.

Era un bărbat la 55-60 de ani și singura podoabă capilară erau perciunii încărunțiți. Avea sprîncene stufoase și purta o pereche de ochelari cu rame groase și nenumărate dioptrii, care îi ascundeau ochii mici și șireți. Dacă n-ar fi fost trădat de o bărbie ascuțită și voluntară, ar fi fost luat cu ușurință drept un anonim, fără personalitate.

Unii dintre colegi, mai răutăcioși, susțineau că tocmai datorită figurii sale candide obținuse un număr impresionant de succese, deoarece răufăcătorii îl confundau cu un duhovnic și nu-i mai ascundeau nimic. Ba mai mult, aceiași răutăcioși susțineau că, pentru mai mult efect, își ține o rasă de călugăr la birou și o îmbracă ori de cîte ori ancheteză un delicvent.

Așteptă pînă ce plecă fata de la bufet și începu să-și miște mustața mare și stufoasă care-i acoperea complet partea superioară a gurii:

— Vedeți ce-nseamnă un nas de copoi bătrîn, să știi să vii întotdeauna la momentul oportun... pentru a nu bea cafeaua rece... Ce fac băieții? continuă el, jovial, trăgîndu-și un scaun lîngă biroul lui Apostolescu, unde poposiseră cele trei cești cu cafea. Ce-s mutrele astea de înmormîntare? Cînd un anchetator se lasă doborît de deznădejde, înseamnă în fond că cedează în fața amoralității.

— Nu, nea Grigore! Nu se pune problema abandonării cursei. Partea cea mai enervantă e că știu cine-s criminalii, dar nu pot să-i pun sub acuzare. Mai exact, deși am probe incriminatorii, nu le pot fructifica, deoarece — și aici apare culmea cercului vicios! — nu pot dovedi că există o victimă!

— Chiar faptul că ai ajuns la aceste concluzii dovedește că ai străpuns apărarea criminalului, sau criminalilor, încă un pic de perseverență și, ca întotdeauna, crima va fi pedepsită. Da' să știi, Nicule, că n-am venit la tine pentru a te încuraja — te cunosc eu bine, n-ai tu nevoie de așa ceva! —, ci pentru a-ți mulțumi în legătură cu valuta descoperită la doctorul Antonescu...

— Păi, cum vine asta? Dumneata cu recunoștința pentru serviciul pe care l-am făcut „economiculuí", și eu cu plata cafelelor!... Decît așa mulțumiri...

— Ia uită-te ce ingratitudine! da' tu cîtă cafea mi-ai băut, mă, cînd erai ca mînzu' ăsta? replică el, arătînd cu mîna spre Simionescu, care asista la discuția celor doi prieteni rîzînd discret, cu gura pînă la urechi.

— Ascultă, Nicule — reluă Calcăntraur, după ce începură să-și soarbă cafelele —, n-am venit numai să-ți beau cafeaua, deși recunosc că la tine parcă e mai bună decît aiurea, ci să-ți

dau o informație care n-ar fi exclus să prezinte importanță pentru cazul de care te ocupi. În timp ce făceam cercetări la doctorul Antonescu acasă pentru a stabili dacă nu mai are și alte ascunzători de natura celei descoperite de tine, a fost căutat de foarte multe persoane. Printre astea a fost și un tip care, după cum era îmbrăcat, nu părea să dispună de mijloacele necesare pentru a se trata la un medic particular. Bineînțeles că l-am luat puțin din scurt în legătură cu scopul vizitei lui și mi-a spus că e mecanic auto și se ocupă cu întreținerea mașinii doctorului de mult timp. În sfîrșit, motivarea lui era destul de plauzibilă și, după ce i-am luat datele de identificare, l-am pus pe verde. Stai! Nu te impacienta, abia acum vine bomba! Cînd, întîmplător, m-am apropiat de fereastră, l-am văzut pe domnul mecanic în stradă, urcîndu-se într-o mașină... Ei bine, știi ce fel de mașină era?! N-ai de unde să știi, să-ți spun tot eu, era un autodric. Ce părere ai?

Apostolescu, care la început îl asculta amuzat, deoarece îi plăcea felul colorat în care povestea fostul lui șef, deveni brusc atent cînd auzi precizarea și, ridicîndu-se în picioare, spuse:

— Nea Grigore, iartă-mă! Ne terminăm altă dată cafelele. Dă-mi, te rog, adresa vizitatorului..

* * *

Autoturismul lui Vartunian viră pe lîngă Institutul medico-legal și opri, pe dreapta, în fața întreprinderii de pompe funebre.

Cei doi detectivi intrară în unitate și cerură să vorbească cu responsabilul. Acesta, un bărbat între două vîrste, îi întrebă ce doresc și, după ce își declină calitatea, îi pofti în biroul lui: încăpere mică, mobilată cu o măsuță și trei scaune pe care fură poftiți să ia loc.

— Domnule Georgescu — începu Apostolescu —, deși o să vi se pară curios, am dori să ne dați cîteva lămuriri în legătură cu activitatea dumneavoastră. Mai exact, ce trebuie să facă o familie în cazul că unul dintre membrii ei a decedat?

Responsabilul unității îl ascultă, apoi, luînd o atitudine de compasiune, spuse:

— Îmi pare nespus de rău, sincerele mele condoleanțe.. Asta-i viața. viii cu viii și morții cu m..

— Apreciez amabilitatea dumneavoastră — îl întrerupse Apostolescu, în timp ce Simionescu abia își stăpînea rîsul. Am venit la dumneavoastră în interes de serviciu, după cum v-am mai spus, cu unicul scop de a mă documenta asupra

formalităţilor care se fac pentru înhumarea unui mort. Deci vă rog să-mi spuneţi ce trebuie făcut ca un mort să fie dus la cimitir şi îngropat?

— E foarte simplu! Familia decedatului vine la noi cu certificatul de deces eliberat de primărie, după adeverinţa medicului curant, şi cu actul de proprietate al unui loc de veci.

— Şi dacă familia nu are loc de veci în proprietate?

— Nu-i nimic, familia se duce la primărie, de unde, după ce a plătit o anumită taxă, în funcţie de venituri, primeşte o autorizaţie de înmormîntare. E foarte simplu. Nu?

— Deci să admitem că familia a îndeplinit toate formalităţile şi vi se adresează dumneavoastră. Mai departe ce se întîmplă?

— Cerem familiei gabaritul aproximativ al mortului şi în decurs de trei ore confecţionăm sicriul şi îl trimitem familiei odată cu celelalte recuzite... Apoi, într-un interval de 72 de ore de la stabilirea decesului, facem programarea ridicării mortului şi, la ora stabilită, trimitem un autodric pentru a-l lua şi depune la capela cimitirului. Şi cu asta misiunea noastră a luat sfîrşit.

— Dar dacă lipsesc adeverinţele şi dovezile pe care le-aţi enumerat dumneavoastră, cum se poate înhuma un om decedat?

— Poftim!? exclamă interlocat funcţionarul, apoi, privindu-l neîncrezător pe Apostolescu, întrebă: Nu înţeleg, ce fel de deces este ăla în care nu se pot procura actele legale? Glumiţi, probabil...

— Vă rog să fiţi atent, domnule Georgescu — începu grav Apostolescu, deşi în sinea lui era amuzat de privirile bănuitoare pe care i le arunca interlocutorul său: Să admitem că am ucis un om — şi este evident că în această situaţie nu pot să procur actele necesare! —, cum fac să mă scap de cadavru? Aş putea apela la o maşină de-a dumneavoastră? Bineînţeles, plecînd de la premisa că nu mă uit la bani?...

— Eu ştiu?... Staţi un moment să mă consult cu ajutorul meu... ştiţi, el e mai vechi în meseria asta. Vă rog să mă aşteptaţi, revin imediat — zise el ieşind din birou.

— Ei, vezi că e posibil? se adresă Apostolescu, satisfăcut, lui Simionescu.

Simionescu nu mai avu cînd să răspundă.

Uşa fu deschisă cu violenţă şi înăuntru pătrunseră doi subofiţeri de poliţie, roşii la faţă şi suflînd ca nişte locomotive cu aburi, iar în spatele lor, la adăpost, funcţionarul cu care discutaseră mai înainte.

Apostolescu, auzind cavalcada din spatele lui, îşi întoarse capul spre uşă tocmai cînd funcţionarul explica cu vocea întretăiată, probabil datorită cursei pe care o făcuse pentru a-i căuta şi a-i aduce pe cei doi oameni ai legii:

— Ei sînt... ăla mic şi blond s-a dat drept ofiţer de poliţie... A spus că a omorît un om şi că plăteşte oricît dacă-l scap de cadavru... Sînt doi criminali... Arestaţi-i imediat!

Unul dintre subofiţeri începu să-şi pipăie nervos centura, unde îşi avea locul pistolul, în timp ce celălalt mai făcu un pas şi ceru imperios:

— Actele la control, vă rog!

Mai întîi surprins, apoi resemnat, Apostolescu duse mîna la buzunarul de sus al hainei şi scoase legitimaţia cu două degete.

Ca la un semnal, în clipa cînd subofiţerul întinse mîna s-o ia, Simionescu izbucni în rîs.

Era mai mult decît putea suporta, mai ales că el mai trecuse printr-o situaţie similară, cu două săptămîni înainte, cînd nimerise în arestul Poliţiei feroviare.

Apostolescu se întoarse spre el indignat pentru a-l admonesta, dar... sfîrşi prin a-i urma exemplul.

Cei doi subofiţeri îi priviră contrariaţi, în timp ce funcţionarul, prevăzător, mai făcu un pas înapoi spre uşă.

Cel care luase legitimaţia le aruncă o ultimă privire, fioroasă, apoi deschise legitimaţia.

— Să trăiţi, domnule căpitan! exclamă el surprins, luînd poziţie de drepţi. Vă raportez că acest cetăţean ne-a chemat, spunîndu-ne că la el în birou se află doi criminali periculoşi... — se scuză el.

— Nu-i nimic. A fost o confuzie — zise împăciuitor Apostolescu. Puteţi să vă retrageţi... Nu, nu, dumneata rămîi! Încă n-am terminat .. — zise el, cînd văzu că funcţionarul vrea să se transforme în avangardă.

— Ştiţi, eu n-am avut nimic împotriva dumneavoastră. Aţi spus că sînteţi poliţişti, dar nu purtaţi uniformă... nici legitimaţia nu mi-aţi arătat-o...

— Să lăsăm asta. În fond, v-aţi făcut numai datoria şi nu pot decît să vă felicit pentru promptitudinea cu care aţi sesizat autorităţile — zise cu francheţe Apostolescu. Vă rog să luaţi loc şi să continuăm discuţia. Iată despre ce-i vorba: există bănuiala că undeva, într-o casă, a fost ucis un om, iar corpul acestuia a fost transportat, probabil, cu o maşină de-a dumneavoastră la un cimitir unde a fost îngropat, să zicem clandestin. Lucrurile s-ar fi putut petrece aşa cum presupuneam noi. Ce părere aveţi?

— Este imposibil! Fără acte în regulă, nu l-am fi ridicat..

— Dar dacă şoferul ar fi fost cointeresat cu o sumă mare de bani?

— Degeaba! N-ar fi fost acceptat pe poarta nici unui cimitir

— Nici chiar dacă obţinea conivenţa paznicului de cimitir?

— Eu ştiu...? Poate... — admise el gînditor. Dar, în tot

cazul, asta putea s-o facă numai noaptea. Ziua sînt prea mulţi oameni pe acolo (funcţionari de la administraţia cimitirului, preoţi, gropari etc.) şi ar fi fost imposibil să nu se remarce că mortul n-a trecut prin capelă.

— Deci noaptea ar fi fost posibilă o astfel de operaţie? întrebă Apostolescu, cu speranţa că a găsit cheia misterului.

— Da, n-ar fi imposibil. Numai că vedeţi, autodricurile nu circulă noaptea! Şi apoi, admiţînd că o astfel de maşină a reuşit să scape de sub supravegherea paznicului de noapte, ce-a făcut cu mortul după ce l-a introdus în cimitir? Unde l-a îngropat?

— ... Într-o groapă făcută, în timpul zilei, pentru un decedat „legal"!.. Au mai adîncit groapa, cît spunem, cît încă jumătate de metru, au băgat mortul acolo şi i-au pus o palmă de pămînt peste el. A doua zi se face înhumarea răposatului cu forme legale peste corpul primului mort — şi gata! În groapă sînt doi morţi! Ce părere aveţi?

— Este imposibil! În primul rînd, gropile sînt săpate numai în ziua cînd sînt folosite, apoi nu este posibil ca pămîntul de pe mormînt să nu fi atras atenţia familiei decedatului şi a preotului care a oficiat înmormîntarea!

— Dar dacă ar fi băgat mortul într-un sac?... insistă Apostolescu.

— Admiţînd că criminalii şi complicele lor, paznicul cimitirului, au avut cheia potrivită, n-ar fi fost chiar imposibil. Ar fi ridicat lespedea unei urne şi ar fi vîrît mortul înăuntru — zise el gînditor. Dar nu se poate! Nu pot să cred că ar putea un paznic de cimitir să se bage într-o astfel de combinaţie... oricît ar fi de avid după bani!

— Am înţeles, domnule Georgescu, sîntem edificaţi. Mai am o rugăminte la dumneavoastră. Să ne spuneţi, cum putem sta de vorbă cu şoferul Radu Stătescu?

— Dacă a venit din cursă, e foarte simplu! Aşteptaţi un moment să mă uit — zise el, părăsind încăperea.

— Deci nu-i imposibil să fi găsit drumul cel bun — zise încrezător Apostolescu.

— Să sperăm... — începu Simionescu, dar fu întrerupt de intrarea domnului Georgescu.

Era însoţit de un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt, cu o faţă rotundă, luminată de doi ochi căprui, inteligenţi. La invitaţia lui Apostolescu, luă loc pe scaun, proptindu-şi începutul de burtică în plină deplasare de masa la care stăteau

anchetatorii

— Îl cunoaşteţi pe doctorul Antonescu? începu Apostolescu, în timp ce funcţionarul cu care întreţinuse pînă atunci primi încuviinţarea să se retragă.

— Da — răspunse Radu Stătescu.

— De mult timp?

— De vreo doi ani, de cînd mă ocup de întreţinerea maşinii dînsului.

— În afara întreţinerii maşinii, ce alte legături mai sînt între dumneavoastră? întrebă Apostolescu, scrutîndu-i faţa cu atenţie.

— Nici una! Ce alte legături pot exista între noi?! Eu sînt şofer, iar dînsul e medic!

— N-a apelat niciodată la dumneavoastră pentru a-i transporta ceva cu autodricul.

— Doamne fereşte! zise el, închinîndu-se de cîteva ori. Ce nevoie ar fi avut de o maşină în care se transportă morţii, cînd o are pe a dînsului?!

— Te rog să-ţi aminteşti — începu sever Apostolescu —, ce ai transportat pentru doctorul Antonescu în primele zile ale lunii martie.

— Nimic! Dealtfel, toată luna martie şi cîteva zile din februarie, autodricul meu a stat pe butuci, în reparaţie capitală...

— Şi dumneavoastră ce-aţi făcut în acest timp? Aţi lucrat pe altă maşină?

— De unde altă maşină, cînd avem numai una... aceea pe care o conduc eu?

— Dacă n-aţi avut nici o maşină la dispoziţia unităţii, cum aţi asigurat deservirea populaţiei?

— Domnul Georgescu a aranjat cu şeful unităţii de pompe funebre din sectorul V ca maşina lor să asigure şi transporturile noastre!

Cîteva minute mai tîrziu — primind şi confirmarea şefului de unitate că maşina a fost, într-adevăr, imobilizată în perioada în care s-ar fi putut transporta corpul Vioricăi Panaitescu —, cei doi detectivi părăsiră unitatea cu nişte mutre atît de plouate, încît cine i-ar fi văzut de unde au ieşit n-ar fi putut decît să-i compătimească pentru greaua pierdere suferită

Capitolul XXXVI

VOLATILIZAREA

Cînd cei doi anchetatori reveniră la birou, era ora două după-amiaza.

— Știi — începu Apostolescu înfuriat —, îmi este imposibil să pricep ce au putut să facă cu cadavrul fetei. M-am transpus de zeci de ori în situația unui criminal care vrea să scape de corpul victimei... Da', degeaba! Nu sînt în stare să găsesc soluția!... Nu-mi rămîne decît să mă duc la șef și să-l rog să-mi preia cazul... Altă cale nu văd...

— Șefu' — zise Simionescu, brusc inspirat — dacă au aruncat corpul fetei într-un lac din jurul Capitalei, cu o greutate virtoasă legată de gît? N-ar fi fost prea greu să facă treaba asta, doar aveau mașina lui Antonescu la dispoziție.

Apostolescu ridică capul și îl privi un moment gînditor, parcă cucerit de idee, apoi izbucni:

— Pe dracu! Nu ține! În afară de faptul că iarna lacurile sînt golite de apă, dar și ce mai rămîne pe fundul acestora îngheață tun.

Din nou, liniștea camerei nu mai fu întreruptă decît de pufăitul țigărilor.

— Ascultă — reluă Apostolescu, după vreun sfert de oră —, ce-ar fi dacă am sta de vorbă și cu Nuța, femeia de serviciu de care ne-a vorbit Katy, menajera doctorului Dîrlogea?

— Katy a spus că nu știe unde stă! Doar am întrebat-o...

— Nu-i nimic! Dacă nu știe ea, trebuie să știe soția doctorului Dîrlogea. Tot n-am discutat pînă acum cu ea... Hai!

* *

Cîteva minute mai tîrziu mașina opri în fața casei doctorului Dîrlogea și ușa le fu deschisă, ca de obicei de bătrîna Katy.

Avură însă ghinion. Doamna Dîrlogea plecase, cu cel mult o oră mai înainte, la vie la Valea Călugărească. Pentru că tot făcuseră drumul pînă acolo, intrară în casă, cu scopul de a mai cere unele relații menajerei în legătură cu Nuța.

Dar, după o jumătate de oră, ajunseră la concluzia că trebuie să renunțe. Katy nu știa mai mult decît le spusese la ultima audiere.

— Unde locuia Nuța cînd lucra la domnul doctor în casă? mai făcu Apostolescu o ultimă încercare.

— În camerutza de lîngă caloriferi — răspunse ea.

— Ia să mergem s-o mai vedem odată — propuse Apostolescu, în speranța că ar putea găsi acolo ceva care să-l ajute la depistarea adresei femeii de serviciu.

Nu trebuiră să piardă mult timp pentru a constata că în cămăruță nu era nimic care ar fi putut servi la dibuirea femeii căutate. Singura lor speranță era într-o discuție cu doamna Dîrlogea, dar pentru asta trebuiau să mai facă un drum pînă la Valea Călugărească.

— Parcă-i un făcut — zise Simionescu amărît, pe cînd ieșeau pe culoar — unde mergem numai pe alături călcăm! Pînă și femeia asta, care în fond nici nu știm ce ne-ar putea spune, a ținut să ne pună bețe în roate, volatilizîndu-se..

— Stai! exclamă Apostolescu, în clipa cînd ieși din camera de serviciu pe culoar și văzu în fața sa ușa care ducea la calorifer. Am găsit! continuă Apostolescu iritat. Viorica a fost volatilizată.. nu mai există nici un dubiu!

Fără să mai dea vreo explicație, parcurseră repede culoarul și, intrînd în biroul doctorului, se îndreptă spre telefon și formă un număr:

— Alo... Sărut mîna, Apostolescu la telefon... Iertați-mă că vă deranjez, dar trebuie să vorbesc cu soțul dumneavoastră... Îmi pare rău, e vorba de o problemă urgentă... Nu, nu suferă amînare. Vă rog să-l treziți!... Da, eu sînt, Gelule... Nu, am nevoie de tine în strada Polizu, la doctorul Dîrlogea. Calmează-te, nu-i vorba de o nouă percheziție... Da, îl trimit pe Vartunian cu mașina, pînă atunci îmbracă-te și coboară în stradă.

După ce închise telefonul, în timp ce se lăsă obosit să alunece într-un fotoliu, îi spuse lui Simionescu să trimită mașina după Maier.

Cînd Maier își făcu apariția, Apostolescu, fără să țină seama de indispoziția acestuia, se ridică din fotoliu și, îndreptîndu-se spre ușa ce dădea în culoarul anexelor imobilului, spuse:

— Vino cu mine!

Simionescu, care mergea în spatele lui Maier, îl văzu pe Apostolescu oprindu-se în fața primei uși de pe partea stîngă și deschizînd-o. Era sala cazanului de calorifer.

Apostolescu așteptă să vină și Simionescu înăuntru, apoi i se adresă lui Maier:

— Ce părere ai, s-ar putea arde un cadavru focarul cazanului?

Maier mai întîi se uită surprins la Apostolescu, apoi lansă cu privirea o implorare mută către Simionescu, dar — ciudat! — părea că și acesta ia în serios întrebarea.

Atunci, înfuriat — probabil și pentru somnul întrerupt —, se apropie de focar și, deschizînd ușița metalică, spuse:

— Oare, în această încăpere, există vreun om suficient de serios pentru a-mi demonstra cum poate fi introdus corpul unui om matur printr-un orificiu de 14 pe 18 centimetri? Și, dacă această întrebare nu vă satisface, mai am una: Dacă fata pe care o căutăm avea înălțimea de 160 centimetri, cum a încăput într-vatră a cărei lungime nu depășește 50 de centimetri? aștept să-mi răspundeți! anunță Maier, trîntind ușița metalică și întorcîndu-se spre el cu brațele încrucișate pe piept, într-o atitudine bătăioasă.

Apostolescu se uită la el și, clătinînd capul amărît, răspunse laconic:

— Într-un mod odios, Gelule... În rate!

Orice s-ar fi putut spune despre Maier, dar că e o fire ușor impresionabilă... nici într-un caz! De data asta însă rămase interlocat. Continuă să-l privească pe Apostolescu cu un aer de deplină stupiditate. Cînd își reveni, reuși să îngăime:

— E posibil așa ceva?

— Da, Gelule. Cred că la ora actuală este singura ipoteză aptă să dezlege misterul dispariției Vioricăi Panaitescu. Totuși este numai o ipoteză! Pentru a putea urma această pistă, am nevoie de o analiză științifică din care să rezulte posibilitatea materializării unei astfel de incinerări prin acest focar.

— Pentru expertiza pe care mi-o ceri, am nevoie de concursul inginerilor șefi de la crematoriu și de la Fabrica de cazane de calorifer. De asemenea, am nevoie de un răgaz de trei ore.

— Spre a reduce cît mai mult răgazul pe care l-ai cerut, am să-i dau ordin lui Vartunian să rămînă cu mașina la dispoziția ta...

*

* *

La ora șase seara, cînd reveniră la doctorul Dîrlogea acasă, Maier era așezat pe scaun în biroul acestuia. Își scoase haina și, cu mînecile cămășii suflecate, scria de zor.

— Ești gata? întrebă Apostolescu.

Maier își ridică privirea spre el și, cu o figură dezgustată, dădu afirmativ din cap.

— Atunci vorbeşte! ceru Apostolescu grăbit.

— Nu-ţi citesc tot raportul expertizei, deoarece conţine douăsprezece pagini, dar ascultă concluziile.

„Cazanul de calorifer, care a constituit obiectul expertizei, poate degaja, prin combustibilul utilizat (cărbuni mărunţiţi), o temperatură între 1 100 şi 1 300 grade.

Ţinînd seama de faptul că pentru calcinarea sistemului osos, cea mai rezistentă componentă a corpului omenesc sînt necesare 1 000 de grade, [illegible] admite ca posibilă cremarea Vioricăi Panaitescu.

În [illegible] privesc timpul necesar pentru realizarea cremării (distrugerea completă a corpului), luînd în considerare atît puterea calorifer a dispozitivului de ardere cît şi greutatea victimei se apreciază că au fost necesare între trei şi patru ore.

Menţionăm că, arderea unui corp omenesc în dispozitivul expertizat este condiţionată — datorită dimensiunilor uşiţei de vizitare şi vetrei — de decuparea (secţionarea) prealabilă a acestuia.

Referitor la deşeurile rezultate după calcinarea cadavrului, acestea nu [illegible] pot deosebi de cele rezultate din arderea cărbunilor.

— E clar? întrebă Maier, punînd pe masă coala de hîrtie din care citi. Mîine dimineaţă vei avea raportul dactilografiat şi bun de pus la dosar.

— Dacă nu mă în el — spuse gînditor Apostolescu — cenuşa din cutia care este în curte reprezintă deşeurile care au rezultat din utilizarea caloriferului iarna trecută...

— Nu-ţi mai bate capul! îl întrerupse Maier. Uită-te aici! adăugă el, desfăcînd o batistă.

În timp ce Apostolescu examina cu o lupă trei nasturi cazoni din metal, o coroană dentară din viplă şi o bucată de tablă îndoită şi cu centrul decupat, toate oxidate şi înnegrite de foc, Maier adăugă:

— Mi-am spus că n-am ce pierde dacă examinez şi cenuşa, de aceea am pus trei oameni să dea prin sita de mălai toată cenuşa. Rezultatul acestei munci, de ocnaşi, e în faţa ta.

— Da' tinicheaua asta ce-o mai fi? întrebă Simionescu, care privea peste umărul lui Apostolescu obiectele din batistă.

— M-am întrebat şi eu — răspunse Maier — dar e atît de torsionată încît pînă nu o îndreptăm, nu se poate spune nimic.

— Gelule, eu şi cu Dan ne ducem să discutăm cu persoanele care ar putea identifica aceste obiecte — zise Apostolescu arătînd spre batistă. [illegible]ind termini, încuie apartamentul şi sigilează-l. Şi [illegible] şi îţi mulţumesc mult pentru ce-ai făcut. La revedere.

Capitolul XXXVII

AGLAIA ÎNCEPE SĂ VORBEASCĂ

Două ore mai tîrziu, Apostolescu intră împreună cu Simionescu în biroul lor.

Dispoziţia lor suferise o transformare radicală: nu mai erau obosiţi, indispuşi sau nervoşi.

Identificarea coroanei găsite în cenuşă fu făcută în mod indubitabil, dupa fişa stomatologică a Vioricăi Panaitescu de la policlinica studenţească. În ceea ce priveşte cei trei nasturi cazoni, Nelly Naumescu, colega ei, declară că Viorica purta la palton nasturi militari îmbracaţi cu stofă.

Numai bucata de tablă continua să-şi pastreze anonimatul.

— Şi acum? întreba Simionescu, după ce comandă cafelele.

— Începem cu veriga cea mai slaba a lanţului...

Cînd a fost adusă de la arest şi introdusă în biroul anchetatorilor, părea abătută şi mai puţin sigură pe ea.

— V-aţi mai gîndit la provenienţa lanţişorului de aur, doamna Negulescu? întrebă Apostolescu, după ce o invită să ia loc pe scaun.

— V-am spus, îl am de mult şi nu-mi mai amintesc de unde.

— Oare cinci luni să însemne chiar atît de multă vreme încît să nu vă mai amintiţi?

— Cum adică, cinci luni...? întrebă ea neliniştită.

— Vă place carnea arsa? spuse Apostolescu, degajat, fără să-i răspunda.

— !!!

— Sa ştiţi că eu ma refer... la cea de om! preciză el, cu asprime.

— Ce, ce v-vreţi să spuneţi? întrebă ea pălind.

— Nimic! Nimic altceva decît faptul că vă acuz de uciderea studentei Viorica Panaitescu şi de distrugerea cadavrului prin foc! rosti Apostolescu cu asprime.

— Nu-i adevărat! N-am omorît-o eu! strigă ea, ascunzîndu-şi faţa în mîini şi începînd să plînga.

Apostolescu o lăsă să se liniştească, apoi relua:

— Dacă v-aţi hotarî să povestiţi cum s-au petrecut lucrurile, acum în ultimul ceas, poate că v-aţi uşura situaţia...

— Va spun tot! Eu n-am nici o vina! Ei au ucis-o...

— Povestiţi totul de la început!, o întrerupse Apostolescu.

Aglaia Negulescu, palida şi cu obrazul desfigurat şi stropit din abundenţa de transpiraţie şi lacrimi, începu să povestească:

— După ce domnul doctor s-a învoit cu studenta sa-i facă chiuretajul, mi-a cerut sa-i pregătesc instrumentele şi a rugat pe domnii Siropeanu şi Morarescu, cu care jucase table pînă atunci, să-l scuze, deoarece trebuia să facă o operaţie.

Puţin timp dupa plecarea musafirilor, a venit şi domnul doctor Antonescu.

— Apreciaţi ora, va rog — ceru Apostolescu.

— Cred că era ora nouă...

— Ce s-a întîmplat dupa sosirea medicului Antonescu?

— Am introdus-o pe pacienta în cabinet şi, după ce am ajutat-o sa se urce pe masa, domnul Antonescu a narcotizat-o cu kelen, iar domnul Dîrlogea a trecut la dilatare cu hegarele. Curînd a extras un fetus de circa cinci luni...

— Ce sex avea?

— Era o fetiţa.

— Continuaţi, vă rog.

— Imediat dupa ce a extras şi placenta, s-a pornit o hemoragie puternică. Domnul Dîrlogea a început să facă tamponamente şi, vazînd că nu reuşeşte sa oprească sîngele, am mutat-o pe canapea. Aici a continuat să-i facă masaje şi injecţii hemostatice, iar la urmă a telefonat lui Katy sa-i aducă gheaţă de la frigider. Constatînd ca hemoragia nu cedeaza, a dat un telefon doctorului Florin Cristescu şi l-a chemat la noi. După un sfert de oră a venit...

— Unde locuieşte doctorul Cristescu?

— Aproape de domnul Dîrlogea, pe strada Buzeşti, la numarul 29.

— Ce ora era cînd a venit domnul doctor Cristescu?

— Cred că unsprezece.

— Ce s-a întîmplat dupa venirea medicului Cristescu?

— Domnul Dîrlogea l-a rugat sa-l ajute, dar acesta, după ce a consultat pacienta, a spus ca nu poate să facă nimic şi singura soluţie este s-o interneze de urgenţă într-un spital. Dar atît domnul Antonescu cît şi domnul Dîrlogea s-au opus, spunînd că nu sînt de acord deoarece fiecare dintre ei au mai avut în trecut cîte un caz de deces postavort şi nu vor sa ajungă la închisoare. Atunci domnul Cristescu s-a înfuriat şi, spunîndu-le ca vor ucide fata, a plecat trîntind uşa!

Şi, într-adevăr, un sfert de oră mai tîrziu, studenta a murit — zise Aglaia Negulescu, ascunzîndu-şi din nou faţa în palme.

Apostolescu o lăsă din nou sa se liniştească, apoi îi ceru să continue relatarea.

— Eu, simţind că nu ma mai ţin picioarele, m-am aşezat pe un scaun, în timp ce domnii doctori au început sa şuşotească... aşa că n-am auzit nimic din ce-şi spuneau. După aceea, domnul Antonescu a plecat acasa şi domnul Dîrlogea mi-a spus sa ma duc să pornesc focul la calorifer.

Puţin timp după ce am intrat în cabinet, s-a înapoiat şi domnul Antonescu, care a scos un satîr de sub haina, iar domnul Dîrlogea mi-a spus sa mă duc sa aştept în biroul dînsului.

Vă jur că n-am ştiut ce vor să facă!... Abia după ce i-am auzit lovind cu satîrul, am înţeles... — spuse ea, începînd din nou să plîngă.

Apostolescu încercă să-şi imagineze ce se petrecuse atunci în dosul uşii şi, simţind ca-l apuca greaţa, se grăbi să-şi aprindă o ţigară.

— După aproape o oră, au deschis uşa şi mi-au cerut să-i ajut sa care resturile fetei pe care le înfăşurară în hainele cu care aceasta venise.

Văzînd că refuz, mi-au spus să stau de pază la uşa camerei caloriferului...

— De ce trebuia să stea cineva de pază acolo? Doar nu locuia nimeni pe culoarul anexelor?! întrebă Apostolescu mirat.

— Ba da. In seara cînd a murit studenta, Nuţi rămăsese sa doarmă în camera de serviciu, care-i vizavi de calorifer.

— Nuţi şi mai cum? se interesa Apostolescu.

— Petrescu... sau cam aşa ceva.

— Bine, continuaţi.

— După cum vă spuneam, eu am stat de pază pe culoar, iar dînşii au carat pachetele şi le-au ars în calorifer.

— Cum aţi intrat în posesia lănţişorului de aur?

— Mi l-a dat domnul Antonescu cînd au terminat cu arderea fetei şi am început să spal sîngele din cabinet. Dînsul şi-a oprit un inel cu doua pietre şi mie mi-a dat lănţişorul.

— Ce aţi facut cu hainele victimei?

— Dupa cum v-am spus, au fost arse odată cu fata. Apoi, mai tîrziu, m-au trimis să arunc în calorifer şi paltonul şi cizmele de cauciuc care ramaseseră în vestibul

— A durat mult incinerarea studentei?

— S-a terminat pe la trei dimineaţa.

— Aţi stat tot timpul pe culoar?

— Nu, n-am putut sa rezist şi am fugit de cîteva ori în camera şi am vomat.

— Deocamdata am terminat — zise Apostolescu, făcîndu-i semn lui Simionescu să cheme gardianul care aştepta afară.

— Şefu', îi luăm la rînd şi pe ceilalţi?

— Nu! Prefer sa-i iau în prealabil o declaraţie şi doctorului Criste cu. Şi, evident, nu pot să fac asta acum, la douăsprezec noaptea. Lăsam pe mîine dimineaţa, cînd am să te rog să-l pofteşti aici

Capitolul XXXVIII

REZOLVAREA CAZULUI V.P.

În jurul orei opt şi jumătate, Simionescu îşi făcu apariţia în birou şi, în loc de bună ziua, anunţă:

— L-am adus, şefu', e afară. Îl introduc?

Apostolescu confirmă bine dispus.

Doctorul Florin Cristescu era un barbat de înalţime mijlocie şi suplu. În contrast cu parul complet albit, nu parea sa aiba mai mult de 40 de ani.

După ce se instală pe scaunul oferit, îşi fixa ochii de culoare deschisă pe chipul lui Apostolescu şi se interesa pentru ce a fost invitat acolo.

Anchetatorul, remarcînd timbrul plăcut al vocii, spuse:

— Sîntem informaţi că ne puteţi furniza unele lamuriri în legătura cu decesul studentei Viorica Panaitescu.

— Inexact! Habar n-am despre cine vorbiţi — raspunse el, ridicînd din umeri.

— Dar despre pacienta pe care aţi gasit-o în casa doctorului Dîrlogea, la sfîrşitul lunii februarie, va amintiţi?

Doctorul Cristescu, fără să se grăbească, îşi scoase o ţigară din port-ţigaret şi, după ce o aprinse cu o brichetă şi trase cu aviditate un fum, se decise:

— Trebuie sa vă mărturisesc ca nu-mi amintesc prea bine. Şi această lipsa de memorie, care se pare că vă contrariază, este motivată de un mic, foarte mic, articol din Codul penal, care se

refera la obligativitatea pastrarii secretului profesional. Ce parere aveţi, aşa-i ca am dreptate? întrebă el zîmbind amuzat

— Neîndoielnic, trebuie să recunosc că aveţi perfectă dreptate! Într-adevăr, în Codul penal exista articolul la care v-aţi referit... Dar nu vad ce legatura faceţi între acea prevedere şi întrebarea mea! zise Apostolescu pe acelaşi ton.

— Am impresia că apare un nonsens. Deşi sînteţi de acord ca legea nu-mi permite sa vorbesc, insistaţi s-o fac! Recunosc ca nu prea pricep cum vine asta...

— Fata aceea, pe care aţi văzut-o la doctorul Dîrlogea, era pacienta dumneavoastra?

— Nu! Atunci am văzut-o pentru prima şi ultima oara.

— Ei, vedeţi ca am dreptate? spuse zîmbind Apostolescu.

— Marturisesc că nu prea văd unde-i dreptatea de care-mi vorbiţi! raspunse el, privindu-l contrariat pe anchetator.

— E foarte simplu! Articolul pe care l-aţi invocat se refera numai la acele situaţii în care, prin profesia de medic, aţi divulga secrete care ar putea sa aduca prejudicii unui pacient de-al dumneavoastră... Şi cum în cazul în speţă nu-i vorba de aşa ceva... puteţi vorbi liniştit. Mai ales — continua Apostolescu — ca în legea la care v-aţi referit mai există un articol, care precizeaza ca: „persoana care a luat cunoştinţă de o împrejurare de natura sa serveasca la aflarea adevărului în procesul penal este obligat sa depuna în calitate în martor!"

— Ma dau bătut — zise doctorul Cristescu, ridicîndu-şi în gluma mîinile deasupra capului —, deoarece se pare că cunoaşteţi legile mai bine ca mine. Vă ascult.

— Domnule doctor, vă rog să-mi relataţi tot ce s-a întîmplat din momentul în care Dîrlogea a facut apel la dumneavoastra.

— În urma cu cîteva luni, Dîrlogea mi-a dat telefon şi m-a rugat să vin urgent la el. Mi-am dat seama că este vorba de ceva grav şi, după ce m-am îmbracat, am plecat. Cînd am ajuns acolo, cred că era ora unsprezece noaptea, m-a întîmpinat Dîrlogea şi mi-a spus ca a facut un avort în bune condiţii, atît în ceea ce priveşte dilataţia cît şi extracţia, dar ca la scoaterea placentei s-a pornit o hemoragie pe care nu reuşeşte sa o opreasca.

Dupa ce i-am cerut relaţii asupra tratamentului şi medicamentelor administrate pentru oprirea hemoragiei, am trecut la consultarea pacientei.

— Ma iertaţi ca va întrerup. Spuneţi-mi, cînd aţi consultat-o se afla pe masa ginecologica?

— Nu, pe o canapea.

— Ce aţi constatat?

— Mi-am dat seama că hemoragia a fost provocată de o ruptură a colului uterin, pe o lungime de 8—10 centimetri, şi le-am explicat ca singura soluţie pentru salvarea pacientei este intervenţia chirurgicală într-un spital.

— Cum au primit acest sfat?

— S-au opus amîndoi, spunîndu-mi că nu pot apela la un spital, deoarece dau de bucluc. Le-am explicat că, daca nu se decid repede, bucluc va fi, fără nici o îndoială, şi mai mare. Vazînd ca nu-i pot convinge, m-am înfuriat şi am plecat. Ce s-a mai întîmplat dupa accea, nu ştiu. În tot cazul, din acea noapte, atît Dîrlogea cît şi Antonescu cînd mă vedeau pe stradă întorceau capul pentru a nu ma saluta.

— Dupa părerea dumneavoastră, pacienta ar fi putut supravieţui fără să fie internată într-un spital?

— Nu. N-avea nici o şansa. Era o ruptură prea mare... — raspunse doctorul Cristescu clătinîndu-şi capul şi continuă: eu ştiu că de obicei dumneavoastră puneţi întrebările, dar am să vă rog sa faceţi o excepţie şi sa-mi spuneţi ce s-a întîmplat pînă la urmă cu pacienta? A scăpat?

— Din contră, diagnosticul dumneavoastra a fost corect. Pacienta a decedat!

— Ce să-i faci, un accident nenorocit!

— Aţi spus accident?! întreba surprins Apostolescu.

— Evident. Cum altfel ar putea fi calificată cauza decesului?

— Sa ne lămurim, domnule doctor — începu Apostolescu. Daca referiţi la cauza pornirii hemoragiei, într-adevăr, s-ar putea admite ideea accidentului. În ceea ce priveşte cauza decesului, în mod sigur, este cu totul alta poveste..., poveste pe care o numesc crima de omucidere!

— Cred că calificarea pe care vreţi s-o daţi este, cel puţin, ilogica — contesta doctorul Cristescu. Din cîte ştiu eu, noţiunea de crimă presupune o premeditare şi cred că este absurd să se creada ca Dîrlogea a urmărit sa-şi ucidă pacienta...

— Avînd în vedere faptul ca pacienta n-a murit în timpul operaţiei, ci dupa o agonie de cel puţin doua ore, timp în care Dîrlogea şi Antonescu au fost conştienţi de pericolul ireversibil în care se afla — o dovada fiind produsa chiar de sprijinul pe care vi l-au cerut în toiul nopţii — şi totuşi n-au internat-o într-un spital, deşi repet, au prevazut deznodămîntul, înseamna premeditare. Daca adaugaţi la asta şi felul inimaginabil de monstruos în care au profanat corpul pacientei pentru a face sa dispara urmele faradelegii lor, veţi avea portretul moral al..., al acestor sub-oameni.

— Nu înțeleg! Ce vreți să spuneți prin profanare monstruoasă? întreba doctorul Cristescu intrigat.

După ce Apostolescu îi explică în cîteva cuvinte procedeu utilizat de criminali pentru a face să dispară urmele faptei, de p chipul doctorului Cristescu pierise, odată cu culoarea roză a obrazului, orice urmă de bună dispoziție și abia reuși să îngîne

— Dumnezeule! Cum au putut să facă asta...? Era caldă cînd au tăiat-o!... Poate că încă trăia cînd . cu satîrul!...

— Dane — zise Apostolescu, după ce doctorul Cristescu părăsi încăperea, lăsînd o declarație scrisă asupra celor cunoscute de el — să trecem la faza finală a cazului. Vom începe cu interogarea lui Antonescu și terminăm cu Dîrlogea.

* .
* *

Cînd Dîrlogea ieși din biroul anchetatorilor, era trecut de ora patru după-amiaza.

Deși la început cei doi negaseră cu îndărătnicie faptele, puși în fața probelor prezentate de Apostolescu, sfîrșira prin a recunoaște crima imputată. Bineînțeles, în ceea ce privește paternitatea ideii de a profana cadavrul victimei fiecare dintre ei se grăbi s-o cedeze celuilalt.

— Șefu' — începu Simionescu —, încheiem dosarul de trimitere în judecată?

— Scuza-mă, dar astăzi nu mai facem nimic. După atîta alergatura, meritam și noi o după-amiază liberă! zise Apostolescu, ridicîndu-se în picioare și întinzîndu-și brațele pentru a se dezmorți.

Capitolul XXXIX

INAPOI LA COLETELE MACABRE

A doua zi, Simionescu scria de zor la raportul de incriminare a lui Dîrlogea, Antonescu și Aglaia Negulescu, iar Apostolescu examina piesele metalice găsite de Maier în cenușa caloriferului.

În timp ce Apostolescu examina bucăţica de tabla îndoita. Simionescu, ridicîndu-şi gînditor capul, probabil în cautarea unui cuvînt mai potrivit în text, îl văzu şi-i zise:

— Şefu', ce-ţi mai chinuieşti mintea?... Zarurile au fost aruncate şi problema-i rezolvată!

— Ei, numai aşa, de amorul artei.. Îţi marturisesc că tinicheaua asta ma intriga.

— O fi aruncat-o cineva de la etaj, şi-a nimerit drept în cutia de cenuşă. Nu-i de loc exclus...

— Ba cam este, un pic, exclus! Poartă urme de oxidare prin flacără..., deci a trecut şi ea prin vatra caloriferului.

— Admiţînd că s-a întîmplat aşa, ce importanţa poate sa mai aiba acest amănunt?

— Eu nu spun că are importanţă, ci că, din punct de vedere tehnic, ma intriga... — raspunse Apostolescu, în timp ce telefonul începu să zbîrnîie.

Ridica receptorul şi răspunse:

— Da, eu sînt... Aha! Şi spui că m-ai tot cautat, dar nu m-ai găsit?.. Vezi să nu-ţi creasca nasul, ca la ştii tu cine... Bine. Hai, vino!

Cîteva minute mai tîrziu, cînd se deschise uşa şi îşi făcu apariţia chelia i ochii albaştri ai maiorului Ciocîrdel. Apostolescu tocmai începuse să îndrepte bucata de tablă cu ajutorul unui cuţit vînătoresc

Am onoarea să vă salut. — începu Ciocîrdel.

— Păcat că nu-ţi putem împărtăşi sentimentul — replică Apostolescu, în glumă în timp ce-l invita să ocupe un scaun. Zi. m-ai căutat de zor?...

— Parol' Da' n-a fost chip să te dibuiesc.

— Şi de unde dragostea asta fierbinte? Aha, m-am lămurit! Ai aflat că am elucidat un caz. şi, conform tradiţiei, trebuie să dau un „cinci stele" E în regulă, ne vedem diseară la ora opt în faţă la „Lido".

— F treacă de la mine Am să vin. nu mai insista!

— Şi eu care aveam emoţii că mă vei refuza...! zise Apostolescu admirînd distrat bucata de tablă pe care o îndreptase între timp.

— Cum ţi-am spus, sînt de acord cu coniacul, dar nu pentru asta veniseм. M-ai rugat să verific nişte persoane care ar fi putut să aibă legătură cu Lina Gligorescu, femeia depesată. Ei bine după ce am cercetat ultimele persoane de pe lista pe care mi-a dat-o Simionescu, am alcătuit alta cu doamna Niculescu, aşa cum mi-ai indicat tu Această ultimă listă conţinea cinci

nume, din care am epuizat patru fără să fi obținut ceva concludent, și la ultimul m-am oprit...

— De ce? întrebă Apostolescu privindu-l mirat.

— Stai să vezi! continuă maiorul cu un calm imperturbabil. Deosebit de verificarea listelor, mi-ai cerut să identific un bărbat căruia i se furaseră 1 800 de lei și un buletin de identitate...

— De ce le amesteci? îl întrerupse Apostolescu.

— Nu le amestec eu, s-au amestecat singure... Primind de la „evidență" numele păgubașului și fiind destul de puțin comun, mi-am amintit că figura și în lista alcătuită cu doamna Niculescu. Și atunci, cum era și firesc, l-am radiat de pe lista de cercetare a băieților mei, presupunînd că această coincidență nu te poate lăsa indiferent...

— Spune-mi, cine este? ceru Apostolescu nerăbdător.

Ciocîrdel își scoase tacticos un carnețel și, după ce-l răsfoi, fără grabă, începu să citească:

— Niculae Dîrlogea, de profesie medic, cu domici...

— Poftim! exclamă Apostolescu, în timp ce Simionescu scăpă stiloul din mînă.

— Da' ce s-a întîmplat? întrebă intrigat Ciocîrdel, cînd văzu efectul precizării sale.

Apostolescu și Simionescu erau stupefiați.

În clipa cînd Ciocîrdel ceru din nou să i se explice de ce i-a uluit numele pe care îl citise, Apostolescu își lăsă ochii pe tabla găsită în lada cu cenușă și își dădu seama că este o cataramă.

Exact în secunda următoare, coroboră informația furnizată de Ciocîrdel cu obiectul din tablă și-i strigă emoționat lui Simionescu:

— Dă-mi pantoful pe care l-am găsit în strada Doctor Marcovici!

Simionescu, deși nu mai pricepea nimic, se grăbi să execute ordinul.

Apostolescu, sub privirile pline de uimire ale colegilor săi, începu să compare catarama pantofului cu cea găsită în cenușă.

— E aceeași! Deși garnitura din masă plastică a fost arsă în foc..., osatura metalică e aceeași... — murmură el gînditor. Dar care-i explicația...?

Își luă nervos o țigară, o aprinse și începu să se plimbe prin birou, în timp ce ceilalți doi colegi se abțineau să-l tulbure.

— Dane — zise el oprindu-se brusc —, știi că Lina Gligorescu mai avea un nume?

— !!!

— ... Da... numai așa se explică! Se mai numea și Nuți Petrescu!... Cere să ni-l trimită imediat pe Dîrlogea de la arest.

În timp ce Simionescu lua legătura prin telefon cu arestul. Ciocîrdel preferă să se facă nevăzut.

Deşi Apostolescu, învăţase să nu se mai lase surprins de mîrşăvia faptelor comise de semeni, de astă dată era revoltat. Dacă presupunerea lui era corectă — şi nu se putea să nu fie —, avea de-a face cu un monstru.

Numai această răvăşire interioară ar fi putut explica duritatea cu care începu să-l interogheze pe Dîrlogea imediat ce acuzatul lui lua loc pe scaun.

— Vă rog să-mi răspundeţi, scurt şi precis, cine este Nuţi Petrescu?

— Era o femeie de serviciu care lucra la mine din cînd în cînd...

— De ce folosiţi timpul trecut? A murit?

— Nu, adică nu ştiu... N-a mai fost de mult...

— Cînd a fost ultima oară la dumneavoastră?

— Eu ştiu...? Cred că prin ianuarie trecut.

— De unde o cunoaşteţi?

— De la... Nu-mi mai amintesc! În tot cazul, o cunosc mai de mult.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu.

— Cînd aveaţi nevoie de serviciile ei, cum o anunţaţi?

— Nici cum. Ea venea la mine, din cînd în cînd, şi mă întreba dacă n-am ceva de lucru.

— Menajera dumneavoastră, Katy, îmi spunea că, atunci cînd aveaţi nevoie de Nuţi, telefonaţi la o familie unde ea obişnuia să se ducă des şi rugaţi să fie anunţată. La ce familie făceaţi apel?

— Văd că ştiţi să colaboraţi cu slugile... — persiflă doctorul

— Colaborez cu toţi oamenii cinstiţi — şi îmi fac o onoare din asta! — pentru a putea extirpa buruienile otrăvite ale societăţii — replică aspru Apostolescu, apoi imediat: Aştept să-mi răspundeţi la întrebare!

— Regret, dar nu vă pot satisface curiozitatea. Am uitat la ce telefon îi lăsam vorbă să vină la mine... Ce să fac — zise el, ridicînd sfidător din umeri —, aşa-i cu bătrîneţea, mai uită omu'...

— Nu face nimic, dacă aţi uitat, am să vă reîmprospătez eu memoria. Este vorba de familia Niculescu.

— Ah, cum am uitat! Înte-adevăr, aveţi dreptate, era vorba chiar de propria mea verişoară — recunoscu el ironic.

— Puteţi să-mi explicaţi de ce era cunoscută la dumneavoastră sub numele de Petrescu, cînd în realitate se numea Gligorescu?

— Este o greşeală a mea. Credeam că e căsătorită cu Petrescu, chelnerul cu care trăia.

— De ce aţi omorît-o? întrebă repede Apostolescu.

— Cine, eu?! Glumiţi, probabil. Am aflat ce i s-a întîmplat din ziare.

— Domnule Dîrlogea, vă fac cunoscut că, spre deosebire de cazul studentei Viorica Panaitescu, deţineam toate datele necesare incriminării dumneavoastră şi, indiferent de poziţia pe care o veţi adopta, veţi fi judecat pentru ambele omoruri...

— Şi cam ce dovezi aveţi? întrebă el cu insolenţă.

— Aţi fost văzut cînd aţi abandonat în Gara de Nord pachetul cu torsul Linei Gligorescu.

— Dacă a existat un astfel de martor, de ce nu m-aţi arestat pînă acum? zise el neîncrezător.

— Pentru a nu rămîne cu impresia că blufez, pot să vă precizez ţinuta vestimentară, precum şi faptul că aţi avut la dumneavoastră în acel moment şi pachetul pe care l-aţi aruncat în apa Dîmboviţei. Ba mai mult, pot adăuga că, după ce aţi ieşit din gară, vi s-a furat un portofel cu 1 800 de lei. E adevărat?

— Aţi prins hoţul? se scăpă acuzatul.

— Deci — continuă Apostolescu, fără să-i răspundă — nu aveţi altă alternativă decît să mărturisiţi totul.

— Bine. Sînt de acord să vă povestesc tot ce doriţi, dar numai mîine... acum sînt prea obosit.

Apostolescu, care cunoştea mentalitatea criminalilor, ştia că dacă îl lasă să se odihnească, nu va mai recunoaşte nimic şi va trebui să o ia iar de la început şi, deşi şi el era frînt de oboseală, insistă.

— N-are rost să mai amînăm pînă mîine. Spuneţi pe scurt tot ce s-a întîmplat şi veţi fi liber să vă odihniţi.

— Bine, dar sînt un om bătrîn... N-aveţi dreptul să mă chinuiţi.

— Oare femeile pe care le-aţi ucis n-au fost chinuite?! Izbucni Apostolescu.

— Lina şi-a meritat moartea! Era o şantajistă ordinară!

— Continuaţi, ca să terminăm mai repede — îl îndemnă Apostolescu.

— Bine, Iată ce s-a întîmplat — se decise el: în noaptea cînd a trebuit să distrug corpul studentei, Lina rămăsese să doarmă la mine, în camera de lîngă calorifer. După aceea, cîteva zile mai tîrziu, cînd a venit la mine să mă şantajeze, mi-a povestit că, fiind trezită de zgomotul pe care-l făceam la calorifer şi simţind mirosul de carne arsă, şi-a dat seama ce s-a întîmplat şi s-a decis să profite. Pentru a fi sigură de succesul şantajului ei, s-a

strecurat pe culoar, probabil profitînd de neatenţia Aglaiei, şi a găsit pe jos un pantof, care ne căzuse cînd o transportam pe studentă, şi l-a ascuns.

Uitasem complet de existenţa ei, cînd, o zi după ce mi se făcuse percheziţie în casă, a venit să mă şantajeze. Desigur că am încercat să-i resping acuzaţiile, spunîndu-i că, probabil, a avut un coşmar. Atunci mi-a spus că are un pantof al fetei şi, dacă nu înţeleg să ajut o femeie bătrînă şi săracă, îşi va face datoria şi va duce pantoful la poliţie.

N-am avut de ales şi i-am dat 1 000 de lei, urmînd ca această sumă s-o primească lunar.

Luna următoare, cînd a venit după bani, mi-a spus că a fost bolnavă şi n-a putut să muncească deloc. În concluzie, m-a rugat să-i dau renta şi pentru luna următoare. Credeam că e o femeie cinstită şi i-am dat banii ceruţi. Dar, la sfîrşitul lunii aprilie, a apărut din nou, cerîndu-mi iar bani. Mi-am dat seama că, de fapt, luna anterioară, ea nu făcuse altceva decît să obţină o dublare a rentei şi i-am dat şi aceşti bani.

Cînd însă, la sfîrşitul lunii mai, a apărut din nou, de data asta cu pretenţia să-i dau 3 000 de lei, m-am înfuriat şi i-am spus că, după cîte făcuse unchiul meu pentru ea, aducînd-o în Bucureşti şi lăsînd-o să locuiască gratuit într-o casă de-a lui, este o nerecunoscătoare neruşinată. Atunci ea, o slugă, şi-a permis să mă facă ucigaş. Obrăznicia ei fără margini m-a scos din minţi şi mi-am murdărit mîna trăgînd-i o palmă. Nu ştiu cum s-a făcut, dar a căzut peste radiatorul caloriferului şi, lovindu-se la cap, a murit.

N-am mai avut încotro şi am început să-o tai, cu intenţia s-o ard ca şi pe studentă. Cînd terminasem treaba pe jumătate, mi-am dat însă seama că sînt în plină vară şi nu pot utiliza caloriferul fără să atrag atenţia chiriaşului de la etajul doi...

— Şi atunci v-aţi decis s-o desfiguraţi pentru a împiedica identificarea ei... — completă Apostolescu.

— Exact! Asta am dorit şi trebuie să recunoaşteţi că am reuşit pe deplin — zise el cu satisfacţie.

— De unde aţi luat pătura în care aţi ambalat resturile cadavrului?

— Aha! Ştiu că asta v-a dat multă bătaie de cap — zise el, rîzînd satisfăcut. Şi doar era atît de simplu... În timpul războiului o ţineam prinsă în cuie la fereastra dormitorului meu, pentru camuflaj, iar ulterior a fost utilizată pentru călcatul rufelor şi, după aceea, drept cuvertură pe patul din camera de serviciu de lîngă calorifer. Ceea ce v-a derutat pe dumneavoastră au fost cele patru găuri, din bucata mare... Şi dacă aţi şti că

numai întîmplător am tăiat pătura în locul respectiv... — adăugă el rîzind zgomotos.

— Cine v-a ajutat la uciderea ei?

— Nimeni. În sîmbăta aceea cînd a venit la mine eram singur acasă.

— Ceilalți doi complici ai dumneavoastră, Antonescu și Aglaia, au știut de șantajul Linei Gligorescu?

— Nu. Am avut grijă să nu știe nimic... și așa erau ei destul de îngroziți de moartea studentei.

— Vă pare rău de ce-ați făcut? întrebă Apostolescu, cu dorința de a i se confirma o bănuială.

— Să-mi pară rău? Pentru ce? Pentru o slugă care-și permite să-și șantajeze stăpînul care-i dă de mîncare! Glumiți, probabil, nu?

— Nu vă pare rău nici pentru cele petrecute studentei Viorica Panaitescu?

— Ea era oricum moartă, și deci fără nici o valoare, iar eu... Eu sînt o somitate medicală și era firesc să continui să activez în folosul umanității! zise el cu convingere.

— Dane — se adresă Apostolescu grăbit lui Simionescu —, să fie dus imediat la arest!

*
* *

— Brr... Ce podoabă — zise Simionescu conturîndu-și umerii, după ce rămaseră singuri. Dacă nu ne-am fi ocupat noi de cazul Vioricăi Panaitescu, precis cazul Gligorescu rămînea neelucidat...

— N-ai dreptate, Dane! Oricum am fi ajuns la el. Nu uita că figura pe lista lui Ciocîrdel. E adevărat că ar mai fi trecut cîteva luni, dar tot n-ar fi putut să ne scape.

— Mergem, șefu', să respirăm un pic de aer curat?

— Mergem, Dane! A, să nu uit! Dacă vii mîine dimineață mai devreme, fă o adresă și cere constituirea unei comisii de expertiză neurologică pentru stabilirea responsabilității lui Dîrlogea.

— Crezi că...?

— Nu găsesc altă explicație!...

Biblioteca Jud
Inv. Nr.
BACĂ
506592

La fel ca şi în binecunoscutul „Caz Anda", în Capitală încep să fie abandonate pachete conţinînd secţiuni din corpul unei femei căsăpite. Urmare a desfigurării şi a distrugerii amprentelor, victima, o femeie virstnică este identificată cu multă întîrziere şi nu se întrevede nici o posibilitate de depistare a criminalului. Cîteva luni mai tîrziu dispare o studentă şi, deşi se ajunge la concluzia că a fost ucisă, cadavrul ei nu poate fi descoperit!

Există vreo legătură între cele două cazuri? Sarcina de a da un răspuns la această întrebare îi revine detectivului Apostolescu.

Apreciem că această carte, inspirată tot dintr-un caz real, reprezintă cel mai bun roman al autorului!

Preţ lei 318 +
2 TL

Total 320

ISBN 973-39-0208-x